

De geheimen van het Oud Verbond naar de visioenen van Anna-Katarina Emmerick

Naar de dagboeken van Clemens Brentano

Vertaald uit het Duits

Inleiding.

Anna-Katarina vertelde over de visioenen uit haar prilste jeugd: Als ik in mijn vijfde tot zesde jaar nadacht over het eerste artikel van de katholieke geloofsbelijdenis: “Ik geloof in God de Vader, Schepper van hemel en aarde”, kwamen mij allerlei beelden in gedachte over de schepping van hemel en aarde.

Ik zag

- de neerstorting van de engelen,
- de schepping van de aarde en het paradijs, van Adam en Eva en
- de zondeval.

Ik dacht dat ieder mens dat zo zag, zoals de andere dingen rondom ons, en zo vertelde ik aan mijn ouders, broers en zusters en speelkameraden zeer onbevangen daarover, tot ik merkte dat men mij uitlachte; men vroeg me of ik een boek had waarin alles stond. Stilaan begon ik over die dingen te zwijgen en dacht misschien past het wel niet over zulke dingen te spreken; zonder mij nochtans daarover bezorgd te maken.

Deze visioenen heb ik gehad zowel bij nacht als bij klare dag, in het veld, thuis, al gaande, werkend, onder allerlei bezigheden.

Toen ik eens op school zeer argeloos op een andere manier sprak, dan geleerd werd, over de verrijzenis, en dát met zekerheid en onbevangen in de mening, dat iedereen dat ook zo moest weten

zoals ik, en helemaal niet vermoedend dat het een persoonlijke eigenschap van mij was, werd ik door de kinderen met verwondering uitgelachen en bij de meester aangeklaagd, die mij ernstig vermaande, mij zulke voorstellingen niet in te beelden. Ik zag echter deze visioenen stilzwijgend voort, zoals een kind dat prentjes bekijkt en zich deze op zijn manier uitlegt, zonder veel te vragen, wat dit of dat betekende.

Daar ik nu vaker die gewone heiligenbeelden of voorstellingen uit de Bijbelse geschiedenis nu eens zo, dan eens anders zag voorstellen, zonder dat het ergens een verandering in mijn geloof bracht, dacht ik, die visioenen die ik heb, zijn mijn prentenboek en ik beschouwde die in alle rust en maakte steeds de goede intentie daartoe: Alles tot meerdere glorie van God!

Ik heb nooit iets in geestelijke dingen geloofd, tenzij datgene wat God de Heer geopenbaard heeft en wat de H. Katholieke Kerk voorhoudt te geloven, hetzij dat het uitdrukkelijk geschreven staat of niet. En nooit heb ik datgene, wat ik in visioenen zag, op dezelfde manier geloofd. Ik bekeek deze, zoals ik hier en daar verscheidene kerststallen aandachtig bekijk, zonder aan de ene, door de verscheidenheid van de andere, gestoord te worden; en ik aanbad in elk daarvan slechts hetzelfde lieve Jezuskind, en zo verging het mij ook bij deze beelden van de schepping van hemel, aarde en mensen; ik aanbad daarin God de Heer, de almachtige Schepper van hemel en aarde.

Voorwoord.

Wat zijn de visioenen van Anna-Katarina Emmerick over de geheimen van het Oud Verbond verbazende openbaringen!

Nog als klein meisje werd de beroemde Westfaalse gestigmatiseerde bevoorrecht door het aanschouwen - onder de vorm van prenten, zoals zij het zelf uitdrukkelijk meedeelt - van talrijke taferelen die haar Gods moeilijke voorbereiding toonde van een Uitverkoren Volk waarmee Hij een verbond wilde sluiten, teneinde in zijn schoot een Onbevleete Maagd te verwekken die zou meewerken aan de geboorte van Christus de Verlosser.

Al de visioenen van Anna-Katarina Emmerick schikken zich rond één thema waarheen ze streven: het Heilsmysterie, volbracht in Christus de Verlosser.

Reeds in het eerste visioen - de schepping van de engelen en de val van de opstandige engelen - vindt men het Heilsthema vermeld.

En, langs de zienster om, ontdekken we met verwondering

- de schepping van het universum en het eerste paar,
- de wonderen van het Paradijs,
- de geschiedenis van de erfzonde,
- van de Zondvloed en de bouw van de Toren van Babel;
- wij voelen mee met de beroeringen van Job en zijn getuige van de rampen van Jacob;
- wij volgen Abraham uit Ur naar het Beloofde Land, en
- Jozef tot in Egypte.

Bij het Bijbelse verhaal voegen de visioenen van Anna-Katarina een massa schilderachtige bijzonderheden, met een zeldzame juistheid, dikwijls als zich voor onze ogen afspeelend: want inderdaad, Anna-Katarina heeft dat alles gezien. Het is geen kwestie van meditatie of geestelijke verheffing, noch reflecties of zuiver abstracte lichtpunten, maar van visioenen: verheven kleurentaferelen en nog dikwijls geanimeerd, bekijkend en

beschouwend. De kleine zienster had de indruk haar 'prentenboek' in te zien, zoals ze het zo goed zegt.

Over het Bijbels raster heen heeft Anna-Katarina meerdere taferelen mogen zien van de Oosterse oudheid: alzo

- het leven van **Dsemchid** en van **Hom**, afstammelingen van Noë, stamhoofden en stichters van een godsdienst, het brahmanisme;
- de episoden uit het leven van de legendarische **Semiramis**, koningin van Babylonië, en van haar moeder **Derkétô**;
- alsook de zwerftochten en het werk van de koning van Salem, de mysterieuze **Melchisedech**, die met moeite vernoemd wordt in de Schriftuur.

Geen enkel van de visioenen van Anna-Katarina Emmerick is in tegenspraak met de Bijbel. En de geschiedenis, en de archeologie hebben de openbaringen van de gestigmatiseerde gestaafd, lang na haar dood:

- het gebruik van de halfezel als trekdier,
- de techniek van het tongewelf te Babylonië 2.000 jaar vóór Jezus Christus,
- het gebruik van mozaïeken en fresken in Mesopotamië,
- het bouwen van piramiden voor de eredienst aan de sterren en de braspertijen in Egypte,
- het bestaan en het godsdienstig werk van de valse profeet Hom ...

Dat alles heeft de archeologie ontdekt, soms lang nadat Anna-Katarina er melding van gemaakt heeft.

Want ze zag, zij deelde in het goddelijk visioen, zij schafte ruimte en tijd af: wonderbaar charisma, enig in de kerkgeschiedenis.

Al de visioenen over de geheimen van het Oud Verbond worden aan Anna-Katarina gegeven **in het licht van de Enige Werkelijkheid: de Liefde van God voor de mensen, en de uiting van die Liefde in het Heil, de Verlossing.**

Deze eerste Vlaamse vertaling van de ‘Mysteries van het Oud Verbond’ is zeer naar de letter, juist om de duizend schakeringen van de woorden van Anna-Katarina Emmerick te bewaren, en vooral de visuele uitdrukking van de taferelen: het werkwoord ‘zien’ komt men overal tegen; men had het gemakkelijk dikwijls kunnen weglaten, maar zou het eerlijk geweest zijn? Want dát is het verhaal van een buitengewone zienster, het verhaal van misschien de grootste zienster van alle tijden.

Nota over het ‘Heilig Depot’.

Bij het scheppen van Adam, legde God in hem een zegen die bestemd was om te worden overgedragen van generatie tot generatie. Die Zegen is zeker een geestelijke werkelijkheid, maar ook een concreet ‘voorwerp’: op het ogenblik dat Adam op het punt staat om te zondigen, ontruikt God hem, bij middel van een krom lemmer, dat ‘heilig depot’.

De visioenen van Anna-Katarina Emmerick tonen ons dat ‘heilig depot’ als een concrete steun van een dubbele werkelijkheid; dat heilig depot wordt

- aan Adam gegeven,
- dan aan Abraham onder de vorm van een kleine wolk; het veroorzaakt bij de aartsbewoners een zwelling aan de rechterkant; het wordt overgezet van eerstgeborene op eerstgeborene; het heeft de vorm van een boon met een kiem.
- Tenslotte, wordt het door Mozes teruggevonden in de sarcofaag van Jozef, en gewikkeld in een linnen, in de ark van het Verbond neergelegd.

- Bij de wisselvalligheden van Israël wordt dat 'heilig depot' onttrokken aan de Ark en toevertrouwd aan de Profeten.
- Daarna wordt het overgegeven aan Joachim, vader van de Allerheiligste Maagd Maria; en het is in Maria dat, onder de werking van de Heilige Geest, het verwerkelijkt wordt in Jezus Christus, Zoon van God, die het Heil van geheel de mensheid bewerkt door de Verlossing. Soms 'kiem' genoemd, is het heilig depot het concreet teken van het Verbond van God met de mensheid, en het is het pand van de Verlossing door Christus.

Dat heilig depot is de steun van een geestelijke werkelijkheid:

- de zegen van God, aan Adam verleend, zeker,
- dan aan Abraham en zijn nakomelingen,
- werd tijdelijk onttrokken aan Jakob, vader van de twaalf stammen van Israël, en
- langs Jozef aan gans het Uitverkoren Volk teruggegeven:

Het goddelijk Verbond is niet meer persoonlijk, maar wordt voorgedragen aan geheel het volk. Daarom zal 'het heilig depot' concreet pand van dat Verbond, in de Verbondsark geplaatst worden. Het zal bewaard blijven midden het volk tot op het ogenblik dat, de Allerheiligste Maagd Maria, die door God voorbestemd is om de nieuwe Verbondsark te worden, in haar dat mysterieuze heilig depot zal ontvangen die van haar de Onbevleete Ontvangenis zal maken en haar zal voorbereiden om de Moeder te worden van het Vleesgeworden Woord, de Moeder van de Heilige der heiligen.

Bij die geestelijke werkelijkheid, zegen en verbond, komt nog een hele mystieke betekenis van het heilig depot; het is het voorteken en de voorafbeelding van de Eucharistie; en de visioenen van Anna-Katarina Emmerick brengen voortdurend het heilig depot en het verbond in verband met de Eucharistie:

- in **het Oud Verbond** bleef God tegenwoordig onder zijn Volk dank zij het heilig depot, pand van het verbond en de zegen;

- in **het Nieuw Verbond** is Jezus Christus de Emmanuel, 'God met ons', voortdurend tegenwoordig in zijn Kerk, de nieuwe Israël, door de Eucharistie.

Gans het ritueel, al de symbolen die het overhandigen of het passeren van het heilig depot omringen, herinneren aan de Eucharistie:

- de zegening van de aartsvaders,
- de kelk door Melchisedech aan Abraham overhandigd,
- de altaarkleden of de witte en rode doeken, die we terugvinden bij het Laatste Avondmaal,
- de broden en de wijn of de likeur die op bloed gelijkt.

Men kan maar de visioenen van Anna-Katarina Emmerick lezen en verstaan in functie van de Eucharistie, bij het licht van de Eucharistie, sacrament der sacramenten, reeds voorafgebeeld in het heilig depot toevertrouwd aan het Uitverkoren Volk en definitief aan Christus gegeven, die het Verbond van God met de mensen volbrengt en voleindigt, in de Eucharistie en in de Kerk, nieuw Israël, verantwoordelijke van Christus zelf, die zich tot pand gesteld heeft; en verwezenlijking van het Verbond van God met de mensen.

De schepping.

1. De val van de engelen.

Vooreerst zag ik een onmetelijke ruimte vol licht voor mij opgaan en hoog daarin een meer **glanzende bol** als een zon en daarin, zo voelde ik het aan, als de eenheid van de Drievuldigheid.

Inwendig noemde ik het de Goddelijke toestemming en zag daaruit als een werking komen.

Er ontstonden onder de bol als in elkaar liggende, lichtende kringen, cirkels, koren van geesten, oneindig lichtend, krachtig en schoon. Deze **wereld van licht** stond als een zon onder deze andere, hogere zon.

Eerst bewogen zich al deze koren als uit liefde uit die hogere zon.

Opeens zag ik een deel uit al die cirkels in zichzelf stilstaan, als verzonken in eigen schoonheid. Zij voelden eigen lust, zagen alle schoonheid in zich, zij bezonnen zich, zij waren vol van zichzelf.

Eerst waren zij allen in hogere beweging, verrukt; plots stond een deel stil in zichzelf gekeerd. En op hetzelfde ogenblik zag ik dat ganse gedeelte van lichtende koren neerstorten en verduisteren en de andere tegen hen aandringen en hun plaats aanvullen die nu kleiner was; nochtans zag ik niet, dat zij hen, uitwijzend uit de beeldfiguur, vervolgden.

Zij stonden stil in zichzelf gekeerd, stortten neer en die niet stilgestaan hadden drongen in hun plaats en dat alles gebeurde tegelijkertijd.

Daar ze neergestort waren, zag ik onderaan **een ronde schaduw** ontstaan, als ware het hun verblijf; en ik wist, dat ze in een onherroepelijke staat waren gevallen. De plaats nochtans, die ze nu onderaan innamen, was veel kleiner, dan deze

welke ze boven ingenomen hadden, zodat ze mij veel enger
bijeengedrongen schenen.

Sinds ik hen als kind had zien neervallen, was ik dag en nacht bang voor hun werken en dacht steeds, dat ze op aarde veel schade zouden toebrengen. Zij zijn immers overal; goed dat ze geen lichaam hebben, ze zouden anders de zon verduisteren en men zou ze steeds als schaduwen ervoor zien zweven; dat ware ontzettend.

Onmiddellijk na deze val zag ik dat de geesten uit de lichtende kringen zich voor de Goddelijke kring vernederden, onderdanig werden en smeekten opdat wat neergestort was terug hersteld mocht worden.

Daarop zag ik een beweging en een werking in de Goddelijke lichtkring die tot dan toe stilgestaan had, en zoals ik het aanvoelde, als op die bede gewacht had.

Na deze handeling van de engelenkoren maakte ik mij de bedenking: nu zullen zij zeker blijven en niet meer kunnen vallen.

Ik werd echter bewust dat dát Gods verklaring en eeuwige uitspraak was tegen hen zolang deze gevallen koren niet hersteld zijn, zolang zal er strijd zijn. En ik zag de lengte van die periode voor mijn ziel als oneindig lang, ja, als onmogelijk.

De strijd zal echter op aarde zijn en ginder boven zal geen strijd meer zijn, dat bevestigde Hij.

Na dat bewustworden kon ik geen medelijden meer hebben met de duivel; want ik heb hem uit vrije, boze wil met geweld zien neerstorten. Ook kon ik niet boos zijn op Adam; ik had steeds groot medelijden met hem, want ik dacht altijd, zo is het voorzien.

2. De schepping van de aarde.

Onmiddellijk na de smeekbede van de getrouw gebleven engelenkoren en na de beweging in de Godheid zag ik **naast de schaduwscijf**, die onderaan ontstaan was, rechts niet ver ervan verwijderd, **een donkere bol** ontstaan.

Nu richtte ik mijn ogen meer op die donkere bol rechts van de schaduwscijf en zag er een beweging in, als werd ze groter en groter en ik zag lichtere punten uit de massa te voorschijn komen die als met helle banden omwikkeld waren en hier en daar in breder, helle vlakken zich uitspreidden; en onmiddellijk zag ik de gestalte van het naar-voortredende land zich tegen het water aftekenen.

Toen zag ik in de lichte plaats een beweging, als werd erin iets levend. En uit de landoppervlakten zag ik gewassen naar voor komen en daartussen ook een levendig gewemel ontstaan. Als kind dacht ik nog, dat die planten vrij bewogen.

Tot dan toe was alles grauw geweest, nu werd alles lichter, en ik zag als een zonsopgang. Het was, zoals het 's morgens vroeg is op aarde, en alsof alles uit de slaap ontwaakt. Al het andere uit het beeld verdween voor mij. De hemel was blauw, de zon toog ervoor. Ik zag enkel een deel van de aarde erdoor beschenen en verlicht waardoor dat gedeelte zeer heerlijk en aangenaam werd en ik dacht: dat is het paradijs.

Alles zag ik nochtans, naargelang het op de donkere bol veranderde, als **een uitstromen uit die Goddelijke kring**.

Toen de zon hoger steeg, was alles zoals 's morgens bij het ontwaken; maar het was de eerste morgen; en toch wist geen schepsel ervan. Het was als waren zij eeuwig daar geweest, zij waren in onschuld.

De schepping en de uitdrijving uit het paradijs.

Schilderij van Giovanni di Paolo (ca. 1403-1483).

Naargelang de zon hoger steeg, zag ik ook de bomen en planten groter en groter worden.

Het water was klaar en heilig, alle kleuren waren reiner en helderder, alles was onuitsprekelijk aangenaam; er was daar ook geen spoor, zoals nu, van schepselen. Alle planten, alle bloemen en bomen hadden een ander voorkomen; nu ziet er alles daartegenover woest en kreupel uit, nu is alles als het ware vervallen.

Dikwijls, wanneer ik in onze tuin planten of vruchten zag, die ik in zuidelijke landen gans anders, groot, edel en smakelijker had gezien, zoals bijv. abrikozen, dacht ik, wat deze, onze vruchten zijn tegenover die zuidelijke, dat zijn die zuidervruchten en nog veel slechter, tegenover die vruchten uit het paradijs.

Daarin zag ik rozen, witte en rode, dan dacht ik daarbij, zij beduiden het lijden van Christus en de Verlossing.

Ook zag ik palmbomen en grote brede bomen, die een wijde schaduw wierpen, als een dak.

Vooraleer ik de zon zag, was alles heel klein op aarde, nadien groter en ten slotte helemaal groot. De bomen stonden niet dicht. Ik zag van alle soorten gewassen; van de grootste soort, slechts weinig, zelfs maar enkele, en ik zag ze gescheiden staan, zoals men op de percelen de soorten eerst uitzet. Alles was overigens helemaal groen en in zekere zin rein, onverstoord en onkreukbaar, wat helemaal niet herinnerde aan menselijk wegnemen en reinigen.

Ik dacht nog, wat is alles toch schoon, nu er nog geen mensen zijn! Er is nog geen zonde, geen verstoring geen verkreuking geweest. Hier is alles heil en heilig; hier is nog niets genezen of in elkaar gezet; hier is alles rein en niet gereinigd.

De vlakten, die ik zag, waren zacht en glooiend en met gewassen bezet; in het midden echter was een bron, waaruit stromen naar alle kanten uitliepen, waarvan enige terug in elkaar vloeiden.

Tussen die gewassen bemerkte ik eerst beweging en levende dieren; daarom zag ik die dieren hier en daar tussen de bosjes en de struiken, als uit de slaap opstaan en uitkijken. Zij waren niet schuw en gans anders als nu; zij waren tegenover de tegenwoordige dieren bijna als mensen; zij waren rein, edel, snel, vrolijk en zacht. Het is niet te vertolken hoe ze waren. De meeste dieren waren vreemd voor mij. Ik zag schier geen zoals nu - ik zag de olifant, het hert, de kameel en in het bijzonder de eenhoorn, die ik ook in de ark gezien heb, waar hij bijzonder liefdevol en zacht was. Hij was korter dan een paard en had een ronder kop. Ik zag geen apen, geen insecten of andere hatelijke dieren; ik dacht steeds: die zijn een straf voor de zonde. Ik zag veel vogels en hoorde het lieflijkste gezang, zoals 's morgens; maar ik hoorde geen dieren brullen en zag geen roofvogels.

Het paradijs bestaat nog altijd. Het is echter helemaal onmogelijk voor de mens er in te geraken. Ik heb gezien, hoe het nog in zijn glans bestaat, heel hoog, schuin van de aarde afgezonderd, zoals de donkere schijf van de engelenval uit de hemel.

3. Adam en Eva.

Ik zag **Adam** niet geschapen in het paradijs, maar in de omgeving van het latere Jeruzalem. Ik zag hem glanzend en wit uit een gele aardheuvel te voorschijn komen, als uit een vorm.

De zon scheen, en ik dacht, daar ik het zag als kind: **de zon straalt Adam uit de berg te voorschijn**. Hij werd als uit de aarde geboren, die een maagd was. God zegende haar en zij werd zijn moeder.

Hij trad niet plots uit de aarde, het duurde enige tijd vooraleer hij te voorschijn trad. Hij lag in de heuvel op zijn linkerkant, de arm over het hoofd geslagen, en was met lichte nevel als met een sluier bedekt.

Ik zag een figuur in zijn rechterkant en het werd me ingegeven, dat het **Eva** was, die in het Paradijs door God uit hem te voorschijn werd getrokken.

God riep hem, en het was, als opende de aardheuvel zich en Adam trad stilaan naar voor. Er waren geen bomen, maar slechts kleine bloemen rondom.

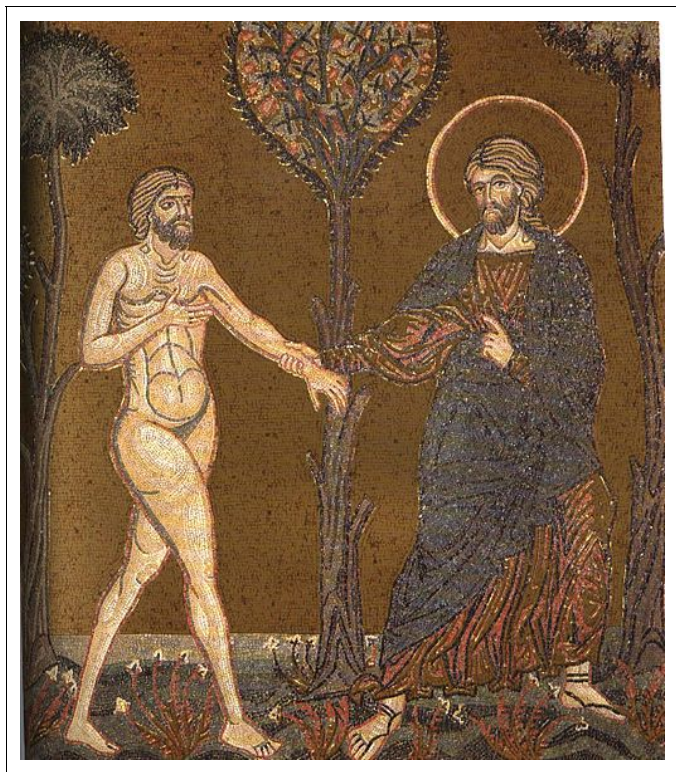
Ook de dieren had ik als enkelingen uit de aarde te voorschijn zien komen en de vrouwelijke zich daaruit afzonderen.

Ik zag dat Adam zeer ver naar een hoogliggende tuin, het paradijs, gedragen werd. God stelde hem in het paradijs de dieren voor. Adam gaf ze een naam, ze volgden en speelden met hem. Alles diende hem, vóór de zonde. Eva was nog niet uit hem gevormd. Al de dieren, die Hij benoemde, gingen hem later op de aarde achterna.

Ik zag Adam in het paradijs, niet ver van de bron in het midden van de tuin, als uit de slaap opstaan tussen bloemen en kruiden. Hij was witglanzend; zijn lichaam had echter, zo scheen het mij toe, meer van het zinnelijke dan van een geest. Hij verwonderde zich over niets, ook niet over zichzelf, en ging, als was hij aan

alles gewoon, tussen de bomen en de dieren, zoals iemand die zijn velden overschouwt.

Ik zag Adam aan de heuvel bij de boom aan het water op zijn linkerzijde liggen met zijn linkerhand onder zijn wang.
God zond slaap over hem en hij was verzonken in visioenen.

Adam komt tot Eden.

Mozaïek in Monreale Cathedral.

Daar trok God uit de rechterzijde van Adam, Eva ter plaatse te voorschijn, waar de zijde van Jezus door de lans geopend werd.
Ik zag Eva fijn en klein. Zij werd snel groter, tot ze volledig groot en schoon was.

Zonder de zondeval zouden alle mensen zo in zachte slaap geboren geworden zijn.

De heuvel week uit elkaar, en ik zag

- aan de zijde van Adam een rots ontstaan als van kristalvormige edelstenen;
- aan de zijde van Eva echter een wit dal met fijn wit stuifmeel bedekt.

Als Eva gevormd was, zag ik, dat **God iets aan Adam gaf of liet toevloeien**. Het was, als stroomde uit God, onder mensenvorm, uit voorhoofd, mond en borst en handen lichtstromen die zich verenigden in een lichtbol, die in de rechterzijde van Adam ging, waaruit Eva genomen was. Adam alleen ontving dat. Het was de kiem van Gods zegen. In die zegen was een Drievuldigheid.

De Zegen, die Abraham van de engel ontving, was er een in dezelfde vorm, maar die niet zo lichtend scheen.

Eva stond rechtop voor Adam, en deze gaf haar de hand. Ze waren als twee kinderen, onuitsprekelijk schoon en edel. Ze waren helemaal glanzend, met stralen bekleed als met een sluier.

Uit de mond van Adam zag ik een brede lichtstroom glanzen en op zijn voorhoofd als een aureool van majesteit. Rond zijn mond was een stralenzon; rond de mond van Eva was die niet.

Het hart zag ik ongeveer zoals nu in de mensen, de borst nochtans was met stralen omgeven en midden in het hart zag ik een lichtende glorie en daarin een klein beeld, als hield het iets in de hand. Ik meen, dat daardoor de derde Persoon van de Godheid beduid werd.

Ook uit hun handen en voeten zag ik lichtstralen vloeien.

Hun haar viel in vijf lichtende stralenbundels van het hoofd neer, twee over de slapen, twee achter de oren gaand, één naar het achterhoofd.

Ik heb altijd de overtuiging gehad, dat door de wonden van Jezus, deuren in het menselijk lichaam geopend werden, die door de zondeval gesloten waren geworden, en dat Longinus in de zijde van Jezus de deur van de wedergeboorte tot een eeuwig leven geopend heeft. Daarom is niemand in de hemel binnengegaan, vooraleer die deur geopend was.

De lichtende stralenbundel op het hoofd van Adam zag ik als zijn overvloed, zijn glorie, de voltooiing der andere uitstralingen. En die glorie herneemt haar plaats bij de verheerlijkte zielen en lichamen.

Ons haar is de gevallen, getaande, verstarde glorie, en zoals ons huidige haar tot de stralen, zo is de verhouding van ons huidige lichaam tot het lichaam van Adam vóór de val.

De stralenzon rond de mond van Adam had betrekking op de Zegen van een heilig nakomelingschap uit God, die zonder de zondeval **door het Woord** zou bewerkt geworden zijn.

Adam reikte Eva de hand; zij gingen van het schone oord waar Eva ontstond door het paradijs, alles beziend en er vreugde aan belevend. Dat oord was het hoogste in het paradijs, alles was glans en licht dáár zelfs meer dan waar ook.

4. De boom des levens en de boom der kennis van goed en kwaad.

Midden in de lichtende tuin zag ik een water en daarin een eiland, dat aan één kant door een dam met het land verbonden was.

Dat eiland en die dam waren vol schone bomen, maar in het midden van het eiland stond een schoner boom, die alle andere overtrof en ze om zo te zeggen beschutte.

Zijn wortel was de bodem van het eiland. Hij overdekte het eiland en nam van een grote breedte geleidelijk af tot een fijne spits.

Zijn takken strekten zich horizontaal uit, en van daaruit stegen terug twijgen gelijkend op kleine bomen de hoogte in.

De bladeren waren fijn, de vruchten waren geel en zaten in een bladhuil als een ontlukende roos. De boom had iets van een cedar.

Ik herinner mij niet, hetzij Adam noch Eva noch een dier op dat eiland bij de boom gezien te hebben, wel echter zeer schone, edele, witte vogels, die ik in zijn takken hoorde zingen.

Die boom was **de boom des levens**.

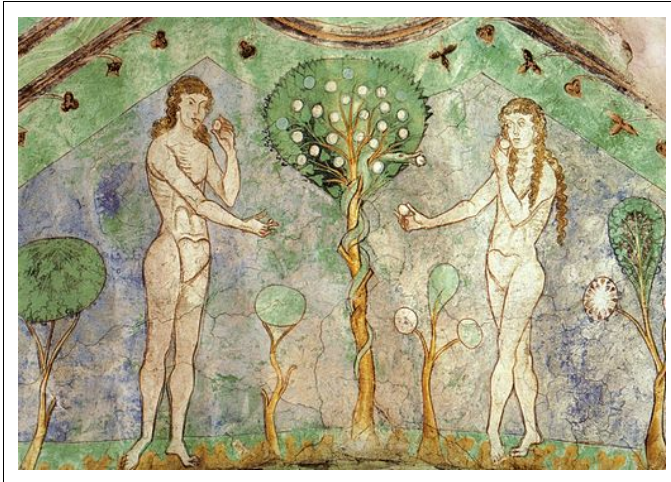
Vlak voor de dam, die naar het eiland leidde, stond **de boom der kennis van goed en kwaad**.

De stam was met schubben bezet gelijk de palmbomen; de bladeren groeiden onmiddellijk uit de stam, waren zeer groot en breed en van vorm als schoenzolen.

Vooraan in de bladeren hingen de vruchten verborgen met vijf in een tros samen, één vooraan en vier rond de steel.

Die gele vrucht had weinig het uitzicht van een appel, ze was meer peervormig of vijgachtig van vorm, had vijf ribben en het hart geleek op een navel. Het binnenste van de vrucht was wit zoals bij vijgen, met een kleur als van bruine suiker met bloedrode aders doortrokken. De boom was boven breder dan onderaan, de twijgen bogen diep neer ter aarde. Ik zie de soort van deze bomen

nog in de warme landen. Er dalen scheuten van de takken naar de aarde neer, waar ze wortel schieten en als nieuwe stammen omhoog groeien die zo verder en verder woekeren, zodat zulk een boom dikwijls grote uitgestrektheden met dicht lover bedekt; er leven hele families onder.

De eerste zonde van de 1^e mensen Adam en Eva. De zondeval.

Kathedraal van Gurk, Kapel van de Bisschop.

- Een weinig rechts van de boom der kennis zag ik een kleine eironde, zacht afhellende heuvel met schitterend rode, groene en allerlei kleurige edelstenen.
De hemel was versierd met kristalvormen.
Rondom waren fijne bomen juist hoog genoeg, om ongezien op de heuvel te zijn; ook waren er kruiden en gewassen omheen.
Deze bomen en gewassen hadden bloesems en vruchten die krachtig en kleurig waren.
- Een weinig links van de boom der kennis zag ik een diepte, een klein dal. Het was als van witte, zachte aarde of van nevel met witte bloempjes en stuifmeel bedekt.

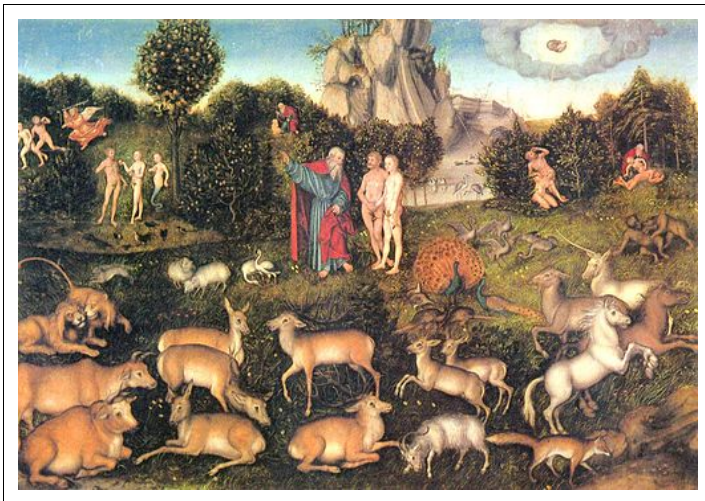
Ook aan deze zijde waren menigerlei gewassen, ze waren echter minder kleurrijk en de vrucht was meer als stof.

Het was, als hadden die beide plaatsen, een betrekking met elkaar, als ware de heuvel uit het dal genomen, of als zou van de heuvel in het dal gelegd zijn. Ze waren als zaad en akker. Die beide plaatsen schenen mij heilig.

Ik zag beide plaatsen lichtend, vooral de heuvel. Tussen deze heuvel en de boom der kennis waren menigerlei kleine bomen en struiken. Dat alles, zoals bovendien de ganse natuur, was als doorzichtig en lichtend. Deze beide plaatsen waren de verblijfplaatsen van de eerste ouders.

De boom der kennis was als een afzondering tussen hen.

Ik meen dat God hen die oorden heeft aangewezen na de schepping van Eva. Ik zag ze in het begin ook weinig tezamen gaan. Ik zag hen helemaal zonder begeerte, en elk op zijn plaats wandelen.

De geschiedenis van Adam en Eva in de Tuin van Eden.
Het Paradijs (1536).

Lucas Cranach de Oudere.

De dieren waren onbeschrijfelijk edel en lichtend en dienden hen.
De dieren hadden alle volgens hun aard vastgestelde
oponthoudskringen, woningen, wegen en afzonderingen, en al die
middens hadden een groot geheim van de goddelijke wet en
samenhang in zich.

De zonde en haar gevolgen.

1. De zondeval.

Ik zag, hoe Adam en Eva voor de eerste maal door het paradijs wandelden. De dieren kwamen hen tegen en begeleidden hen; ze hadden meer met Eva te doen dan met Adam.

- Eva was bovendien meer met de aarde en de schepselen begaan, zij keek meer omlaag en rond zich heen en scheen nieuwsgieriger.
- Adam was stiller en meer tot God in de hoge gericht.

Onder alle dieren was er nochtans één, dat zich meer aan Eva hechtte, dan de anderen; het was een ongewoon vriendelijk, vleiend en lenig dier; ik ken er geen, waarmee ik het vergelijken kan. Het was heel glad en dun en het was als had het geen beenderen; zijn achterpoten waren kort en het liep rechtop. Het had een spitse staart die tot op de grond hing; bovenaan, bijna aan de kop had het korte kleine poten. De kop was rond en ongewoon verstandig; het had een fijne beweeglijke tong. De kleur van het onderlijf, de borst en de hals waren witgeel, en de ganse rug was bruin gevlekt, bijna zoals een paling. Zijn grootte, was ongeveer die van een zesjarig kind.¹

Het was steeds rond Eva en zo vleiend en sierlijk, zo beweeglijk en hier en daar wijzend, zodat Eva er groot genoeg in had. Dat dier had voor mij nochtans iets verschrikkelijks en ik zie het nog steeds duidelijk voor ogen. Ik zag niet, dat het Adam of Eva heel dicht benaderde. Er was een groter afstand tussen mensen en

¹ In Gen. 3, 1 wordt de slang voorgesteld als het sluwste dier van de velden. Maar ze wordt niet zozeer als dier als wel als duivels schepsel getoond die onze eerste ouders door zijn sluwheid naar de val leidt ...

De slang staat tegen God op in woorden, door Hem te beschuldigen van leugen, en zij vertoont zich tegelijkertijd als de vijand van de mensen door Adam en Eva met haar woorden aan te zetten tot opstand tegen de Wil van God (NvV).

dieren vóór de val. Ik zag de eerste mensen geen dier benaderen; waren de dieren vertrouwelijker tot de mensen, toch hielden ze zich meer op afstand.

Toen Adam en Eva weer terug op de glanzende plaats terugkeerden, trad **een lichtende gestalte** op hen toe, zoals de **majestatische man** met witglanzend haar van voorheen. Hij scheen rondom wijzend met korte woorden hen alles over te geven en iets te bevelen.

Zij waren niet bang, maar luisterden onbevreesd toe. Toen hij verdween, schenen zij meer tevreden, gelukkiger; ze schenen meer te verstaan en meer orde in alles te vinden; daarom voelden ze zich nu dankbaar, Adam echter meer dan Eva, die meer aan dat geluk en die dingen dacht dan aan dankbaarheid. Ze was niet zo verdiept in God, zoals Adam, zij was meer met haar ziel naar de natuur gericht. Ik denk dat ze driemaal door het paradijs gewandeld hebben.

Nu zag ik Adam dankbaar en in bewondering terug op de lichtende heuvel, waar hij uit de slaap gerukt werd, toen God de vrouw uit zijn zijde vormde. Adam stond alleen onder de bomen. Ik zag Eva die de boom der kennis benaderde, als wilde ze voorbijgaan.

Het dier was terug bij haar en nog vleiender en beweeglijker, en ze was gans ingenomen door de slang en had er groot welbehagen in. De slang kroop nu zo hoog op de boom dat haar kop ter hoogte kwam van het hoofd van Eva, ze hield zich met de poten aan de stam vast, wendde de kop naar Eva's hoofd zeggende wanneer je van de vrucht van de boom zoudt eten, zou je vrij zijn en geen slaven meer zijn en weten, welke de aard van uw vermenigvuldiging is.

Ze hadden zopas het woord van hun vermenigvuldiging ontvangen; maar ik vernam dat ze nog niet wisten, hoe God het wilde, en dat, hadden ze het geweten en waren ze toch in zonde gevallen de Verlossing niet mogelijk zou geweest zijn.

Eva was steeds meer nadenkend en begeriger naar wat het dier zegde; er ging iets in haar om, dat haar kleiner maakte; ik kreeg het benauwd.

Nu keek ze naar Adam, die nog steeds rustig onder de boom stond, en riep hem, en hij kwam. Eva ging hem tegen, en keerde terug; er was een vertwijfeling, een onrust in haar. Zij ging terug, als wilde ze de boom voorbijgaan; maar ze naderde van links en stond eronder, bedekt door de lange neerhangende bladeren. De boom was boven breder dan onderaan en de brede bladtwijgen hingen diep naar de grond toe. Waar Eva stond, hing een bijzonder schone vrucht.

Toen Adam kwam, vatte Eva hem bij de arm en wees naar het sprekende dier, en Adam luisterde ook. Daar zij hem bij de arm vatte, raakte zij hem voor de eerste maal aan; hij raakte haar niet aan; rond haar werd het duisterder.

Ik zag dat het dier de vrucht toonde, maar niet waagde die voor Eva te plukken. Toen echter Eva naar de vrucht verlangde, plukte het dier de vrucht en reikte die aan Eva. Het was de middelste en schoonste vrucht van vijf samenhangende vruchten.

Ik zag, dat Eva nu met de vrucht tot Adam ging en hem die gaf, en dat zonder die toestemming de zonde niet zou gebeurd zijn. Ik zag, als viel de vrucht in stukken in de hand van Adam en als zag hij er beelden in. **Het was, als werden zij bewust van wat ze niet moesten weten.**

Het binnenste van de vrucht was bloedkleurig met aderen doortrokken.

Ik zag dat ze verduisterden en ineens stortten.

Het was, als verbleekte de zon ook.

Het dier daalde van de boom, ik zag het op zijn vier poten weglopen. Een eten van de vrucht met de mond zoals nu, heb ik niet gezien; maar de vrucht verzwond tussen hen.

Ik zag, dat Eva reeds zondigde, terwijl de slang op de boom zat, want haar wil was bij de slang.

Ik ondervond daarbij, wat ik niet volkomen vermag weer te geven. Het was, als ware de slang het wezen en het beeld geweest van haar wil, zoals een wezen, waarmee ze alles kon bereiken. Daarin voer Satan.

Adam, Eva en de Slang; de zondeval; de Val der Mensheid (1592).

*Cornelis van Haarlem Cornelissen (1562-1638)
in het Rijksmuseum te Amsterdam*

Door het genieten van de verboden vrucht was de zonde niet voltrokken; maar deze vrucht van de boom, die zijn takken naar de aarde neerbuigt en steeds opnieuw op zulke wijze nieuwe planten afwerpt; die ook zo doen, ook na de val, bevatte het begrip van **eigenmachtige voortplanting, een zinnelijk van God verwijderd inplanten in zich.**

Zo sproot uit hun genot, met de ongehoorzaamheid,

- de scheiding tussen God en het schepsel en
- meteen de voortplanting in en door zichzelf en
- de persoonlijke begeerte, in de menselijke natuur.

Deze - in het vruchtgebruik van het in zich opgenomen begrip van de vrucht - had als gevolg de omkering, de vernedering, de natuur, de zonde en de dood.

De Zegen van heilige en reine voortplanting uit God en door God, die Adam ontvangen had na de vorming van Eva, was wegens dat misbruikte genoeg hem terug ontnomen geworden, want ik zag, toen Adam zijn heuvel verliet, om naar Eva te gaan, als greep de Heer hem achterna en als nam Hij iets van hem weg; en het scheen mij, als zou het Heil van de wereld daaruit komen.

Toen ik eens op het feest van de Onbevleete Ontvangenis een beeld van dat geheim van God bekwam, zag ik in Adam en Eva het lichamelijke en zieleleven van alle mensen erin besloten, en hoe het door de val bedorven en met het boze vermengd werd, en de gevallen engelen daarover macht verkregen.

Ik zag nochtans dat de tweede Persoon van de Godheid als met een krom mes afkwam en van Adam, vooraleer hij in zonde toestemde, de Zegen wegnam.

Op hetzelfde ogenblik zag ik uit Adams zijde de Maagd als een licht wolkje in de heerlijkheid omhoogzweven.

Door het genot van de vrucht werden Adam en Eva als bedwelmde en met het toestemmen in de zonde gebeurde in hen een grote verandering. De slang was echter bij hen, zij waren van haar wezen doordrongen, en er kwam onkruid onder de tarwe.

De besnijdenis werd als straf en verzoening ingebracht. Zoals uit de wijnstok de eerste twijg afgesneden wordt, opdat de wijn niet wild, zuur en onvruchtbaar zou worden, zo moest het ook bij de mensen geschieden indien zij terug veredeld wilden worden.

- Toen mij eens het heil van de val in beelden getoond werd, zag ik Eva, uit Adams zijde komend, reeds met de hals naar de verboden vrucht verlangen en snel naar de boom lopen en hem omvatten.
- Ik zag eveneens in een tegenbeeld Jezus, geboren uit de Onbevleete Maagd, onmiddellijk naar het kruis lopen en zijn stam omvatten en ik zag, hoe het door Eva verduisterde en versplinterde nakomelingschap door het lijden van Jezus gereinigd werd, en dat door de smarten en de boete de donkere eigenlust uit het vlees moest verdreven worden.

De woorden van het epistel (zondag van Laetare uit Gal. 4, 30-31): “De Zoon van de Maagd zal geen medeërfgenaam zijn”, heb ik steeds zó begrepen: het vlees en de slaafse dienstbaarheid is onderworpen aan de Maagd.

Het huwelijk is een staat van boete en vereist onthechting, bidden, vasten, aalmoezen geven met de intentie, **het Rijk Gods te vergroten.**²

² Het thema van de uitboeting is een van de belangrijkste in het leven en de geschriften van Anna-Katarina Emmerick (NvV).

Vóór de zonde waren Adam en Eva gans anders gemaakt dan wij, ellendige mensen, het nu zijn.

- Met de verboden vrucht namen zij het materialistische in zich op, wat geestelijk was, werd zinnelijk, zaak, werktuig, vat.
- Vroeger waren ze één God, verenigd met God; nu zijn zij gescheiden met eigen wil, en die eigenwil is zelfgenoegzaamheid, zondelust, onreinheid.
- Door het genot van de verboden vrucht wendde zich de mens van zijn Schepper af en het was, als nam hij de schepping op in zichzelf. Alle krachten en werkingen en eigenschappen en hun onderlinge betrekking met de ganse natuur werden in de mens lichamelijke zaken van allerlei vorm en werking.
- Daarvóór was hij, door God, de heer van de ganse natuur; nu was in hem alles tot natuur geworden, hij was een onderworpen en gebonden heer van zijn dienaar en moest nu met hem vechten en strijden.

Ik kan het niet goed vermonden: het was, als had de mens de basis en het middelpunt van alle dingen die hij voorheen in God had gehad nu in zichzelf gebracht en als waren zij nu meester over hem.

Ik zag het inwendige, alle organen van de mensen als onderworpen aan het vlees; lichamen in het vergankelijk en vervallen evenbeeld van de schepselen en hun wisselwerking van de sterren tot de kleinste dieren.

En dat alles werkte in hem, van dat alles hing hij af; en hij had er mee te doen, te kampen en te lijden.

Ik kan het niet duidelijk zeggen, al ben ik zelf een lidmaat van de gevallen mensheid.

De mens is geschapen, om de rijen van de gevallen engelen aan te vullen. Zonder de zondeval had hij zich slechts vermeerderd tot het volle getal van de engelen bereikt was en dan zou de schepping voleindigd geweest zijn. Hadden Adam en Eva slechts één generatie zonder zonde geleefd, dan hadden zij niet meer kunnen vallen.

Ik ben er zeker van, dat de wereld niet eerder zal vergaan dan wanneer het getal van de gevallen engelen ingenomen is en het graan uit het onkruid zal geoogst zijn.

Ik had eens een onmetelijk, samenhangend beeld van alle zonden en alle heil. Ik zag al de geheimen klaar en duidelijk en verstond ze; nochtans is het mij onmogelijk, het geheel met woorden weer te geven.

Ik zag de zonde van de val der engelen en van Adams val tot heden in haar ontelbare vertakkingen en zag alle voorbereidingen tot het herstel en de Verlossing tot de komst en de dood van Jezus.

Jezus toonde mij de buitengewone mengeling en inwendige oneerlijkheid van de dingen en alles, wat Hij van het begin gedaan had voor de reiniging en het herstel.

Onder de val van de engelen kwamen vele boze geesten op de aarde en in de lucht; ik zag veel van hun verscheidene soorten, grimmigheden, waarvan ze verzadigd en bezeten waren.

De eerste mens was als een evenbeeld van God, het was als de hemel. Alles was het eens met hem en in hem; zijn vorm was een afdruk van de goddelijke vorm. Hij zou de aarde en de schepselen hebben en genieten, nochtans uit God en dankend. Hij was echter vrij en daarom op de proef gesteld, daar het hem verboden was, van de boom te eten.

In het begin was alles gelijk en effen;

- toen het bergje, de schitterende heuvel, waarop Adam stond, omhoogging en zich verhief, en
- toen het witte, met stuifmeel bezaaide dal, waar Eva stond, zonk, naderde reeds de verderver.

Na de val was alles anders.

Alle vormen van de schepping waren herschapen en verstrooid in zich; al wat één was, werd oneens, uit één werd veel, en zij namen niet meer uit God alleen, maar ook uit zichzelf.

Nu waren zij eerst echt twee, en werden drie en eindelijk ontelbaar.³

Evenbeeld van God waren zij, en nu werden zij eigenbeeld, die evenbeelden van hun zonde voortbrachten.

Zij waren nu met de kring van de gevallen engelen in betrekking. Zij ontvingen, uit zichzelf en uit de aarde, waarmee de gevallen engelen betrekking hadden, en er ontstond in de oneindige vermenging en verstrooiing van de mensen met henzelf en de gevallen natuur een oneindige menigvuldigheid van zonde, schuld en ellende.

Mijn bruidegom toonde mij dat alles zeer klaar, duidelijk en begrijpelijk, klaarder dan men in het dagelijks leven ziet, en ik dacht dan, een klein kind kan dat verstaan, en nu kan ik er niets meer van terecht brengen.

Hij toonde mij het plan en de wegen van de Verlossing van het begin af, en alles wat Hij gedaan had. Ik herkende ook, het weze onjuist het te zeggen, dat God niet nodig had mens te worden en te sterven voor ons aan het kruis.

³ De zonde is onderbreking van de eenheid die haar oorsprong vindt in . God, zij is verdeeldheid: Adam en Eva, door zich van God af te keren, zijn verdeeld en staan voortaan tegenover elkaar (NvV).

Hij had het door zijn almacht anders kunnen doen.
Ik zag, dat Hij handelde uit oneindige volmaaktheid,
barmhartigheid en rechtvaardigheid: dat het zonder twijfel geen
verplichting is vanwege God, maar dat Hij doet, wat Hij doet, en
is wat Hij is.

Ik zag **Melchisedech** als een engel en een voorbeeld van Jezus als
priester op aarde; voor zover het priesterschap in God is, was hij
een priester uit eeuwige beschikking evenals engel.
Ik zag zijn voorbereidingen, grondleggingen, bouwen, scheiden
van de mensenstammen, zijn in-gang-brengen.

Ook heb ik **Enoch** en **Noë** gezien in hun betekenis en werking;
en naast dat alles het werkende rijk van de hel: de
duizendvormige verschijningen en handelingen van een aardse,
vleselijke, en duivelse afgodendienst. En in dat alles de
verzekering tot voortgezette, maar verpestende, afwijking en
verleiding tot zonde als uit een geheime, innerlijke
noodwendigheid van zulke diensten.

Zoals de mens het evenbeeld van God is, uit de kracht van God,
zo zag ik alle zonden en verleidingen, elk volgens hun aard, als
evenbeelden van de verzoening.

Zo werd mij alles getoond

- vanaf **Abraham** tot **Mozes**,
- van **Mozes** tot de **profeten** en steeds in betrekking en
gelijkenissen met alles uit onze hedendaagse tijd.

God had de 10 Geboden op de stenen tafelen geschreven zodat Mozes aan Gods Volk de Wil van God kon overbrengen (1897).

Bible Pictures and What They Teach Us by Charles Foster.

Hier stelde ik mij voor hoe het komt dat priesters geen hulp meer bieden of genezen, en waarom zij er zelden of niet meer in slagen. De gave van het **priesterschap** werd mij getoond onder de profeten en de oorzaak van hun gebruik.

Ik zag bijvoorbeeld, de geschiedenis, hoe **Elizeüs**⁴ aan **Giëzi** zijn staf geeft, om deze op het dode kind van de vrouw uit Sunam te leggen. In deze staf lag geestelijkerwijze de kracht en de zending van Elizeüs. Het (= de staf) was zijn arm, de verlenging van zijn arm. Ik zag hier het dieper principe van de staf van de bisschoppen, de scepter van de koningen en hun macht, indien deze het geloof draagt, dat het om zo te zeggen verbindt met degenen van wie ze uitgaan en van alle anderen scheidt. Giëzi echter geloofde niet vast genoeg, en de moeder geloofde slechts door Elizeüs' hulp te kunnen ontvangen, en zo waren tussen de kracht van Elizeüs, van God ontvangen, en deze staf, twijfels ontstaan uit de menselijke beschouwingen die onderbrekend werkten en de staf genas dus niet.

Maar ik zag hoe Elizeüs zich over het kind uitstreckte: hand op hand, mond op mond, borst op borst; en bad; en hoe de ziel van de knaap in het lichaam terugkeerde. Ik had ook de verklaring van de vorm van die genezing, haar betrekking en haar voorafbeelding van Jezus' dood. In Elizeüs waren door het geloof en de gave Gods alle poorten van de genade en de verzoening voor de mensen heropend, die na de zonde gesloten werden: hoofd, borst, handen, voeten. Hij legde zich als een levend, voorafbeeldend kruis over het dode, gesloten kruis van de gestalte van de knaap en er stroomde door zijn gebed en zijn geloof, leven en genezing terug in het kind en hij verzoende en boette voor de zonden van de ouders, die zij met hoofd, hart, hand en voet bedreven hadden, en op die manier de knaap in de dood getrokken hadden.

Ik zag bij dat alles steeds de kopie van de kruisdood en van de wonden van Jezus en hoe in alles een harmonie is.

Vanaf de kruisdood van Jezus zag ik het priesterschap in zijn Kerk ten volle en vooral de gave van herstel en genezen bij

⁴ Elizeüs ('God heeft geholpen') was een profeet, zoon van Safat van Abel-Mechola: leerling en opvolger van Elias, hij leefde rond 850-800 vóór J. Chr. en verrichtte talrijke mirakels. Giëzi (of Geshasi) was zijn dienaar. Cf. 2 Kon. 4, 29-37 (NvV).

gelovige christenen; in de mate dat we in Hem leven en met Hem gekruisigd zijn, worden de genadepoorten van zijn heilige wonden in ons heropend.⁵

Ik vernam veel over de **handoplegging** en ook over **zegenwerking** en de **werking van op afstand** en zo werd het me door het voorbeeld van de staf (de vertegenwoordiger van de hand) van Elizeüs verklaard.

Dat de huidige priesters zo zelden genezen en zegenen, werd mij in een voorbeeld getoond, dat ook uit de voorafbeelding, waaruit al zulke werkingen voortspruiten, genomen was.

Ik zag drie soorten schilders, die beelden uit was vormden.

1. De ene had schoon, wit was en was zelf zeer verstandig en bekwaam; maar hij was overmoedig en had het beeld van Christus niet in zich; en zijn beeld werd niets.
2. De andere had bleek was, maar hij was lauw en eigenzinnig en maakte bijna niets.
3. De derde was ongeschikt en werkte met grote onbekwaamheid, maar met eenvoudigweg helemaal geel, gewoon was, en zijn werk was heel goed en gaf een redelijke gelijkenis, alhoewel met ruwe trekken.

Zo zag ik ook de voornaam sprekende, met wereldse wijsheid pralende priester niets uitwerken en menige arme, eenvoudige alleen nog de macht van het priesterschap in zegening en genezing voortzetten.

Ik ging in dat alles als ter schole, en mijn Bruidegom toonde mij hoe Hij van zijn Ontvangen tot aan zijn dood geleden en steeds

⁵ Die deuren zijn de Wonden van Christus, die de christen in zijn ziel moet voortbrengen (NvV). Het kruis is een instrument van dood, maar, door de dood van Christus is het levensgeschenk geworden (NvV).

verzoend en voldaan had, en ik zag dat in louter beelden uit zijn leven. Ik zag ook, hoe door gebed en opoffering van smarten voor anderen menige ziel, die op aarde niet gearbeid heeft, nog op het ogenblik van de dood tot bekering gebracht en gered wordt.

Ik zag ook dat de apostelen over het grootste deel van de aarde verspreid werden om er de macht van satan te breken en er de zegen te brengen, en dat die streken door de vijand het meest vergeven waren, maar dat Jezus door zijn oneindige verdiensten die macht verworven en eeuwig gevestigd heeft voor de mensen die de H. Geest ontvingen en nog ontvangen.

En mij werd getoond dat die gave om door zegen de aarde en de streken aan de macht van satan te onttrekken ligt in de uitdrukking: “Gij zijt het zout der aarde”, en dat ook om die reden het zout een deel is van het gewijde water.

Ik zag in die beelden ook, hoe de ceremonies van het zinnelijk, wereldse leven zeer nauwgezet uitgeoefend werden; hoe de vloek van de omgekeerde zegen, en het wonder in het rijk van satan, de afgodendienst, bijgeloof, toverij, magnetisme, wereldse wetenschap en wereldse kunst en dergelijke met nauwgezette bijgelovige wetenschappelijkheid uitgeoefend werden, om

- de dood te verdoezelen met alle middelen,
- de zonde te tooien en
- het geweten te sussen.

Zelfs werden ze uitgeoefend door hen die in de mysteries van het katholiek geloof slechts vormen willen zien van bijgeloof, die op elke andere manier even zo goed gevierd worden.

Heel het werelds gedoe van die mensen is een welbewust vieren van dergelijke vormen, **terwijl het rijk van de mensgeworden God verwaarloosd wordt.** Ik zag de afgodendienst volmaakt beoefend en de eredienst aan God ergerlijk vervangen.

2. De belofte van het Heil.

Na de val van de mensen toonde God aan de engelen hoe het gesteld was met het mensengeslacht.

Ik zag de troon van God, de heilige Drievuldigheid, een beweging in haar personen. Ik zag **de negen koren der engelen** en hoe God hen verkondigde, op welke manier Hij het gevallen mensengeslacht wilde herstellen; en ik zag daarover een grote, onbeschrijflijke vreugde en jubel onder de engelen.

Ik zag de lichtende edelsteenrots van Adam vóór Gods troon verschijnen, als werd zij door engelen daarbinnen gedragen; zij was in trappen, zij groeide, zij werd een troon, een toren, zij breidde zich uit, tot zij alles omvatte.

De negen engelenkoren zag ik eromheen, en boven de engelen in de hemel zag ik het beeld van de Maagd. Zij was Maria niet in de tijd, maar in de eeuwigheid, in God. Zij was iets dat uit God ging.

nr. 122: Beeld in de ster

De Maagd ging in de toren, die openging, en zij versmolt als met hem.

Ik zag ook uit de heilige Drievuldigheid een verschijning de toren uit- en ingaan.

Tussen de engelen zag ik een soort **monstrans**, waaraan zij allen bouwden en werkten. Zij geleeke aan een toren met menigerlei geheimvol beeldwerk. Er stonden twee figuren bij, die zich aan de andere zijde de hand reikten. Ze groeide en werd steeds heerlijker.

Ik zag iets uit God, door alle koren van de engelen heen, in de monstrans gaan, een lichtend heiligdom, dat steeds duidelijker werd, hoe dichter het erbij kwam.

- Het scheen mij als de kiem van **de goddelijke Zegen tot reine voortplanting**, die door God aan Adam gegeven, maar die hem nochtans terug ontnomen was, toen hij op het punt stond naar Eva te luisteren en toe te stemmen in het genot van de verboden vrucht;
- het was de Zegen,
 - die Abraham terug bekwam,
 - die aan Jakob ontnomen was en
 - door Mozes terug in de Verbondsark gegeven werd,
 - die tenslotte Joachim ontving, de vader van Maria, opdat Maria op die manier rein en onbevlekt zou ontvangen worden, zoals Eva uit de zijde van de slapende Adam te voorschijn kwam.

De monstrans echter ging in de toren.

Ik zag de engelen ook **een kelk** bereiden zoals die van het laatste Avondmaal, die ook in de toren ging.

Aan de buitenste rechterzijde van de toren zag ik, als op gouden wolkenranden, druiven en koren, zoals de vingers van gevouwen handen die dooreengestrengeld afhangen.

Daaruit sproot een twijg, een ganse boomstam, en op zijn takken kleine figuren van mannen en vrouwen die elkaar de hand reikten. Zijn laatste bloeisel was de kribbe met het Kind.⁶

Ik zag nu in beelden het geheim van de Verlossing, als belofte, van het begin tot de volheid der tijd; ik zag ook beelden van de tegenwerking.

Ten slotte zag ik over de lichtende rots een grote heerlijke Kerk, de ene, heilige, katholieke kerk, die het heil van de ganse wereld in zich draagt.

In al deze beelden was een wonderbare samenhang en overgang. Zelfs het vijandige en wat slecht was en door de engel weggeschoven werd, moest dienen voor de ontplooiing van het heil.

- Zo zag ik de oude tempel van beneden omhoogstijgen; hij geleek op de heilige kerk, maar had geen toren. Hij was zeer groot, werd echter door de engel opzij geschoven en stond scheef.
- Ik zag een grote mosselschelp (zinnebeeld van heidense afgodenfabels en gruweldiensten) verschijnen, die in de oude tempel wilde indringen, maar ze werd opzij geduwd.
- Ik zag een brede, stompe toren (een Egyptische piramide) verschijnen, en door diens talrijke poorten gestalten zoals Abraham en de kinderen van Israël trekken. Het wees op hun slavernij in Egypte. Die piramide werd weggeschoven, zoals de andere

⁶ Cf. de titel van Maria 'Toren van David' in de litanie (NvV). Het is het mysterieus 'heilig depot' waarvan sprake zal zijn in de kapittels 6, 12, 13, 14, 15, 16 en 17. Cf. het aanhangsel bij dat onderwerp.

trapvormige Egyptische toren, die de astrologie en de waarzeggerij beduidde. Dan zag ik een Egyptische tempel, die ook teruggeschoven werd, en scheef kwam te staan.

Eindelijk zag ik een beeld op aarde, zoals God aan Adam te kennen gaf, dat een maagd zou verschijnen en hem het verloren heil terug zou brengen. Adam wist nochtans niet, wanneer het zou geschieden; daarom zag ik hem later zeer treurig, toen Eva slechts zonen ter wereld bracht, tot zij eindelijk een dochter bekwam.

Ik zag Noë en zijn offer, waarbij hij van God de Zegen ontving. Dan had ik visioenen over Abraham, van zijn zegen en de belofte van Isaäk.

Ik zag de Zegen van de eerstgeborene op deze eerstgeborene overgaan en dit steeds in een heilige handeling.

Ik zag Mozes en hoe hij in de nacht vóór de uittocht uit Egypte het geheim bekwam, en hoe Aäron dat alleen wist.

Ik zag het geheim in de Verbondsark, en dat slechts de hogepriesters en enkele heiligen door de openbaring van God daarvan kennis hadden.

Zo zag ik het verloop van het geheim van het begin af, langs de ganse stamboom van Jezus Christus, tot aan Joachim en Anna, het reinste en heiligste huwelijkspaar aller tijden, waaruit Maria als de Onbevleete Maagd geboren werd.

Nu was Maria de Verbondsark van het geheim.

3. Verjaging uit het paradijs.

Na een korte tijd zag ik Adam en Eva in grote treurigheid rond dwalen. Ze waren duister, gingen gescheiden, als zochten zij iets, dat ze verloren hadden. Ze schaamden zich voor elkaar. Bij elke schrede zakten zij dieper naar beneden; het was, als week de grond, en waar zij gingen, werd het troebel, de gewassen verloren hun glans, werden als grijs, en de dieren vluchtten. Ze zochten echter grote bladeren en maakten een krans rond de lenden en dwaalden steeds gescheiden.

Toen zij tamelijk lang zo gevlucht hadden, was de glanzende streek waar ze uitgegaan waren reeds als een verre berghoogte, en ze verborgen zich, gescheiden, onder de struiken van een donkere vlakte. Daar riep hen een stem uit de hoogte; zij kwamen echter niet te voorschijn, werden nog banger, vluchtten nog verder, zich dieper wegstekend. Dat deed me veel leed. De Stem echter werd strenger, zij hadden zich gaarne nog dieper verstopt, maar ze werden gedwongen, naar voor te komen.

De indrukwekkende, glanzende gestalte verscheen; zij traden naar voor met neergebogen hoofd en keken de Heer niet aan; maar ze bekeken elkaar en beschuldigden zich wederzijds. Nu wees Hij hen nog dieper een vlakte aan, waar bomen en struiken stonden, en daar werden zij deemoedig en beweenden eerst echt hun ellendige staat.

Toen ze alleen waren, zag ik hen bidden. Ze zonderden zich van elkander af, wierpen zich op de knieën, hieven de handen omhoog, weenden en kermde.

Toen ik dat zag, voelde ik, **hoe weldadig de afzondering in gebed is.**

Ze waren met een gewaad bedekt. Het bedekte het lichaam tot over de schouders en reikte tot de knieën. Rond de lenden gordden ze zich met een stevige bast. Terwijl ze verder vluchtten, scheen het paradijs achter hen weg te trekken, gelijk een wolk.

Er kwam echter een vurige ring van de hemel zoals men de halo⁷ rond de zon of de maan ziet, en legde zich rond de hoogte, waar het paradijs was geweest.

Zij hadden slechts één dag in het paradijs vertoefd.

Het paradijs zie ik nu van ver als een klif onder de zon, als ze opgaat. Als ik het zie rijst het aan het einde van de klif.

Het ligt ten oosten van de profetenberg, omhoog waar de zon opgaat, en schijnt mij steeds als een ei zwevend over onbeschrijflijk klaar water, waardoor het van de aarde gescheiden is, en het is, als ware de profetenberg een voorgeborgte ervan. Men ziet op die wondergroene oorden en daartussen, diepe afgronden en ravijnen vol water. Ik heb reeds mensen gezien, die op de profetenberg stegen; zij zijn echter niet ver geraakt.

Zondeval en uitzetting uit de Tuin van Eden, het Aards Paradijs.

Na de zondeval worden Adam en Eva uit de Tuin van Eden verbannen om hun eigen levensweg te leiden hier op aarde met voor- en tegenspoed.

*Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni
Cappella Sistina, Vatikaan, Rome (tussen 1509 en 1510).*

⁷ Stralenkrans, lichtkring. Een diffuus lichtschijnsel rond een scherper gedefinieerde bron.

Ik zag Adam en Eva op de boeteaarde aankomen.
Het was een onbeschrijflijk roerende aanblik de beide boetende mensen op de naakte grond.

Adam had een olijftak uit het paradijs mee mogen nemen, die hij hier plantte⁸. Ik zag, dat het kruis later uit dat hout getimmerd werd.

Zij waren onbeschrijflijk bedroefd. Gelijk ik ze daar zie, konden zij het paradijs met moeite nog zien. Ze hadden altijd maar gedaald; en het was ook, als keerde zich iets om; en ze kwamen door nacht en duister aan het treurige oord van de boete.

⁸ De olijftak, pand van het Verbond en van de Belofte (cf. ook Noë, kap. 6) zal gebruikt worden voor het Kruis, waarop dat Verbond en die Belofte hun ontplooiing zullen vinden en hun voleinding in het offer van Christus (NvV).

4. De familie van Adam.

Het was de streek van de Olijfberg, waar ik Adam en Eva heb zien toekomen. Het land was anders dan nu; maar men toonde mij, dat het deze streek was. Ik zag hen wonen en boeten op die plaats van de Olijfberg, waar Jezus bloed gezweet heeft. Zij bebouwden het veld. Ik zag hen van zonen omgeven en in grote droefheid tot God wenen, opdat ze toch ook een dochter zouden bekomen. Zij hadden de belofte, dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou verpletten.

Eva bracht met zekere tussenpozen kinderen ter wereld; er waren altijd een aantal jaren van boete tussen.

Zo werd na 7 jaar boete **Seth**, het kind van de belofte uit Eva geboren, en hier werd haar door een engel gezegd dat Seth het zaad was dat God haar in de plaats van **Abel** gegeven had. Seth werd hier lang verborgen gehouden en weggestopt in de zuiggrot van Abraham, want zijn broeders stonden hem, zoals hij, de broeders van Jozef naar het leven.

Eens zag ik zowat 12 mensen **Adam, Eva, Kaïn, Abel en twee zusters en enige kleine kinderen**. Allen waren gekleed, en wel met vellen, als een scapulier over hen geworpen en vast in de lenden. Op de borst waren die vellen breder en dienden als zak; rond de benen waren ze langer en op zij toegebonden. De mannen droegen kortere vellen en hadden een zak aangebonden waarin ze iets staken. Over de schouders, tot halfweg de arm, waren die vellen zeer wit en fijn en bij de vrouwen onder de armen eenmaal gebonden. In die kleding zagen ze er zeer schoon en voornaam uit. Daar waren hutten, een weinig in de grond uitgediept en bovenaan met planten bedekt. Het was een zeer ordelijke huishouding. Ik heb velden gezien met lage, maar tamelijk sterke fruitbomen, ook waren er graangewassen, tarwe, die God als zaad aan Adam had gegeven.

Ik kan me niet herinneren, tarwe en wijnstokken in het paradijs gezien te hebben. In het paradijs was geen vrucht, die tot spijs moest bereid worden. Het bereiden is een gevolg van de zonde en

daarom een zinnebeeld van het lijden. God gaf aan Adam alles, wat hij moest zaaien. Ik herinner mij ook, dat ik mannen als engelen aan Noë iets zag brengen toen hij in de ark ging, het scheen mij een wijnstok, die in een appel zat.

Er groeide ook van zelf een soort wild graangewas waartussen Adam de edele tarwe moest zaaien, dan verbeterde het wilde; maar het verachterde nadien en werd slechter. Dat wilde koren stond in de eerste tijden heel bijzonder goed en verder ten oosten in Indië of China, als veredeld; toen woonden daar nog weinig mensen. Waar druiven en vis zijn, lukt het niet.

Ze dronken melk van de dieren en aten ook kaas, die ze droogden in de zon. Als dier heb ik voornamelijk het schaap gezien. Al de dieren die Adam genoemd had, zijn ook gevolgd; maar ze vluchtten, en hij moest de huisdieren eerst terug met voeder lokken en gewoon maken. Ik zag ook vogels rondlopen, kleine dieren, ook dieren die sprongen. Het was een gans huisvaderlijke orde. Ik zag de kinderen van Adam in een eigen hut rond een steen liggen om te eten, ik zag ze bidden en danken.

God had Adam onderwezen in het offer, en hij was priester in zijn familie. Kaïn en Abel waren het ook, en ik zag, dat de voorbereiding zelfs in een daartoe bestemde hut geschiedde.

Ze hadden het hoofd bedekt met een schipvormig hoofddekseel van bladeren, ineengevlochten met bladnerven; vooraan stond het wat vooruit, zodat men het kon grijpen. Zij hadden een glanzende schone geelachtige huidskleur, als zijde, en hadden rossig haar, als goud. Adam droeg het haar ook lang. In het begin had hij een korte, later een lange baard. Eva droeg in het begin het haar zeer lang, daarna in een bussel gewikkeld en rond het hoofd gewonden, als een hoofddekseel.

Het vuur zag ik steeds als een bedekte gloed, als ondergronds. Ze ontvingen het eerst uit de hemel; God leerde het hen gebruiken. Het was een gele stof, als aarde, als een kool die zij brandden. Ik zag hen niet koken. Ik zag hen in het begin drogen

in de zon, zelfs de verbrijzelde tarwe, rogge en gerst. God onderwees hen hoe het te gebruiken, zoals hij hen ook in alles leidde.

Grote stromen, bijvoorbeeld de Jordaan, zag ik niet; maar er ontsprongen bronnen, die zij in vijvers leidden.

Vóór Abels dood werd geen vlees gegeten.

Christus aan het Kruis met schenkers.

*Olie op hout - schilderij van Quentin Matsys (ca. 1520)
Museum Mayer van den Bergh, Antwerpen*

Van de Kalvarieberg had ik eens een beeld, hoe een profeet, de gezel van Elias, op die plaats, die toen een heuvel met holen en

gemuurde graven was, zich in zulk een hol of spelonk begaf en in een stenen zerk met gebeenten de schedel van Adam opgroef.

Er stond een verschijning van een engel bij hem, die hem zegde: “Dit is de schedel van Adam”, en hem belette, deze eruit te nemen. Op die schedel waren hier en daar dunne, gele haren.

Ik zag ook, dat door de vertelling van de profeet de plaats schedelplaats⁹ genoemd werd. Loodrecht boven deze schedel kwam bij de kruisiging de voet van het kruis van Christus te staan.

Ik ontving de aanschouwing, dat die plaats het midden der aarde was en mij werd de lengte verteld met getallen naar het oosten, het zuiden en het westen.

5. Kaïn. – De kinderen Gods. – De reuzen.

Ik zag dat **Kaïn** op de Olijfberg de moord op Abel volbracht en dat hij na die daad daar vermorzeld en bang rondzwierf. Hij plantte bomen en trok ze weer uit.

Daar zag ik de verschijning van een eerste lichtende man, die vroeg Kaïn: “Waar is uw broeder Abel?”

Kaïn zag hem eerst niet; dan keerde hij zich om en zegde: “Ik weet het niet; ik moet hem niet bewaken.”

Maar God zegde dat zijn bloed van de aarde tot Hem jammerde, en Kaïn werd banger; toch zag ik dat hij lang met God redetwistte. God zegde hem ook, dat hij vervloekt zou zijn op aarde, en dat deze hem geen vrucht zou opbrengen en dat hij zou wegvluchten. Daarop antwoordde Kaïn: “Dan zal er overal gedood worden.”

⁹ ‘Schedelplaats’ Golgotha (NvV).

Er woonden reeds veel mensen op aarde, **Kaïn** was reeds zeer oud en had kinderen en **Abel** ook, en er waren nog andere broers en zusters daar.

God hernam: “Neen, wie u zal doden, zal zevenmaal gestraft worden.” Hij had ook een teken aangebracht, opdat hij niet gedood zou worden. Zijn nakomelingen werden kleurmensen.

Cham had ook kinderen, die bruiner waren dan de kinderen van **Sem**. De edeler mensen waren steeds witter.

Degenen, die met het kwaad getekend waren, hadden dergelijke kinderen; en door het groeiende verderf ging het kwaad ten slotte op het ganse lichaam over, en de mensen werden steeds donkerder gekleurd.

Toch waren in het begin nog geen gans zwarte mensen; dat werden zij, maar stilaan.

God wees hen ook een streek aan, waarheen hij kon vluchten.

En terwijl Kaïn zegde: “Zo zult u mij laten verhongeren, daar de aarde vervloekt is”,

zegde God: “Neen! gij zult vlees van de dieren eten, en er zal een volk Uit u spruiten en zelfs zal uit u nog goed voortspruiten.”

Voorheen aten de mensen geen vlees.

Kaïn is nadien verder getrokken en heeft een stad gebouwd, en naar zijn zoon **Henoch** genoemd.

Abel werd in het dal van Josafat tegen de Kalvarieberg neergeslagen. In dit gebied is later nog menigerlei moord en ongeluk gebeurd. Kaïn sloeg Abel met een soort knuppel, waarmee hij bij het planten zachte stenen en aarde kapotsloeg. Die moet wel van harde steen geweest zijn en het handvat van hout, want hij was gekromd als een haak.

Het land vóór de zondvloed mag men zich niet voorstellen zoals nu. Het beloofde land was op verre na niet zo door dalen en

ravijnen verscheurd. De vlakten waren veel groter en afzonderlijke bergen stegen zachter omhoog.

De Olijfberg was toen slechts een zachte verhevenheid. Ook was de kribbe-spelonk daar bij Bethlehem een wilde rotspelonk, maar de omgeving was anders.

De mensen waren groter, maar niet vormeloos; men zou ze nu met verwondering, maar niet met schrik aanschouwen.

Ze waren veel schoner door hun bouw; onder de oude marmeren beelden, die ik in menig oord in zalen onder de grond zie liggen, zijn nog zulke gestalten.

Kaïn trok met al zijn kinderen en kleinkinderen naar die plaats, die hem aangewezen was, en zij verdeelden zich dan verder. Ik heb van Kaïn zelfs niets afschuwelijks meer gezien, en zijn kwaal scheen, dat hij zeer hard moest wroeten en dat hem persoonlijk niets gedijsde. Ik zag hem ook van zijn kinderen en kleinkinderen versmaad en veracht en bovenal slecht behandeld worden; toch volgden zij hem in groep als de opperheer, maar als een die vervloekt is. Ik zag, dat Kaïn niet verdoemd werd maar streng gestraft.

Één van zijn nakomelingen was **Tubalkaïn**; van deze kwamen menigvuldige kunsten en ook reuzen.

Ik heb dikwijls gezien, dat bij de val der engelen een zeker aantal van hen een moment berouw hadden en niet zo diep vielen, als de anderen, en dat die later op een eenzaam, heel hoog en ontoegankelijk gebergte, dat bij de zondvloed een zee geworden is, een verblijfplaats hadden. Zij hadden invloed op de mensen, in zover ze zich van God verwijderden. Na de zondvloed zijn zij van daar verdwenen en in de lucht verplaatst geworden; eerst op de jongste dag zullen zij in de hel gestort worden.

Ik zag dat de nakomelingen van Kaïn steeds goddelozer en zinnelijker werden. Zij trokken de bergrug meer op; en de gevallen engelen namen vele van deze vrouwen in bezit en beheerden ze en leerden hen alle verleidelijke kunst. Hun kinderen waren zeer groot, bezaten allerlei vaardigheden en gaven, en lieten zich gans tot werktuig van de boze geesten.

Zo ontstond op dat gebergte en ver rondom een boos geslacht, dat door geweld en verleiding ook de nakomelingen van Seth in zijn lasterwereld zocht mee te sleuren.

Toen kondigde God aan **Noë** de zondvloed aan, die gedurende de bouw van de ark, ontzettend veel te lijden had van dat volk.

Ik heb veel van het reuzenvolk gezien

- hoe zij ongehoorde stenen zeer licht de berg opsleepten, steeds hoger en hoger klommen en zeer uitzonderlijke dingen konden doen.
- Zij liepen recht op muren en bomen, zoals ik het trouwens ook door andere bezetenen heb zien doen.
- Zij verrichtten de wonderbaarste zaken, maar louter goocheltoeren en kundigheden, die met de hulp van de duivel geschieden. Daarom zijn voor mij alle goochelen en waarzeggerskunst een afschuw.
- Zij konden allerlei beelden van steen en metaal maken; maar ze wisten niets van goddelijke wetenschap en zochten nochtans van alles, om te aanbidden.
Ik heb gezien, dat ze plots uit de eerste de beste steen een wonderlijk beeld maakten en aanbaden, ook gelijk welk gruwelijk dier, of ze aanbaden een nietswaardige zaak.
- Zij wisten alles, zagen alles, bereidden gif, beoefenden de toverij en alle ondeugden.

- De vrouwen ontdekten de muziek; ik zag ze rondtrekken, om de betere stammen te verleiden en met hen in hun gruwel te trekken.

Ik zag, dat ze geen woonhuizen of steden hadden, maar ze bouwden dikke, ronde torens van glimmende stenen, waar onderaan kleinere aanbouwingen waren, die in grote spelonken leidden, waarin ze hun gruwel beoefenden. Op de daken van deze aanbouwingen kon men rondom gaan, en ze klommen in torens en keken door buizen in de verte; maar niet als door verrekijkers; dat deden ze door de kunst van satan. Ze zagen waar andere bewoonde gebieden lagen en trokken erheen, overwonnen de bewoners en maakten alles losbandig en zonder Wet; overal voerden zij die losbandigheid in.

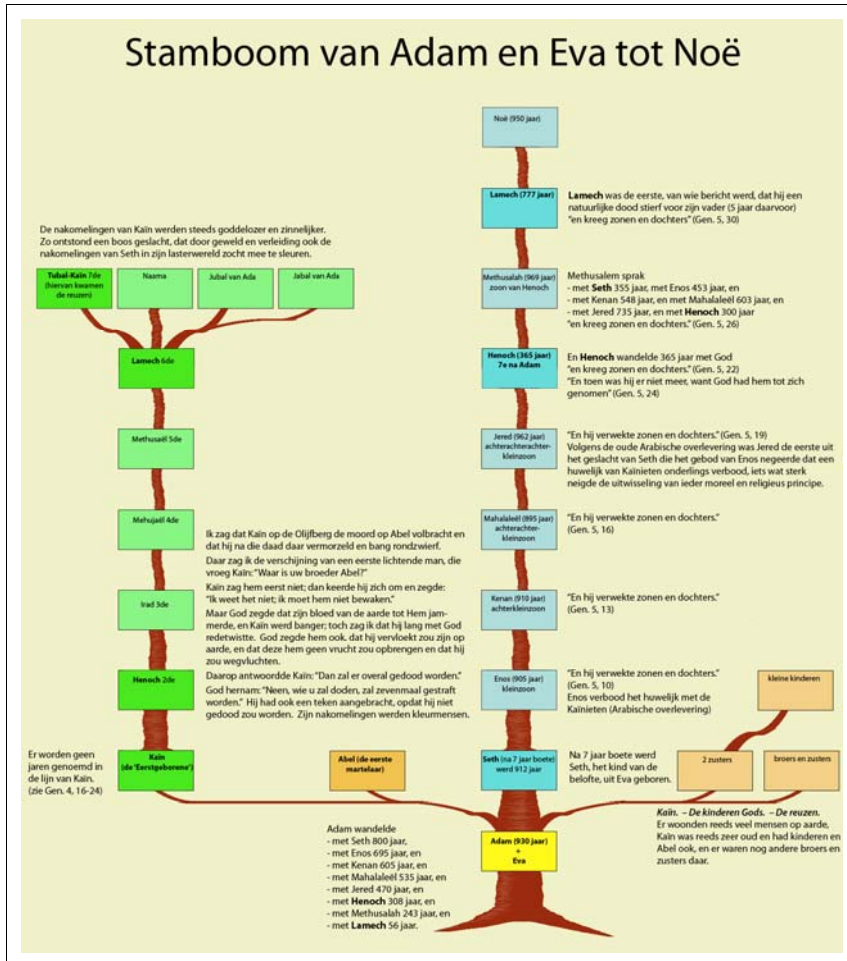
Ik zag, dat zij kinderen offerden en levend in de aarde begroeven. God heeft die berg in de zondvloed verdeeld.

Henoch (= zoon van Kaïn), de voorloper van Noë, heeft tegen hen onderwezen. Hij heeft ook veel geschreven en was een zeer goed man en God zeer dankbaar. Op vele plaatsen had hij in het vrije veld altaren van steen opgericht, waar de vruchten gedijden, en heeft God gedankt en geofferd, en hij heeft voornamelijk de godsdienst overgedragen aan de familie van Noë. Hij is verplaatst in het paradijs en rust aan de uitgangspoort en nog een ander (Elias), van waar hij de jongste dag zal terugkomen.

Ook de nakomelingen van Cham hadden na de zondvloed dergelijke verbindingen met vijandige geesten, en daarom waren onder hen zoveel bezetenen, tovenaars en wereldmachtigen en ook grote, wilde, wrede mensen.

Ook **Semiramis** is uit het huwelijk van bezetenen gekomen; zij kon alles, maar niet zalig worden.

Zo stonden nog andere mensen op, die later door de heidenen voor goden gehouden werden. De eerste vrouwen die zich door boze geesten lieten beheersen, waren er zich van bewust, de anderen echter wisten het niet; ze hadden het in zich zoals vlees en bloed, zoals de erfzonde.

6. Noë en zijn nakomelingschap. – De stamvader Hom en Dsemschid.

Ik zag **Noë**,¹⁰ als een oud eenvoudig man in lang wit gewaad gehuld, wandelen in een boomgaard en met een krom benen mes de bomen snoeien. Er daalde een wolk voor hem waarin een mensengestalte verscheen. Noë knielde, en ik zag, dat hij ingekeerd werd, dat God alles wilde verdelgen, en dat hij een ark zou bouwen. Ik zag Noë daarover treuren en bidden om vergeving. Hij begon niet seffens zijn werk, nog tweemaal verscheen hem de Heer en beval hem te beginnen met de bouw, zoniet zou hij ook mee verdelgd worden. Ik zag hem dan met zijn familie uit die streek wegtrekken naar het land, waar Zoroaster, de glanzende ster, nadien geleefd heeft.

Zoroaster, ook Zarathustra, was een oud-Perzisch profeet. Zijn herkomst en zijn levensdata zijn onbekend. Hij was bekend als wetgever. Hij woonde in een hoog woudrijk en eenzaam gebied, en leefde met de vele mensen die met hem wegtrokken, onder tenten. Hij had ook een altaar, waarvoor hij offerde.

Noë en zijn familie bouwden geen vaste huizen, omdat ze aan de belofte van de zondvloed geloofden; het goddeloze volk rondom had reeds ommuurde hoven, grondvesten van dikke stenen muren en allerlei duurzame en weerstandige gebouwen.

Er was in die tijd een vreselijke gewoonte op aarde. De mensen bedreven alle ondeugden, zelfs de onnatuurlijkste. Iedereen nam en roofde wat hem beviel, en ze verwoestten elkanders huizen en velden en roofden vrouwen en jonge meisjes. Hoe meer de stamverwanten van Noë zich uitbreidden, hoe bedorvenener en boosaardiger de mensen werden, hen beroofden en ergerden. In die grote zedeloosheid waren de mensen niet als

¹⁰ Noë, de zoon van Lamech, wordt als de tiende van de Bijbelse aartsvaders beschouwd. De geschiedenis van Noë staat uitvoerig in Genesis 6-10 kapittel beschreven. Noë geldt als de uitvinder van de wijnbouw.

ruwe, wilde mensen, maar ze waren zo uit ondeugzaamheid; want ze leefden heel fatsoenlijk en alles was ordelijk. Ze beoefenden de gruwelijkste afgoderij, iedereen maakte zich een afgod uit datgene wat hem het best beviel. Zij zochten door duivelse kunst de kinderen van Noë te verleiden.

Mosoch, de zoon van Jafet en kozijn van Noë, werd zo ten val gebracht, daar hij op het veld werkend, het sap van een plant gedronken had, waarvan hij dronken werd. Het was geen wijn, maar sap van een plant, waarvan die mensen onder het werk in kleine hoeveelheid dronken en waarvan zij de bladeren en vruchten ook kauwden.

Mosoch werd de vader van een zoon, die **Hom**¹¹ genoemd werd. Toen het kind geboren werd, vroeg Mosoch aan zijn broer Thubal, om het kind aan te nemen, zodat zijn smaad verborgen bleef; en Thubal deed het uit liefde. Het kind werd met de stengel en de spruit van de slijmwortel hom door zijn moeder voor de tenthut van Thubal gelegd, die daardoor een recht op zijn erf verwachtte; maar de vloed was reeds nabij, en het was gedaan met de vrouw. Thubal nam het kind tot zich en liet het in zijn huis opgroeien, zonder zijn herkomst te verraden. Zo geschiedde het dat het kind in de Ark kwam. Thubal gaf hem de naam van de wortel hom, omdat die als enig teken bij hem lag. Dat kind is niet met melk maar met deze wortel gevoed geworden.

¹¹ Hom is een legendarische persoon de door een heruitgave van de Schrift door Frhr von Ow 'Hom, de valse profeet uit de tijd van Noë' (1906) nader te verklaren is.

Daarna is Hom na Christus de voornaamste godsdienstweldoener op aarde geweest. Hij werd als de vader van het heidendom aangeduid. Zijn verering en zijn daarmee verbonden erediens van de planten hom (Haoma) werd bij de oude Perzen beoefend.

Zo verschijnt Hom als de tot dan toe onbekende stichter van het Brahmanisme. Zijn leer is homothéïstisch, mensen-vergoddelijking die in zijn tegenstrijdigheid met het monotheïsme tot in de vroegste oertijd terugkeert.

Die plant wordt, waar zij rechtop groeit, wel manskroot; maar waar ze kruipt, daar krijgt ze scheuten met zwakke toppen, zoals de asperges, het onderste deel is hard. Ze dient als voedsel en vervanging van melk. Zij groeit uit een knol of ajuin, heeft boven de aarde een kroon met enkele bruine bladeren. Haar stengel wordt tamelijk dik en het merg wordt als meel gebruikt, dat tot brij gekookt, dun gestreken, en gebakken wordt. Waar ze groeit, woekert ze uren ver op de weg. Ik zag die plant ook in de ark.

Noë die aan de Ark werkt.

*Houtsnede voor 'Die Bibel in Bildern'.
Julius Schnorr von Carolsfeld (1860).*

Het duurde heel lang voor de ark klaar kwam. Noë stelde het bouwen dikwijls vele jaren uit. Driemaal werd hij door God opnieuw vermaand, dan nam hij terug helpers aan, maar liet, in de hoop dat God op zijn bedreiging zou terugkomen, het werk terug inslapen, tot hij eindelijk de bouw afmaakte.

Ik zag dat aan de ark zoals aan het kruis, vier soorten hout te pas kwamen: palm-, olijf-, ceder- en cypressenhout; ik zag dat hout vellen en bereiden ter plaatse zelf, en hoe Noë zelf het hout op zijn schouders naar de bouwplaats droeg, zoals Jezus zijn kruis zou dragen.

De bouwplaats was een heuvel, omgeven door een dal. Eerst werd onderaan de grond gelegd. De ark was achteraan rond, de grond was hol zoals een kuip en werd gepekt.

De ark had twee verdiepingen, de stutten stonden in twee rijen tegenover elkaar. Ze waren hol, het waren geen ronde boomstammen, en in doorsnee ongeveer langwerpig rond en hadden inwendig een wit merg dat vezelachtig naar 't midden toeging. De stammen hadden gootjes of onderbrekingen, waaraan rondom grote bladeren groeiden gelijk ronde struiken zonder takken (waarschijnlijk een soort palmboom). Ik zag, dat ze met een stamper het merg eruit stootten. Al het andere sneden zij tot dunne planken.

Toen Noë alles erheen gedragen had en geordend, begonnen zij te bouwen. De grond werd gelegd en gepekt, de eerste rij stutten werden opgesteld en de openingen, waarin ze kwamen te staan werden gepekt. Dan kwam de tweede vloer, daarop terug een rij stutten, dan de derde vloer en het dak. De tussenruimten tussen de stutten werden met dunne planken uit bruin- en geelachtig hout kruisgewijze toegevlochten en alle barsten en openingen met boomwol en planten en een wit mos, dat rond zekere bomen veel groeide, toegestopt, en langs binnen en langs buiten met pek overstreken. Ze werd boven ook rond toegevoegd; hoger dan halve hoogte in het midden der zijde was de deur en aan beide zijden van die deur twee vensters, in het midden van het dak een vierkantige opening. Toen ze gans gepekt was, glansde zij als een spiegel in de zon.

Noë werkte nog lang gans alleen binnenin aan de afdelingen voor dieren. Elke diersoort had een afzonderlijke ruimte, gescheiden van de andere en door het midden van de ark liepen twee gangen.

Achteraan in het rond gedeelte van de ark was een houten altaar waarvan de tafel een halve ronde vormde. Rondom hingen tapijten. Vóór het altaar was een bekken met kolen; dat was hun vuurhaard. Rechts en links waren ook scheidingswanden voor hun slaapvertrekken. Nu droegen ze allerlei gereedschappen binnen: kisten, veel granen, gewassen en struiken die in aarde zaten en plaatsten ze langs de wanden van de ark, die er gans groen van waren. Ik zag ook wijnstokken met armlange, grote gele druiventrossen binnendragen.

Onzeglijk is het lijden dat Noë onder het bouwen te verduren had door de boosheid en snoodheid van de arbeidslieden, die hij met vee betaalde. Zij verachtten en bespotten hem op alle manieren en noemden hem een dwaas. Zij werkten om het goed loon, maar hielden niet op te lasteren. Niemand wist voor wie Noë de ark bouwde, en daarom leed hij veel hoon. Ik zag, toen hij klaar was en God dankte, hoe God hem verscheen en zegde, dat hij naar de vier windstreken moest gaan en de dieren roepen met een fluit. Hoe dichterbij de tijd van de straf naderde, hoe donkerder de hemel werd. Er was een ongehoorde schrik op aarde; er scheen geen zon meer en er roffelde steeds een zware donder.

Ik zag Noë met een fluit een eind weegs naar de vier windstreken gaan en fluiten, daarop zag ik de dieren in orde en paarsgewijze, mannetje en wijfje, op een brug welke aan de deur lag en nadien opgetrokken werd, binnengaan; de grote dieren, witte olifanten en kamelen, gingen voorop. Al de dieren waren bang als voor een onweer, en zij gingen daarbij meerdere dagen lang. De vogels vlogen voortdurend door het open luik naar binnen; de watervogels echter gingen onderaan in de romp van het schip, de landdieren in de middenste ruimte. De vogels onder het dak zaten op stokken en in kooien.

Van het slachtvee kwamen steeds zeven paar naar binnen.

Als men die voltooide ark van ver eenzaam op de hoogte zag liggen, zag zij er blauwachtig uit, als kwam ze uit de wolken. Ik zag de tijd van de zondvloed nabij. Noë had het aan de zijnen

reeds gezegd. Hij nam **Sem, Cham en Jafet** met hun vrouwen en nakomelingen met zich mee.

In de ark waren neven van 50 tot 80 jaar, en hun kleine en grote kinderen. Allen, die aan de ark gebouwd hadden en goed en vrij gebleven waren van afgoderij, kwamen in de ark. Er waren over de honderd mensen, wat reeds wegens de vele dieren noodzakelijk was, waaraan dagelijks voeder moest gegeven worden en de ark die gereinigd moest worden.

Ik kan niets anders zeggen, zo zie ik het altijd, of dat ook de kinderen van Sem, Cham en Jafet in de ark waren; ik zag er vele kleine meisjes en knapen, allemaal nakomelingen van Noë, die deugdzaam waren.

In de H. Schrift staan ook geen kinderen van Adam buiten Kaïn, Abel en Seth, en toch zie ik er daartussen en steeds paarsgewijze, knapen en meisjes. Insgelijks werd ook in de eerste brief van Petrus 3, 20, vermoed dat er zich maar 8 personen in de ark bevonden, namelijk de 4 stamparen, waaruit na de zondvloed de aarde bevolkt werd.

Ook zag ik Hom in de ark. Dat kind lag in een bakje van bast, met een vel daarin vastgebonden. Ik zag veel zulke kinderen in zulke wiegen uit bast op de wateren van de zondvloed zwalpen. (In de hollen en gemuurde kelders van de tentwoningen waren verdiepingen gemetst waarop die wiegen uit bast stonden; ook waren er, zoals de graven bij de Joden, in de muren aangebracht.)¹²

Toen de ark zich op het water verhief en veel mensen rondom op de bergen en hoge bomen jammerden, dat ook lijken en bomen kwamen aangezwommen, waren Noë en de zijnen veilig erin.

¹² In de hollen en in de stenen onderbouw van de tenten, waren er gemetste nissen waarin men wiegen bewaarde uit schors: de slaapgelegenheden van de volwassenen waren ook alkoven in rijen geschikt in de muren, zoals de begraafplaatsen van de Joden. (Nota van A.K.Emmerick)

Vooraleer Noë met zijn vrouw, zijn drie zonen en hun vrouwen erin trok smeekte hij God nog om erbarmen. Zij trokken de brug na zich op en sloten de deur.

Alles liet hij achter, zelfs dichte bloedverwanten en hun kleine kinderen, die zich onder het bouwen van hem verwijderd hadden. Er brak een schrikkelijk onweer los, de bliksems stortten als vuurzuilen neer en de regen was zo gesloten als beken. De hoogte, waarop de ark stond, was weldra een eiland.

De ellende was zo groot, dat ik hoop, dat er zich nog veel mensen bekeerd hebben. Ik zag een zwarte duivel in verschrikkelijke gestalte met scherpe muil en lange staart door dat weer, heen en weer snellen en de mensen tot vertwijfeling aanzetten. Padden en slangen zochten hier en daar hun hoek in de ark. Vliegen en ongedierte heb ik niet gezien; dat is nadien als plaag voor de mensen ontstaan.

Ik zag Noë in de ark rookoffers brengen; zijn altaar was boven rood bedekt en daarboven wit. Hij had in een gewelfde kist meerdere gebeenten van Adam, welke hij onder het gebed en het offer op het altaar uitstelde.

Ik zag ook boven het altaar de kelk van het Avondmaal, die gedurende de bouw door drie gestalten in lange witte gewaden gebracht waren, zoals die drie mannen die tot Abraham kwamen, en hem de geboorte van een zoon aankondigden. Zij kwamen uit een stad, die bij de zondvloed verloren ging, en ze zegden tot Noë, dat hij zo een groot man was, dat zij iets geheimvol hadden, dat hij moest meenemen, teneinde niet in de vloed verloren te gaan.

In de kelk lag een tarwe-aar, groot als de kern van een zonnebloem, en een druiventwijn. Noë stak beide in een gele appel, die hij in de kelk legde, waarop geen deksel was. De twijn moest er uit opschieten.

Na de scheiding, bij de torenbouw, zag ik de kelk bij een nakomeling van Sem in het land van **Semiramis**, de stamvader

van de Samanen,
die door **Melchisedech** naar Kanaän verplaatst werden en de
kelk daarheen meebrachten.

Ik heb de ark zien dobberen en vele lijken zien zwemmen.
Ze kwam neer ver ten oosten van Syrië op een hoog gebergte dat
eenzaam ligt en zeer rotsig is (Gen. 8, 4). Ze heeft daar lang
gestaan. Ik zag reeds land te voorschijn komen; er lag modder op
met groen als met schimmel overdekt.

De wereld na de Zondvloed. Noach's Ark op de Berg Ararat.

*Jheronimus Bosch, Jheronimus van Aken
(ca. 1514 of later) (1508-1516)*

In het begin na de zondvloed aten zij mossels en vis; slechts brood en vogels, wanneer die zich reeds vermenigvuldigd hadden. Zij beplantten tuinen en de bodem was zo vruchtbaar, dat de tarwe, die ze zaaiden, zulke sterke aren had, als het Turks koren; ook de homs- of slijmwortel werd door hen geplant. De tent van Noë stond op de manier zoals later de tent van Abraham, in de vlakte: en rondom in de omgeving hadden de zonen van Noë hun tenten.

Ik zag de vervloeking van Cham (Gen. 9, 18-27); Sem en Jafet echter ontvingen van Noë de zegen, daar zij voor hem knielden, zoals ik later Abraham de zegen aan Isaak zag overgeven.

De vloek, die Noë over Cham uitsprak, zag ik, als een zwarte wolk tegen hem aankomen en hem verduisteren. Hij was niet meer zo wit, als voorheen. Zijn zonde was die van een heiligschennis, zoals die van iemand die in de Ark des Verbonds had willen binnendringen. Uit Cham zag ik een zeer verdorven geslacht ontstaan, die altijd maar dieper in de verduistering geraakte.

Ik zie de zwarte, heidense en heel dwaze volkeren als afstammelingen van Cham, en dat hun kleur niet door de zon, maar uit de donkere oorsprong van het verdorven ras ontstaan is.

Het is niet mogelijk te vertolken, hoe ik de volkeren zag aangroeien en zich uitbreiden en op alle manieren zag verduisteren, en hoe uit hen toch weder menige heldere draden stroomden en het licht zochten.

Toen Thubal, de zoon van Jafet, **met zijn kinderen en de kinderen van zijn broer Mosoch**, het land waarheen ze wilden trekken, door Noë liet aanwijzen, waren zij 15 families sterk.

De kinderen van Noë woonden reeds ver uit elkaar, en ook de families van Thubal en Mosoch waren verwijderd van Noë.

Toen echter de kinderen van Noë zich verdrongen en onenig werden, wilde **Thubal** zich nog verder verwijderen, om niets met de kinderen van Cham te doen te hebben, die reeds de gedachte hadden van een toren te bouwen.

Thubal en de zijnen beantwoordden de oproep niet, toen ze later aangesproken werden voor de torenbouw; ook de kinderen van Sem weigerden.

Thubal kwam met zijn gevolg voor de tentwoning van Noë, opdat deze hem het land zou aanwijzen. Noë woonde op een gebergte tussen de Libanon en de Kaukasus; hij weende, want hij hield van dat geslacht, dat vromer en beter was.

Hij (= Noë) toonde hem een streek ten noordoosten en beval hen Gods geboden en het offer aan en liet hem beloven, dat zij de reinheid van de afstamming zouden bewaren en zich niet zouden mengen met de kinderen van Cham.

Hij gaf hen lendengordels en borstgewaden mee, die hij in de ark had bewaard, waarmee de familiehoofden zich bekleedden bij de goddelijke dienst en het huwelijk om tegen het ongeluk en slechter nakomelingschap bewaard te blijven.

De goddelijke eredienst van Noë bij het offer herinnerde mij aan het heilig misoffer. Het bestond in gebed en antwoorden. Noë ging heen en weer aan het altaar en boog zich diep.

Hij gaf hen ook een lederen tas met een handvat uit bast, waarin een gouden doos zat in de vorm van een ei, waarin nog eens drie kleine vazen zaten. Ook kregen zij van hem de knollen of ajuinen van de slijmplant en schriftrollen uit bast of vel, waarop tekens stonden, en ronde houten stokken, waarin tekens gekerfd waren.

De mensen waren zeer schoon, van roodachtig geel, glanzende kleur. Zij droegen huden van wol en een lendengordel, slechts de armen waren bloot. Ik zag, dat ze het van de dieren afgestroopt

hadden, nog bloedend over de ledematen sloegen, en dat ze het zo dicht aansloten, dat ik in het begin meende, dat die lieden behaard waren. Ze hadden echter een huid als satijn. Zij hadden buiten de zaden, niet veel pakken bij zich, toen ze optrokken naar een hoger gelegen streek ten noordoosten. Kamelen zag ik niet bij hen, maar paarden, ezels en breedgehoornde dieren als herten. Ik zag hen op een hoge berg boven elkaar wonen in kleine hutten, die als lover aan de berg aangebouwd waren, waar ik ze zag graven, planten en bomen in lange rijen zetten.

De andere kant van de berg was koud, en later werd ook de ganse streek veel kouder, zodat één van de nakomelingen van Thubal, de stamaanvoerder Dsemschid, zich naar het zuidwesten verwijderde.

Allen die Noë gezien en van hem afscheid genomen hadden, stierven hier, op weinige uitzonderingen na.

Degene die met Dsemschid wegtrokken waren allen hier geboren, en ze namen de weinige ouderlingen, die Noë nog gekend hadden, met hen mee en droegen ze zeer zorgzaam rustend in korven.

Toen Thubal met zijn familie scheidde van Noë, zag ik **Hom**, dat kind van Mosoch, die ook in de ark was, onder hen.

Hom was reeds volwassen. Later zag ik hem helemaal anders dan de anderen en groot als een reus, zeer voornaam en persoonlijk.

Hij droeg een lang mantelkleed en was als een priester.

Hij zonderde zich af en bracht veel nachten alleen door op de top van een bergrug.

Hij keek naar de sterren en beoefende toverij en had verschijningen van de duivel, die hem een levensregel en een lering bracht, waardoor hij de leer van Henoch verstoorde.

De slechte drang van zijn moeder vermengde zich in hem met de reine erfenisleer van Henoch en Noë, waaraan de kinderen van Thubal zich hielden.

Door zijn openbaringen en visioenen bracht Hom valse wendingen en betekenissen in de oude waarheid. Hij verloor zich in kleinigheden en studeerde, keek naar de sterren en had visioenen die hem door de duivel misvormde figuren liet zien van de waarheid, die door hun gelijkenis met de waarheid, van zijn leer en afgoderij de moeder maakten van de ketterijen.

Thubal was een goed man. De handeling van Hom en zijn leer bevielen hem niet, en het deed hem pijn, dat één zijner zonen, de vader van Dsemschid, Hom aanhing.

Ik hoorde Thubal jammeren: “Mijn kinderen zijn niet persoonlijk, ik wou dat ik bij Noë was gebleven”.

Hom leidde twee bronnen van de berg naar beneden waar zij woonden, die zich tot een waterloop verenigden, en na een korte loop een brede stroom werd, waarover ik hen zag wegtrekken bij hun heengaan onder Dsemschid.

Hom kreeg van zijn aanhangers bijna een goddelijke verering.

- Hij leerde hen dat God in het vuur is.
- Ook met het water had hij veel te doen en
- bijzonder met de slijmwortel waarvan hij de naam droeg. Hij plantte die en deelde die als heilig voedsel en geneesmiddel ijverig uit zodat daaruit ten laatste een godsdienstige handeling sproot. Het sap of de brij ervan droeg hij in een bruin vat, als een pletkom, bij zich; hun tenthaken waren van hetzelfde metaal. Deze werden door de mensen van een andere stam gemaakt, die ver van hen aan een gebergte leefden en ik meen, dat het vat uit eruit-vloeïend metaal of gesteente bestond dat uit de berg vloeide en dan in een vorm door hen opgevangen werd.

Hom was niet gehuwd en werd niet zeer oud. Hij verkondigde veel visioenen over zijn dood, waaraan hij zelf, zoals **Derketo**, en zijn aanhangers, geloofden.

Ik zag hem echter verschrikkelijk sterven, zodat niets van hem achterbleef, daar de boze geest hem met zich mee nam. Daarom geloofden zijn aanhangers, dat hij zoals Henoch op een heilig oord verwijderd was geweest.

De vader van Dsemschid werd door hem onderricht, hij (= Hom) liet hem zijn geest achter, waardoor hij zijn plaats overnam.

Dsemschid (leider van de Indo-Perzen) werd door zijn wijsheid de leider van zijn stam, die snel aangroeide en een groot volk was, toen het door Dsemschid steeds verder naar het zuiden geleid werd. Dsemschid was zeer in aanzien en had de leer van Hom ontvangen. Hij was onbeschrijfelijk levendig en vlug, veel actiever en ook beter dan Hom, die duisterder en stijver was.

De leer van Hom en zijn godsdienst breidde hij uit, voegde er nog menigerlei aan toe en keek ook veel naar de sterren. Het volk dat hem aanhing, had reeds het heilig vuur (de aanbidding van het vuur) en tekende zich ook met een rassenteken. De mensen hielden zich toen rasgewijze helemaal tezamen en vermengden zich niet zoals nu.

Dsemschid waakte vooral op het zuiver houden en de veredeling van de geslachten en scheidde en verplaatste ze, zoals hij goedvond. De mensen hadden geen verplichtingen en toch waren ze zeer onderdanig. De wilde stammen, die ik nu nog in verre landen en op eilanden zie, zijn helemaal niet te vergelijken met de schoonheid en het voorname, de eenvoud en macht van die eerste rassen. Zij zijn ook op verre na niet zo geschikt, zo sterk en zo bekwaam.

Op zijn tochten legde Dsemschid de grondslagen van tentsteden, tekende velden af, maakte lange met stenen belegde straten en plaatste hier en daar heel veel mensenparen met dieren en bomen en planten. Hij liep ganse landstreken af, en sloeg met zijn instrument, dat hij steeds in de hand had, in de aarde, en weldra waren zijn mannen daar, en groeven, hakten en maakten

afbakeningen en grachten. Hij was verbazend streng en rechtvaardig. Ik zag hem als een volmaakt grote, zeer magere, geelrode man op een klein, geel en zwart gestreept, buitengewoon snel dier, dat geleek op een ezel met fijne poten.

Hij liep rond een stuk land, zoals bij ons arme mensen in de heide 's nachts het veld rondgaan en zich die grond voor bebouwing toe-eigenen. Op verschillende plaatsen bleef hij staan en sloeg met zijn haak in de grond, of stak er een stang in; dan vestigde men zich daar. Dat instrument dat later de gouden ploegschaar van Dsemschid genoemd werd, was als een latijns, armlang kruis met een ijzer, die er uitgetrokken een rechte hoek vormde met het handvat. Daarmee maakte hij groeven in de aarde.

Hij droeg dat teken ook uitgebeeld aan de zijde van zijn rok, waar men anders de tassen droeg. Het herinnerde aan het teken, welke Jozef en Aseneth in Egypte steeds droegen en waarmee ook zij het veld maten; toch was dát meer als een kruis met bovenaan een ring, waarin het gelegd kon worden.

Dsemschid droeg een mantel, die naar voor en naar achter viel. Van de lendengordel tot de knieën hingen vier lederen lappen, twee vooraan en twee achteraan, opzij streepsgewijze samengehouden en onder de knieën gebonden. De voeten waren met lederen riemen omwonden. Op de borst droeg hij een gouden schild. Hij had meerdere zulke borstschilden, die hij bij feestelijke gelegenheden omwisselde. Zijn kroon was een ronde gouden getande cirkel, met een hogere boog, als een hoorn en aan de top ervan wapperde een soort wimpel.

Hij sprak zeer veel over Henoch en wist, dat hij opgenomen was van de aarde en niet gestorven. Hij onderwees dat Henoch al het goede en alle waarheid aan Noë had overgedragen, die hij de vader en bewaarder van alle goed noemde. Van Noë was alles op hem overgegaan.

Dsemschid had een gouden, eivormig vat aan zich hangen, waarin hij, zoals hij zegde, al het goede dat door Noë in de ark was bewaard en op hem neergekomen was, bewaarde. Waar hij op

zijn tochten zijn tenten opsloeg, werd het gouden vat op een zuil gezet en daarover op sierlijke stangen met allerhande figuren en een tentdak als een tempeltje uitgestald. Het vat had een doorbroken kroon als deksel, en wanneer Dsemschid vuur maakte, nam hij er iets uit en wierp het in het vuur. Het was in de ark geweest, en Noë had het vuur daarin bewaard. Nu werd het heiligdom van Dsemschid en zijn volk. Wanneer het uitgesteld werd, brandde vuur rondom, dat zij aanbaden en waarvoor zij dieren offerden. Dsemschid onderwees dat de grote God in het licht woonde en in het vuur en dat hij ondergoden had en geesten.

Al het volk onderwierp zich aan hem; hij plaatste mannen en vrouwen met kroost hier en daar, en liet planten en kweken. Zij mochten zich niet naar eigen wil verbinden, hij behandelde hen als kudden en wees naar zijn inzicht de vrouwen toe aan de man. Hijzelf had meerdere vrouwen en een zeer schone van betere stam, van wie hij een zoon had, die zijn opvolger werd.

Hij bouwde ook grote ronde torens, die men langs trappen besteeg, om naar de sterren te kijken. De vrouwen, die hij afgezonderd had en onderdanig waren, droegen korte rokken, met een vlechtwerk van riemen rond borst en bovenlijf; achteraan hing wat prul af en rond de hals al over de schouders hing een brede band van onder rond tot over de knieën; hij was op de schouders en op de borst met letters versierd.

Uit alle landen, die hij gevestigd had, liet hij seffens banen in de richting van Babel trekken. Waar hij heentrok, woonde nog niemand; hij had geen volk te verdrijven, het ging allemaal zeer rustig; het was slechts een bouwen en vestigen.

Zijn stam was roodgeel, glanzend van kleur als oker; het was een schoon slag mensen. Alle stammen werden getekend, om reine uit vermengde afstamming te kennen. Hij kwam met zijn volk tamelijk veilig van over een hoog, met sneeuw bedekt gebergte, ik weet niet meer hoe; maar velen bleven achter. Zij hadden paarden of ezels, en Dsemschid reed op een klein, gestreept dier. Een natuurverandering dreef ze uit hun land, het was zo koud; nu

is het daar terug warmer. Op zijn tocht trof hij hier en daar hulpeloze stammen, deels om de tirannie van enkele opperhoofden te ontlopen, deels in grote nood op een leider wachtend hier of daar. Zij onderwierpen zich graag aan hem; want hij was mild en bracht graan en zegen. Het waren verdrongen, die zoals Job beroofd geworden waren en vervolgd.

Ik zag zulke, die zonder vuur waren en hun brood op hete stenen in de zon bakten. Toen Dsemschid hen vuur bracht, was hij als hun god. Hij vond ook een stam, die kinderen offerden omdat ze lichtjes misvormd waren en dus voor hen niet schoon genoeg. Ze groeven ze half in en maakten er vuur rond. Hij schafte dat af, bevrijdde zulke kinderen en liet ze in een tenthuis door vrouwen grootbrengen. Daarna gebruikte hij die kinderen hier en daar als knechten.

Dsemschid was in het begin naar het zuidwesten getrokken en had de profetenberg links in het zuiden; daarop ging hij zuidwaarts en zo was de profetenberg dan links in het oosten. Ik denk, dat hij daarna over de Kaukasus getrokken is. Toentertijd, als het daar wemelde van mensen en druk was, was in onze landen alles moeras, woud en woestenij; met zo hier en daar ten oosten een kleine verdwaalde groep.

De glansster (**Zoroaster**), die veel later is, was een nakomeling van de zoon van Dsemschid en vernieuwde zijn leer.

Dsemschid schreef allerlei wetten op stenen en basten bordjes; een grote letter betekende dikwijls een ganse zin. Die taal is nog van de oertaal, zij heeft relaties met de onze. Dsemschid leefde nog ten tijde van **Derketo** en **haar dochter, de moeder van Semiramis**. Tot Babel zelf geraakte hij niet; maar hij ging in die richting.

Ik zag de geschiedenis van Hom en Dsemschid, toen Jezus voor de heidense filosofen in Lanifa op Cyprus onderwees. Aan Jezus hadden zij over Dsemschid gesproken als van een

zeer oud wijs koning, die van ver achter Indië gekomen was en met een gouden dolk, die hij van God bekomen had, op die manier veel landen verdeeld en bevolkt en overal zegen gebracht had; zij ondervroegen Jezus over hem en allerlei wonderen, die zij over hem vertelden.

Jezus zegde hen dat Dsemschid een natuurlijk en zinnelijk-wijs man en volkerenaanvoerder was geweest, die een stam had geleid en landen volgens zekere orde met hen bezet had.

Toen de volkeren zich verspreidden, na de toren van Babel, had het leiders die slechter gedaan hadden als hij, daar zijn ras niet zo verduisterd was geweest. Maar Hij toonde hen ook, welke fabels over hem geschreven waren, en hoe er een slechte gelijkenis en afwijkend beeld van het priesterschap en het koningschap van Melchisedech was.

Hij spoorde hen aan naar Melchisedech te kijken en naar de stam van Abraham; want ten tijde van de volksverhuizingen heeft God hen Melchisedech gezonden, naar de betere families om ze te leiden en samen te brengen, en hen landen en woonplaatsen te bereiden, met de bedoeling de zuivere leer te bewaren. Volgens de beantwoording aan de genade van de Belofte zouden ze zo geschikter of ongeschikter worden die te ontvangen.

Wie Melchisedech was mochten ze zelf uitmaken; maar dat is de waarheid, dat hij een vroege voorafbeelding is van de komende, nu zo nabije genade van de Belofte en het offer van brood en wijn, dat hij bracht, zou zijn vervulling en voleinding kennen en het zou bestaan tot het einde van de wereld.

7. Torenbouw van Babel.

De torenbouw van Babel was het werk van de inschikkelijkheid. De bouwlieden wilden een werk beginnen geleid door hun verstand en zo Gods leiding weerstaan. Toen de kinderen van Noë zeer talrijk geworden waren, groepeerden zich de kunstvaardigsten en stoutsten onder hen en bedachten een werk, zo groots en ruim voort te brengen, dat men het voor altijd zou bewonderen en van de bouwers zou spreken als van de kunstrijkste en stoutmoedigste mensen. Aan God dachten zij niet, enkel aan hun eigen roem, anders had God, wat mij stellig verklaard werd, hun werk laten voleindigen.

De toren van Babel.

De **Semieten** waren niet bij de bouw. Zij woonden in vlakke streken, waar palmbomen en dergelijke edele vruchten groeiden, maar ze moesten, daar zij niet zo ver verwijderd waren, toch iets voor de bouw leveren.

Slechts de afstammelingen van Cham en van Jafet waren met de bouw begaan en noemden de Semieten, die weigerden, een dom volk.

De Semieten waren bovendien niet zo talrijk als de anderen, en onder hen was de stam van **Heber**¹³ en **Abraham** nog afzonderlijk gescheiden.

Op Heber, die niet bij de torenbouw was, had God zijn oog geworpen, en hem en zijn nakomelingen uit de algemene verwarring en het bederf tot een heilig volk afgezonderd. Daarom gaf God hem ook een nieuwe, heilige taal, dat geen ander volk bezat, waarmee zijn stam zich afgezonderd zou houden. Deze is de Hebreeuwse of Chaldeese zuivere taal.

De eerste moedertaal, die Adam, Sem en Noë spraken is een andere en nu nog in alleenstaande dialecten te vinden. Hun eerste zuivere dochters zijn de taal van de Baktriërs, de Zend en de heilige taal van de Indiërs. In die talen zijn nog woorden helemaal zoals in het diep platduits van mijn land. In die taal is ook het boek geschreven dat ik in het huidige 'Ktesiphon' aan de Tigris zie liggen.

Heber leefde nog ten tijde van Semiramis. Zijn grootvader Arpharad was de uitverkoren zoon van Sem, vol diep inzicht en wijsheid; maar er zijn veel afgodische diensten en toverij van hem afgeleid geworden. De Magiërs vinden hun oorsprong ook in hem terug.

De toren werd op een hoogte gebouwd, waar men ongeveer 2 uur nodig had om er rond te gaan. Die hoogte rees op uit een zeer grote vlakte met velden, tuinen en bomen bedekt. Tot de grondmuren van de toren, d.i. tot op de hoogte van de eerste insnijding, leidden, rondom van alle zijden uit de vlakte, 25 zeer

¹³ Heber, voorvader van Abraham. Cf. Gen. 11, 14-16.

brede opgemetste straten. Vijfentwintig stammen bouwden eraan, en elke stam zou zijn eigen straat naar de toren hebben, en in de richting van de straat, in de verdere omgeving, zijn eigen stad, om bij gevaar zich in de toren te redden. De toren zou ook als tempel van hun afgodendienst worden. De opgemetste straten waren tamelijk ver van elkaar verwijderd in de vlakte waar ze begonnen, maar rond de toren gekomen waren ze zo dicht bijeen dat de tussenruimten maar de breedte meer hadden van een hoofdweg.

Vlak voor de toren waren zij door overlangse bogen¹⁴ verbonden. Tussen zo twee straten was er een deur in aangebracht van een 10 voet breed. Als die zachtstijgende straten een zekere hoogte bereikt hadden, werden zij eerst door eenvoudige grote bogen ondersteund, en nader bij de toren door dubbele over elkaar staande bogen, zodat men bij de omtrek van de toren door die bogen onder alle straten rondom de gehele basis van de toren kon gaan. Waar de bogen onder de straten dwars doorliepen, waren de straatvlakten horizontaal.

Deze zacht hellende straten waren deels als de wortels van een boom, die stuttende steunberen tot bevestiging waren van de fundamenteën van de reusachtige bouw, en deels dienden als weg om de grote lasten en bouwmaterialen van alle kanten op de eerste hoogte van de toren te voeren.

Tussen deze uitgestrekte wortelen van de toren waren tentwoningen met gemetste onderbouw. De straten liepen erdoor en op menige plaats reikten de tenttoppen boven de straten. Uit elke tentwoning leidden trappen naar de hoogte van de straten; en in de omgeving van de toren kon men langs de bogen, door de tentnederzettingen trekken onder de steenwegen.

Buiten de bewoners van deze tentwoningen leefden anderen in de vele gewelven en ruimten, die langs beide zijden onder de

¹⁴ Volgens de meest recente gegevens van de archeologie was het stenen tongewelf gekend in Mesopotamië rond 2900 vóór J. Chr. (NvV).

steenwegen waren. Het was een rumoerig gewemel om en rond het geheel, het was als in een groot mierennest. Ontelbare kamelen, olifanten en ezels trokken met brede en zware lasten rondom op en neer, en konden met meerdere een ander voorbijgaan. Er waren voeder- en losplaatsen onderweg en ook tenthuizen op de effen plaatsen van de weg en ganse uitbatingsverenigingen. Ik zag beladen dieren die zonder leider de weg op- en afgingen.

De deuren aan de basis van de toren leidden in een talrijke menigte hallen, in doolhoven van gangen en kamers. Men kon op dat gelijkvloers van de toren zelfs van alle kanten langs ingesneden trappen naar omhoog. Van de eerste overloop van de toren leidde de weg langs buiten slakvormig rond het veelhoekige gebouw. Ook hier bestond het binnenste uit heel veel ruime kelders en ingewikkelde kamers en gangen. De bouw werd langs alle kanten tegelijk in de richting van het middelpunt begonnen, waar aanvankelijk nog een grote tentwoning stond. Zij bouwden met bakstenen; sleepten echter ook grote gekapte stenen erbij. De oppervlakte van de straten was helemaal wit en glansde in de zon; het was een prachtig gezicht uit de verte. De toren was met grote kunst aangelegd, en er werd mij gezegd, dat het tot stand zou zijn gekomen en nog zou bestaan en een schoon aandenken zou zijn van de bekwaamheid van de mens, had het gebouwd geweest ter ere Gods.

Zij dachten echter daarbij niet aan God, maar het was een werk van eigen overmoed. Binnen in de gewelven metsten zij heel groot met anderskleurige stenen in de pijlers, de namen en de lof van degenen die bij het bouwen groot werk gedaan hadden. Ze hadden geen koningen, maar enkel stamvaders, en deze leidden alles naar een algemene raad. De stenen waren kunstig gemaakt, en alles greep en sloot in elkaar. Iedereen werkte mee. Er waren kanalen en citernes tegen waterbederf gegraven. De vrouwen traptten de klei met de voeten. De mannen hadden de armen en borst gedurende de arbeid bloot.

De meer belangrijken droegen een kleine muts met een knop.
De vrouwen hadden reeds zeer vroeg het hoofd bedekt.

De bouw reikte zo hoog en groot, dat door de schaduw ervan het helemaal koud was aan de ene kant, en op de andere kant, door de weerkaatsing, zeer heet. Zij hadden 30 jaar gebouwd en waren aan de tweede insnijding, die ze reeds omgeven hadden; en nu metsten ze langs binnen de torenachtige zuilen waarop hun namen en geslachten stonden met kleurrijke stenen, toen de verwarring losbrak. Er was geen prachtig beeldhouwwerk aan de bouw, maar er was wel veel inlegwerk met kleurige stenen, en hier en daar werden ook figuren in nissen gehouwen.

Ik zag onder de leiders en meesters van de bouw een godsgezant, **Melchisedech**, optreden, die hen over hun doen terechtwees en Gods straf aankondigde. Nu begon de verwarring.

Velen, die aanvankelijk in alle rust voortgewerkt hadden, roemden zich nu over hun geschiktheid en verdienste aan de bouw, ze vormden een partij en namen dit of dat voorrecht in aanspraak. Dat werd tegengesproken, er ontstond vijandschap, oproer. Slechts 2 stammen werden beschouwd als ontevreden, daarom moest men hen onderwerpen, maar nu stelde men vast dat allen het oneens waren. Ze werden onder elkaar handgemeen en doodden elkaar. Ze begrepen elkaar niet meer, scheidden van elkaar en verspreidden zich over de ganse aardkring.

Ik zag dat het geslacht van Sem meer naar het zuiden trok, waar het land van Abraham was, en ik zag onder hen een man die goed was, en die niet wegtrok, maar onder de bozen te Babel bleef omwille van zijn vrouw. En deze is de stamvader van de Samanen geworden, die zich immer gescheiden hielden en later onder de gruwzame Semiramis door Melchisedech naar het Beloofde Land overgeplaatst werden.

Daar ik als kind het beeld had van de torenbouw, kon ik het niet begrijpen en verwierp het steeds. Ik had nooit iets anders gezien dan onze hut, waar door de keuken de schoorsteen trok (t.t.z. waar de deur ook diende als de uitgang van de rook), en de stad

Coesfeld; dikwijls dacht ik zelfs dat het de hemel moest zijn. Ik kreeg altijd hetzelfde beeld te zien, later en ook vandaag nog, zag ik hoe de toren er uitzag ten tijde van Job.

Eén van de hoofdleiders bij de torenbouw was **Nimrod**¹⁵, die daarna onder de naam **Belus** als een afgod vereerd werd. Hij is de stamvader van de ook als godinnen vereerde **Derketo** en **Semiramis**.

Nimrod bouwde met de stenen van de toren de stad Babylon, en Semiramis voerde de bouw ten einde. Hij legde ook de grond van Ninive¹⁶ het waren gemetste grondvesten voor tentwoningen.

Nimrod was een groot jager en tiran. Er waren toen ontelbaar veel wilde, gruwzame dieren, die grote verwoestingen veroorzaakten. De jachttochten ertegen waren zo groots als krijgstochten.

Wie echt wilde dieren doodde, werd als een god vereerd.

Nimrod dreef ook mensen samen, die hij onderwierp.

Hij beoefende de afgodendienst, was vol gruwzaamheid en toverkunst en had veel afstammelingen.

Hij is tegen de 270 jaar oud geworden. Hij had een gele kleur en leidde van jongsaf een wild leven, was een werktuig van de boze geest en geweldig overgegeven aan de sterrendienst. Uit de

¹⁵ Nimrod (Hebr. Nemrod), legendarische figuur door het boek Genesis (10, 8-12) voorgesteld als een groot jager en eerste machtige vorst op aarde; Belus, Bel of Baal ('meester') was de titelgodheid van Babylonië (NvV).

¹⁶ Ninive (Hebr. Niniweh Assyrië), één van de hoofdsteden van het Assyrisch Rijk, op de rechteroever van de Tigris. Zetel van de eredienst aan de godin Ishtar. Hoogtepunt ten tijde van Sancherib, (705-681 vóór J. Chr.) die er de hoofdstad van maakte van gans het rijk. Veroverd en vernield door de Meden en de Babyloniërs, de plaats werd teruggevonden in het midden van de 19^e eeuw en opgegraven (NvV).

figuren en menigvuldige beelden, die hij in de planeten en gesternten zag, en waaruit hij over dit of dat volk profeteerde, zocht hij afbeeldingen te vervaardigen en maakte deze dan tot afgoden.

Zo hebben de Egyptenaren de figuur van de sfinx van hem, zoals ook de veelarmige en veelkoppige afgodenbeelden.

Zeventig jaar lang was Nimrod met die afgodenvisioenen en de opleiding van de afgodenpriesters begaan. Door zijn duivelse wijsheid en geweld had hij de stammen aan zich onderworpen, die hij daarop naar het bouwen van de toren leidde.

Toen de spraakverwarring ontstond, rukten zich vele stammen van hem los, en de wildsten trokken onder **Mesraïm**¹⁷ naar Egypte.

Nimrod echter bouwde Babylon, onderdrukte alles rondom en legde de grondslag van het Babylonische¹⁸ rijk.

Onder zijn vele kinderen waren ook **Ninus**¹⁹ en de als godin vereerde **Derketo**.

¹⁷ Mesraïm of Mitsraïm (Gen. 10, 6-13) betekent heel waarschijnlijk Beneden-Egypte (de delta van de Nijl) (NvV).
In t' Arabisch heet Egypte trouwens nu nog Misr (S. D.)

¹⁸ Volgens de meest recente ontdekkingen op archeologisch gebied, werd Babylonië gesticht in het begin van de jaren 3000 vóór J. Chr. (NvV).

¹⁹ Ninus, of Ninos, legendarische stichter van de stad Ninive, die zijn naam draagt (in het Assyrisch Ninos) (NvV).

8. Derketo.

Van **Derketo**²⁰ tot **Semiramis** zag ik 3 geslachten, en de ene de dochter van de andere.

Ik zag **Derketo**, een grote, geweldige vrouw, met dierenvellen, met veel hangende riemen en dierenstaarten gekleed, en een muts met vogelpluimen op het hoofd, met vele andere vrouwen en mannen uit de omgeving van Babylon opkomen. Zij deden voortdurend aan profeteren, helderzien, instellen, offeren en rondtrekken. Zij trokken afgezonderde geslachten met hun kudden met zich mee, voorzegden goede woonplaatsen, stapelden hoge stenen op, die soms zeer groot waren, offerden en beoefenden alle ondeugden, zij trok alles aan; ze was nu eens hier, dan daar en werd overal vereerd en had in latere leeftijd een dochter, die na haar, haar rol voortspeelde.

Ik zag dat gehele beeld in een vlakte, waardoor het begin van die gruwel aangetoond werd. Ik zag ze ten laatste als een oude verschrikkelijke vrouw in een stad aan zee, terug haar toverij aan het water beoefenen en in een duivels extatische toestand aan al het volk verkondigen, dat ze voor allen wilde sterven en haar opofferen.

Zij kon niet bij hen blijven, zij zou zich echter in een vis veranderen en als dusdanig altijd in hun nabijheid zijn. Zij duidde ook de eredienst aan die men haar moest bewijzen, en stortte zich vóór al het volk in zee.

Bij al deze profetieën waren geheimen en allerlei betekenissen van het water en dergelijke. Ik zag ook dat zich vlug nadien een

²⁰ Derkétô (Griekse naam van de Syro-Fenicische godheid Atargatis) werd vooral vereerd te Kanion (2 Mac. 12. 26) en te Ascalon.

Het was een nimf die veranderd werd in vis, volgens de legende. Haar eredienst werd herdacht te Ascalon, waar men heilige vissen onderhield in twee vijvers, te Palmyra, enz. (NvV)

vis verhief, en dat het volk deze met allerlei offers en geweld begroette, en dat uit al dat gedoe van Derketo een ganse afgoderij ontstond.

Na haar zag ik een ander, **haar dochter**, op een lage berg verschijnen. Dat wees op een reeds ergere toestand. Dat was nog ten tijde van Nimrod; zij waren uit één geslacht. Die dochter zag ik gelijkaardig handelen als Derketo, maar nog onstuimiger en wilder. Meestal was zij met grote scharen jagend en rondtrekkend, dikwijls 100 mijlen ver, tegen de dieren vechtend, daartussen offerend, toverend en profeterend. Daarbij werden allerlei plaatsen gesticht en een afgodendienst ingericht. Deze zag ik tegen een Nijlpaard vechtend in de zee storten.

Haar dochter **Semiramis** zag ik op een hoge berg met alle rijkdommen en schatten van de wereld omgeven, als werd het haar door de duivel getoond en gegeven, ik zag haar de ganse gruwel van die rassen in Babylonië voleindigen.

In de eerste tijden waren zulke toestanden rustiger en meer verspreid; later werden zij in alleenstaande gevallen heel erg. Deze werden nu leiders en goden van de anderen en stichtten allerlei afgodendiensten volgens datgene wat ze zagen; bewerkten ook uiterlijk hier en daar allerlei wonderen, macht en uitvinding; want ze waren vol van de boze geest. Hieruit ontstonden hele stammen, eerst van heersers en priesters tegelijk, later slechts priester geslachten.

In de eerste tijd heb ik bij zulke kunst meer vrouwen dan mannen gezien, en deze waren overal in 'n inwendig samenvoelen, weten en werken. Veel, van wat men van hen zegt, zijn onvolkomen vaststellingen van hun extatische of magnetische verklaringen

over zichzelf, deels door andere duivelse slaapwandelaars over zichzelf gesproken.

Ook de Joden hadden in Egypte veel geheime kunsten;
Mozes echter roeide ze uit en was de ziener Gods.

Bij de rabbijnen echter bleef veel ervan als zaak voor de geleerden; later werd het bij afgezonderde volkeren ‘n klein, arm beoefenen: het komt nog voor in hekserij en als bijgeloof. Alles is nochtans uit dezelfde boom van verderf ontstaan, uit het ene kleine rijk. Ik zie al hun beelden dicht boven of zelfs onder de grond. In ‘t magnetisme is daar ook ‘n element van.²¹

Voor elke eerste afgodendienaar was het water zeer heilig; al hun diensten beoefenden zij bij het water, en het begin van profetische of visioentoestanden was steeds ‘n kijken in ‘t water. Ze hadden zelfs eigen, gewijde vijvers daartoe.

Later werden die toestanden blijvend, en ze zagen ook zonder water hun boze gezichten. Bij die gelegenheden van hun gezichten heb ik gezien, en het is heel vreemd; het is dan, als ware onder het water nog eens de ganse wereld met alle dingen die erboven zijn; maar alles helemaal in ‘n duistere, boze kring gehuld. Boom staat onder boom, berg onder berg, water onder water.

Ik zag, dat die tovervrouwen alles zo zagen, oorlogen, volkeren, gevaar, enz.; hoe zulke gezichten ook nu gezien worden, maar dat zij alles juist deden en waar maakten, wat zij zagen. Zij zagen daar is ‘n volk, dat ge kunt onderdrukken, ginds overvallen, daar ‘n stad bouwen. Zij zagen uitstekende mannen en vrouwen, en hoe zij dezen zouden overtreffen; ja elke duivelse dienst, die ze beoefenden, zagen zij vooruit.

²¹ De eredienst van Agartis was een viering van de vruchtbaarheid, die aanleiding gaf tot losbandige taferelen (NvV).

Zo zag **Derketo** vooruit, dat zij zich in 't water zou storten en een vis worden en deed het ook. Zelfs haar gruwel zag ze in 't water vooruit en beoefende die dan.

De **dochter van Derketo** leefde reeds meer in 'n tijd, dat men grote dammen bouwde en wegen maakte.

Zij zwierf tot in Egypte, en haar ganse leven was 'n trekken en jagen.

Haar begin behoort tot dezen, die Job in Arabië zo zeer beroofden.

In Egypte kwam dat alles echt in eigen vaste vorm, en men was daar zo in verzonken, dat veel zulke heksen op vreemdsoortige stoelen voor allerhande spiegels in tempels en kamers zaten, en dat al hun gezichten, terwijl ze daar nog bezig waren, door honderden mensen, aan wie de priesters altijd de dingen doorgaven, in stenen muren van hollen gehouwd werden.

Het is ook zeldzaam, dat ik al zulke hoofdwerktuigen van de duisternis in een onbewuste gemeenschap met elkaar zag, en dat ik op verschillende plaatsen van verscheidenen onder hen dezelfde of dergelijke handelingen zag uitoefenen, slechts met enig onderscheid volgens de gewoonten van de streek, en de boze bederfenis van de volkeren.

Enkele volkeren waren nochtans niet zo diep in die gruwel en dichter bij de waarheid; bijv. deze, waaruit de familie van Abraham, het geslacht van Job en de H. Driekoningen kwamen, zoals ook de sterrendienaars, in Chaldea en die de glansster (**Zoroaster**) hadden.

Toen Jezus Christus op aarde kwam, en als de aarde met zijn Bloed begoten werd, nam die wilde kracht van dat beoefenen fel af, en stierven die toestanden uit.

Mozes was van kindsbeen af een ziener, maar helemaal in God; en volgde steeds datgene wat hij zag.

Derketo en haar (klein)dochter Semiramis werden zeer oud naar de gewoonte van die tijd. Ze waren geweldige, grote, machtige mensen, die ons nu bijna zouden verschrikken.

Ze waren onbegrijpelijk beslist en stormend roekeloos en handelden steeds met een ongewone zekerheid in wat ze voor hun boze geest zagen; ze voelden zich als uitverkoren en als goden.²² Zij waren helemaal een herhaling van deze nog razende tovenaars op het hoog gebergte, die door de zondvloed omkwamen.

Roerend is het te zien, hoe de rechtvaardige aartsvaders zich midden door die gruwel ook met veel openbaringen van God, maar onder gedurende strijd en lijden zich er moesten doorspartelen, en hoe het Heil op verborgen, mooie wegen eindelijk op aarde kwam, terwijl die duiveldienaars alles uiterlijk beviel en ten dienste was.

Toen ik dat alles zag en de ongehoorde werkingskring van deze godinnen en de grote eredienst, die ze genoten over de aarde, en daarnevens de kleine Mariaschaar, met haar voorafbeelding in de wolk van Elias welke de filosofen op Cyprus wilden samenbrengen met hun leugengruwel, en Jezus, de vervulling van de belofte, arm en geduldig onderwijzend voor hen zag staan en het kruis tegemoet gaan – ach! dan werd ik zeer treurig, en het was toch maar de geschiedenis van de waarheid en het licht dat in

²² De tovenaressen ‘verwezenlijkten’ zelf hun profetieën, want de illusies bezworen door de boze geesten zette hen aan tot de misdaden die de ongelukken veroorzaakten die ze aankondigden (cf. kap. 16, nota 17: de beschrijving van de visioenen van de afgodenpriesters van Egypte).

Mozes, daartegenover, ‘volgde’ zijn visioenen, die bestonden in aanbevelingen en ware informatie die door God zelf gegeven werden - want hij schikte zich bewust, in al zijn handelingen, volgens Gods richtlijnen, die hetzij hem zijn gedrag dicteerde, door hem wel of niet te verwittigen over de uitslagen die hij ging behalen, hetzij hem ware, verdoken of toekomstige, feiten berichtte, die Mozes niet kon opwekken, door hem eventueel aan te duiden welke zijn reactie moest zijn (NvV).

de duisternis straalt, en dat de duisternis niet begrepen heeft tot op de dag van heden.

Noë na de zondvloed neerdalend van de berg Arafat.

Ivan Aivazovsky (1889).

Maar oneindig is Gods barmhartigheid.

Ik heb gezien, dat in de zondvloed zeer veel mensen door schrik en angst zich bekeerd hebben en in het vagevuur gekomen zijn, die Jezus bij de hellevaart verlost heeft.

In de zondvloed bleven veel bomen op hun wortel staan, die ik nadien terug groen zag worden, de meeste echter zijn in de modder gezonken en bedolven geworden.

9. Semiramis.

De moeder van Semiramis²³ werd in de omgeving van Ninive geboren. Deze verscheen uiterlijk tenger, in het geheim nochtans was zij zeer bandeloos en gruwzaam.

De vader van Semiramis was een Syriër en zoals haar moeder in de gruwelijkste afgodendienst verweekeld. Hij werd na haar geboorte omgebracht, wat ook met waarzeggerij samenhang.

Semiramis werd ver te Askalon in Palestina geboren en dan door de afgodenpriesters met herten in de wildernis grootgebracht. Semiramis was als kind veel op een berg alleen, en

- ik zag afgodenpriesters en ook haar moeder als ze op jachttocht was bij haar. Ik zag ook de duivel in allerlei gedaanten met haar spelen, zoals Johannes in de wildernis met engelen omging.
- Ik zag ook vogels met veelkleurige vleugels bij haar, die haar allerlei vreemde spelen brachten.
- Ik weet niet meer alles, wat met haar gedaan werd; het was de afschuwelijkste afgoderij. Zij was schoon, vol verstand en alle wereldse kunsten en alles viel haar mee.

Zij werd eerst langs waarzeggerij de vrouw van een herderopzichter van de koning van Babel en dan de vrouw van de koning zelf. Deze had een volk bedwongen, verder naar het noorden, en een deel ervan als slaven in zijn land gesleept, die, nadat Semiramis alleen later regeerde, erg door haar gekweld werden en die bij haar onbegrijpelijke gebouwen, moesten meehelpen werken.

²³ Semiramis (Arm. Schamiram) was een legendarische koningin van Assyrië, kleindochter van de godin Derkétô en echtgenote van de koning Ninos. Bij de dood van haar man nam zij het regentschap waar in naam van haar zoon Ninyas. De 'hangende tuinen' van Semiramis, te Babylonië waren één van de zeven wonderen van de oude wereld (NvV).

Semiramis werd door haar volk voor een godin gehouden.

Haar moeder heb ik nog wildere jachten zien maken.

Zij trok rond met een klein leger op kamelen, gestreepte ezels en paarden; ik zag haar ook eens in Arabië tegen de Rode Zee een grote jacht houden, daar waar Job in zijn stad woonde.

Deze jagende vrouwen waren zeer behendig en zaten zoals mannen te paard. Zij waren volledig gekleed tot onder de knieën, vanwaar de benen met riemen gebonden waren.

- Onder de voeten hadden zij zolen met twee hoge hielen, waarop figuren met kleuren getekend waren.
- Zij droegen korte lijfrokken uit fijne, bonte pluimen in verscheidene kleuren en modellen.
- Boven borst en armen kruiste een riemengevlecht dat met pluimen, met blinkende stenen en parels bezet was.
- Het hoofd was bedekt met een soort hoed uit rode zijde of wol; vóór het gezicht hadden zij twee helften van een sluier, om zich met de ene of andere te dekken tegen stof en wind.
- Zij hadden ook een korte mantel omhangen.
- De jachtwapens waren spiesen, bogen en pijlen; aan de zijde hadden zij een schild.

De wilde dieren hadden zich ontzettend vermenigvuldigd.

De jagers dreven ze uit grote uitgestrektheden tezamen en doodden ze; er werden ook putten gemaakt en bedekt, om daarin de dieren te vangen en met kolven en bijlen te doden.

Ik zag ook de moeder van Semiramis het dier jagen, dat Job onder de naam behemoth* beschrijft; ook tijgers, leeuwen en dergelijke. In die eerste tijden zag ik geen apen. Ook op het water zag ik jagen; vooral werd aan het water afgoderij en vele afschuwelijkheden gepleegd. De moeder was uiterlijk niet zo losbandig als Semiramis; toch had zij een duivels wezen en was zij van vreeswekkende kracht en zotte waaghalzerij.

Hoe vreselijk was het, in haar strijd met het geweldig reuzendier (een nijlpaard), in zee te storten! Ze zat op een dromedaris, en vervolgde het dier, en stortte met de dromedaris in zee. Zij werd als godin en weldoenster van de mensen vereerd.

Semiramis kwam van een van haar jacht- of krijgstochten uit Afrika en Egypte terug. Het Egyptisch rijk werd gesticht. Mesraïm, de neef van Cham trof daar bij zijn aankomst reeds afzonderlijke, verspreide groepen van onedele buurstammen aan. Egypte is door meerdere volksstammen bevolkt geworden, en nu eens had deze, dan een andere stam de bovenhand.

Toen Semiramis naar Egypte kwam, bestonden vier steden.

- De oudste was Thebe, waar een slanker volk leefde, lichter van kleur en behendiger dan de stam rond
- de stad Memphis, waar de bewoners kort geblokt waren. Het lag op de linkeroever van de Nijl, waarover een lange brug lag. Op de rechteroever lag het slot, waar in de tijd van Mozes, de dochter van de farao woonde. De donkergekleurde bewoners met wollig haar waren reeds in de eerste tijden slaven en hebben nooit in Egypte geregeerd; de eerste die binnen vielen en Thebe stichtten kwamen (geloof ik) over Afrika; de andere kwamen van over de Rode Zee en daar, waar de Israëlieten binnenkwamen.
- Een derde stad heette Chume en later Heliopolis. Zij ligt ver boven Thebe. Toen Maria en Jozef met Jezus naar Egypte vluchtten, zag ik rond die stad buitengewoon grote gebouwen.
- Lager dan Memphis niet zeer ver van de zee, lag de stad Saïs; ik denk dat ze nog ouder is dan Memphis.

Elk van deze vier steden had zijn eigen koning.

Semiramis werd in Egypte zeer vereerd en verergerde daar de afgoderij door haar voorstellen en duivelskunst. Ik zag haar in Memphis, waar mensenoffers gebracht werden, plannen maken,

sterrenwichelarij en toverij beoefenen. De stier Apis²⁴ zag ik nog niet, maar wel afgodsbeelden met een kop, gelijk een zon, en een staart. Ze gaf hier ook het plan van de eerste piramide²⁵ aan, die op de oostelijke oever van de Nijl, niet ver van Memphis gebouwd werd, waarbij het ganse volk moest meehelpen. Als de bouw geëindigd was, zag ik Semiramis met een paar honderd mensen terug daarheen komen. Het was de inwijding en Semiramis werd bijna goddelijk vereerd.

De piramide kwam te staan op een plaats, waar water en moeras was. Er werd een grondvesting gebouwd van buitengewone pijlers, als een grote, brede brug, waarboven zich de piramide verhief, zodat men eronder, zoals in een grote zuilentempel, kon rondgaan. Daarin bevonden zich vele ruimten, gevangenen en ruime kamers, en eveneens waren in de piramide tot boven toe, veel grotere en kleinere ruimten met vensteropeningen, waaruit ik repen stof zag hangen en waaien.

Rondom de piramide waren baden en tuinen. In dit gebouw was de eigenlijke zetel van de Egyptische afgoderij, sterrenwichelarij, toverij en van de verschrikkelijke verwarring. Kinderen en ouderlingen werden geofferd. Sterrenkijkers en tovenaars woonden in de piramide en hadden daar hun duivelse visioenen.

Bij de baden was een grote inrichting, om het modderige Nijlwater te reinigen. Ook later zag ik Egyptische vrouwen in de grootste wellust in die baden, die met de schandelijkste wreedheden van afgodendienst samenhangen. Die piramide heeft niet lang bestaan; zij is verwoest geworden.

²⁴ Apis (Egypt. hap) was de heilige stier vereerd door de Egyptenaren te Memfis, de ‘levende incarnatie’ van Ptah, die vlug vereenzelvigd werd met een incarnatie van Osiris (NvV).

²⁵ Die piramide is misschien deze van Zoser (ongeveer 2900 vóór J.C.) waarvan de opgravingen, die zich tegenwoordig voortzetten, onuitgegeven en verbazende gegevens tonen over de beschaving van Memfis (NvV).

Het volk was verschrikkelijk bijgelovig en de afgodenpriesters waren in zulke duisternis en waarzeggerij, dat zij in Heliopolis zelfs de droomgezichten van de mensen verzamelden en optekenden en daarbij altijd naar de sterren keken.

Er kwamen steeds meer personen bij met duivelse gezichten en die aan magnetisme deden, die het ware en valse onder elkaar mengden; en daarnaar werd de afgodendienst ingericht en zelfs de tijdrekening gemaakt. Zo zag ik dat de afgoden Isis²⁶ en Osiris²⁷, niets anders zijn dan Aseneth en Jozef, wier aankomst in Egypte, sterrenwichelaars uit hun duivelse gezichten vooruitgezien hadden en in hun godsdienst hadden opgenomen.

Toen ze kwamen, werden zij afgodisch vereerd, en ik zag hoe Aseneth daarover weende en daartegen schreef.

Onze huidige geleerden, die over Egypte schrijven, zijn in grote dwaling, daar zij zo veel bij de Egyptenaren voor geschiedenis, ervaring en wetenschap houden, wat toch maar op valse visioenen en sterrenwichelarij grondt waarbij de mensen zo dom en brutaal kunnen blijven, zoals de Egyptenaren het in werkelijkheid zijn geweest. De geleerden echter houden dergelijke duivelse ingevingen en omgang met de duivel voor onmogelijk, ze verwerpen dat en schatten daarom de Egyptenaren ouder, daar zij

²⁶ Isis (Egypt. Eset) Egyptische godin, zuster en echtgenote van Osiris; zij was een zeer volkse godheid in de oudheid. Haar beroemdste heiligdom stond op het eiland Filae. De eredienst van Isis spreidde zich uit tot in het heidens Rome, waar het ten slotte versmacht werd door de verspreiding van het christendom (NvV).

²⁷ Osiris, zoon van de god der aarde Geb en van de godin des hemels Nuth, man van Isis, zijn eigen zuster; zij waren verwanten van Horus. Osiris was de zonnegod en de god van het dodenrijk. Zijn broer Seth doodde hem en sneed zijn lijk in 14 stukken die Isis terugwon en verzamelde. Het was de eerste mummie (NvV).

vroeger reeds zulke diepzinnige en geleerde dingen zouden gehad hebben²⁸.

Ik zag echter, hoe zij reeds bij de aankomst van Semiramis in Memphis in allerhande vertoon en verwarring met hun tijdrekening geweest waren. Zij wilden zich steeds voordoen als het oudste volk en maakten een massa verwarde tijden en koningsgeslachten. Op die manier kwamen ze helemaal buiten alle juiste tijdrekening, en daar zij menigmaal hun berekeningen veranderden, wisten ze bijna geen onderscheid meer. Daarbij kwam, dat ze elke dwaling door grote gebouwen en door grote inschrijvingen zochten te vereeuwigen, waardoor de verwarring groter werd. Zo rekenden zij lange tijd de ouderdom van de voorvaderen en nakomelingen achter elkaar, als ware de sterfdag van de vader de geboortedag van de zoon.

De koningen, die met de priesters steeds over de tijdrekening streden, schoven voorvaders in, die niet geleefd hadden; ook werden de vier koningen met gelijke naam, die tegelijkertijd regeerden in Thebe, Heliopolis, Memphis en Saïs, achter elkaar gesteld.

Ik zag ook, dat eens een jaar 970 dagen telde; verder telden ze soms maanden voor jaren. Ook zag ik een tijdrekening maken door een afgodenpriester voor wie 500 jaar steeds als 1100 jaar gerekend werd.

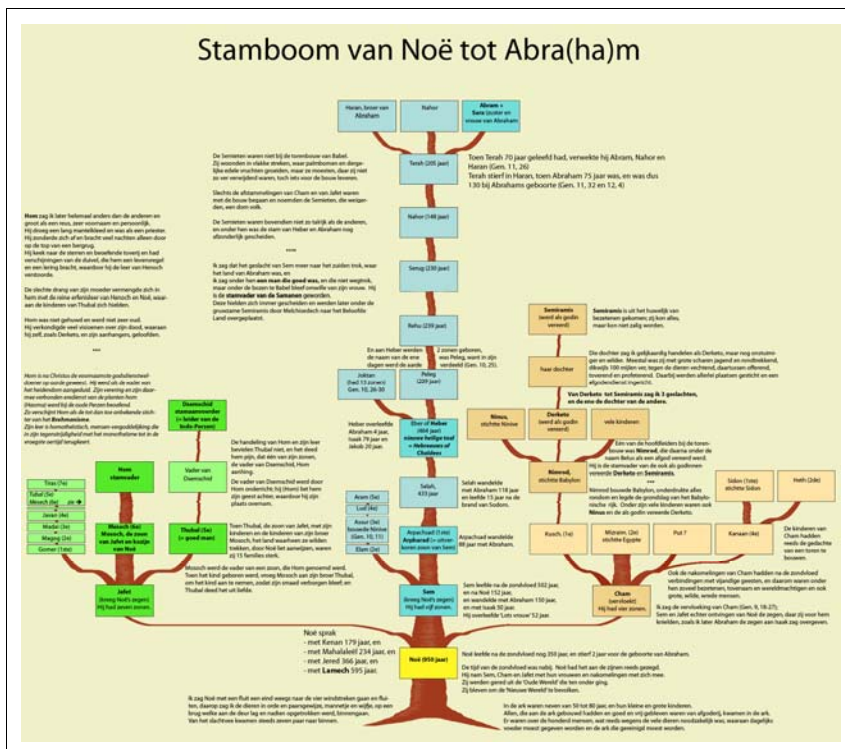
Die valse tijdrekeningen en dat aanhitsen van de afgodenpriesters heb ik onder de sabbatleer in Aruma gezien, waar Jezus voor de Farizeeën sprak over *het beroep van Abraham en zijn verblijf in Egypte en de Egyptische tijdrekening weerlegde*.

²⁸ Cf. kap. 16. Anna-Katarina heeft het tegen het positivisme, geweldig in voege in Duitsland toen ze leefde.

De huidige archeologie begint ernstig de gegevens te herzien van de eerste egyptologen, tijdgenoten van de gestigmatiseerde (NvV).

Jezus zegde aan de Farizeeërs dat de wereld nu 4028 jaar bestond; en toen ik Jezus dat hoorde uitspreken, was hijzelf 31 jaar oud.

Ik zag in die tijd ook mensen, die Seth als een god zeer hoog vereerden en verre, gevaarlijke reizen maakten naar zijn voorgewend graf, dat ze in Arabië vermoedden. Het is mij, als leefden er nog van die mensen, en als trokken zij door Turks gebied, waar ze gaarne doorgelaten worden, nog naar dat graf.

10. Melchisedech.

Melchisedech heb ik dikwijls gezien; maar nooit als mens, wel als een wezen van een andere soort, als een engel en Godsgezant.

Van hem heb ik geen vaste woonplaats, geen land, geen familie, geen verwanten gezien; ik heb hem nooit zien eten, drinken of slapen en ben nooit op de gedachte gekomen, dat hij een mens was. Hij was gekleed zoals geen priester toen op aarde, maar zoals ik de engelen zie in het hemels Jeruzalem, en zoals ik later door Mozes op Gods bevel de priesterkleren zag maken.

Ik heb Melchisedech hier en daar zien optreden, bemiddelen en schikken in zaken, die volkeren betroffen; bijvoorbeeld bij de zegefeesten van de toen zo schrikkelijke oorlogen.

Waar hij optrad, en waar hij was, oefende zich een onweerstaanbare macht uit door zijn persoonlijkheid.

Niemand weerstond hem, en toch had hij geen geweldige middelen nodig, en al de mensen, die toch afgodendienaars waren, lieten gaarne zijn beslissing, zijn raad gelden. Hij had zijns gelijke niet, geen bondgenoten, hij was gans alleen; dikwijls had hij twee boden, die hij aannam; het waren loopboden, wit en kort gekleed, en pleegden ergens zijn aankomst te melden; dan ontsloeg hij ze weer. Wat hij nodig had, had hij, was hij.

De mensen, van wie hij iets aannam, ontbeerden niets en gaven het hem met vreugde. Men schatte zich gelukkig, waar hij was, en vreesde hem eerbiedig. De bozen zwetsten over hem en toch vernederden ze zich voor hem.

Het verging met hem als een wezen van een hogere soort, onder die heidense groten, deels goddeloze en zinnelijke mensen, zoals het nog hedendaags gaat met zulke uitzonderlijk vrome mensen, die als vreemden ergens optreden en het goede verspreiden .

Zo zag ik hem aan het hof van Semiramis te Babylon. Hier had zij een onbeschrijfelijke pracht en praal; door slaven liet ze de grootste bouwwerken uitvoeren en verdrukte hen veel erger dan de farao de kinderen van Jakob in Egypte. Op die plaats was ook

de afschuwelijkste afgodendienst; mensen werden geofferd en tot aan de hals ingegraven. Alle wellust, pracht en rijkdom en kunst was ten top, en alles grensde aan het onmogelijke.

Semiramis voerde ook grote oorlogen met enorme legers, maar bijna altijd tegen volkeren ten oosten; naar het westen kwam ze niet veel, in het noorden waren donkere, duistere volkeren.

In haar land echter was stilaan een talrijke mensenstam ontstaan met degenen uit de Semitische stam die na de torenbouw van Babel achtergebleven waren. Zij leefden als een herdersvolkje onder tenten, kweekten vee en vierden hun godsdienst 's nachts in een open tent of onder de open lucht. Ze werden rijkelijk gezegend. Alles viel hen mee, en hun vee was altijd uitzonderlijk schoon. Die stam wilde het duivels wijf uitroeien en had reeds een groot deel verdelgd. Uit de zegen, die over de stam lag, zag Semiramis in, dat God barmhartige vooruitzichten met hen had, daarom wilde zij als een werktuig van de duivel hen verdrukken.

Toen de nood van de stam het grootst was, zag ik Melchisedech daar optreden. Hij kwam tot Semiramis en verlangde, dat zij die stam liet gaan. Hij wees haar ook terecht om haar wangedrag; zij weerstond hem niet, en hij leidde de verdrukte stam verdeeld in verscheidene groepen naar het Beloofde Land.

Melchisedech had een tent als woning bij Babylon en hier deelde hij met de goede stam het brood, waardoor zij de kracht bekwamen, het uit te houden.

In Kanaän wees hij hen hier en daar plaatsen aan om te verbouwen, en zij bekwamen menig land door goedheid. Zijzelf werden door hem verdeeld naar hun reinheid, opdat ze zich niet met anderen zouden vermengen.

Hun naam luidde als **Samanen of Semanen**.

Eenzamen onder hen wees Melchisedech de streek aan bij de latere Dode Zee om er zich te vestigen; hun stad werd vernietigd ten gronde met Sodom en Gomorra.

Semiramis had Melchisedech met grote eerbied en met geheime vrees voor zijn wijsheid ontvangen. Hij verscheen voor haar als de koning van de morgenster, t.t.z. van het verste morgenland. Zij beeldde zich in, dat hij haar tot echtgenote kon begeren; hij sprak echter zeer streng met haar, wees haar voor haar wangedrag terecht en kondigde haar de verwoesting aan van de piramide bij Memphis. Zij verschrok en was zeer ontsteld.

Ik zag de straf die over haar kwam. Zij werd als een beest en was lange tijd opgesloten. Uit verachting wierp men haar gras en stro in een kribbe; slechts één dienaar hield het bij haar uit, die haar spijs toereikte.

Zij werd terug vrij, maar zette opnieuw haar ongeregeldheid voort. Zij kwam eindelijk op verschrikkelijke wijze om; de ingewanden werden haar uit het lijf gerukt. Zij is 117 jaar oud geworden.

Melchisedech werd als een profeet, een wijze, een mens van hogere soort aanzien, die in alles slaagde. Toen, en ook later, waren er meerdere zulke verschijningen van persoonlijkeden van hogere orde en ze waren voor het volk van die tijd even gewoon als de engelen het waren met Abraham. Er waren echter ook boze verschijningen naast de goede, zoals er naast de ware profeten ook valse waren. De ontwikkeling van die stammen had een zekere gelijkheid met de geschiedenis en ontwikkeling van de Israëlieten in Egypte; maar toch waren genen niet talrijk als dezen.

Van de naar het Beloofde Land verplaatste Samanen door Melchisedech zag ik **drie mannen** in de nabijheid van de Tabor aan de zogenaamde broodberg in holen wonen, lang vóór de aankomst van Abraham. Zij waren bruiner dan Abraham, ze waren met huiden gekleed en bonden een groot blad tegen de zon op het hoofd. Zij leidden op de wijze van Henoch een heilig

leven, hadden een eenvoudig geheime godsdienst en openbaringen en eenvoudige visioenen.

Het was in hun godsdienst, dat God zich met de mensen zou verbinden, en dat zij daartoe al het mogelijke moesten voorbereiden. Zij offerden ook het derde deel van hun spijzen in plaats van het in de zon te laten vergaan, of misschien legden zij het voor andere hongerigen weg, die ik ook wel gezien heb.

Die mensen zag ik heel eenzaam en afgezonderd leven van de nog niet heel grote menigte inwoners van het land, die ver verwijderd, in afzonderlijke plaatsen woonden, die op de wijze van vaste tentsteden gebouwd waren. Ik zag die mensen in verschillende delen van het land rondgaan, bronnen graven, afgezonderde wildernissen uitroeien en vestingstenen leggen op afgezonderde plaatsen, waar later steden gebouwd werden.

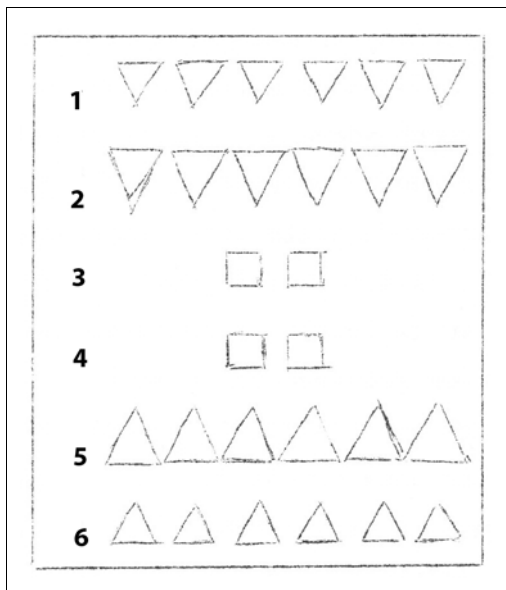
Ik zag de boze geesten uit ganse streken door de lucht wegtrekken en zich verbannen in andere slechte, moerassige, nevelige streken. Ik zag daar eens te meer, dat de boze geesten zich meer ophouden in zulke slechte streken. Ik zag deze mannen dikwijls met deze boze geesten vechten en tegen hen strijden.

In het begin verwonderde ik mij, hoe op de plaatsen, waar zij die stenen legden, die daarna gans overwoekerd en verwilderden, steden zouden ontstaan, en ik zag in een beeld een menigte van plaatsen, die boven zulke stenen gebouwd zijn geworden,

bijvoorbeeld:

- Safed,
- Betsaïda,
- Nazareth: waar zij op de plaats werkten, waarop later het huis stond, waarin de boodschap van de engel aan Maria geschiedde,
- Gat-Hefer,
- Sefforis: in de omgeving van het latere huis van Anna bij Nazareth,

- Megiddo,
- Naïm,
- Ainon = Ennon (= de doopplaats van Joannes)²⁹,

²⁹ Zie fascikel 10, nr. 283 en nr. 285

Melchisedek nam vele plaatsen van het Beloofde Land door aanbrenging van een teken (of steen) als het ware in bezit;

- hij nam de afmetingen op van de latere vijver Bethesda;
- hij grondvestte een steen waar de tempel moest oprijzen, nog eer Jeruzalem bestond;
- ik zag hem de 12 edelstenen, waarop de priesters met de Verbondsark bij de doortocht van de kinderen van Israël gingen staan, in de korrel- of zaadtoestand als het ware planten, en ze zijn gegroeid; die edelstenen liet men als heilig onaangeroerd liggen; later waren ze niet meer te zien, werden vergeten en daarna tot sierstenen in de kerken verbruikt. Ook meen ik mij te herinneren, doch niet heel duidelijk, dat van die 12 stenen of van die welke aan land gedragen werden, de edelstenen voortkwamen, die ingezet waren op het borstschild dat de Doper op het driedaags feest droeg.

- de spelonken van Bethlehem en
- bij Hebron;
- ook Mechmethath zag ik vestigen, en vele andere oorden, die ik vergeten ben.

Op deze berg echter zag ik ze elke maand met Melchisedech samenkomen, die hen een groot vierhoekig brood bracht, dat wel drie vierkante voet groot was, tamelijk dik en in zeer veel kleine afdelingen verdeeld. Het was bruinachtig en in de as gebakken.

Ik zag steeds Melchisedech gans alleen tot hen komen, dikwijls zag ik hem dat brood heel gezwind dragen, als zweefde het in zijn hand; dikwijls wanneer hij hen naderde, had hij het zwaar in zijn nek. Ik denk dat het zo was, opdat, terwijl hij hen naderde, hen zou toeschijnen als een mens. Zij gedroegen zich zeer eerbiedig tegenover hem en wierpen zich neder op hun aangezicht.

Hij leerde die mannen hoe ze de wijnstok moesten verbouwen bij de Tabor en zij strooiden op veel plaatsen van het land allerlei zaden van gewassen uit, die hij hun gaf, en die daar nu nog wild groeien. Ik zag hen dagelijks een deel van het brood met de bruine spade, waarmee ze werkten, afsteken. Zij aten ook vogels, die hen in grote hoeveelheden toevlogen. Ze hadden feestdagen en kenden de sterren, ze vierden de achtste dag met offer en gebed en enkele dagen bij de verandering van jaar. Ik zag hen ook in het land waar nog geen wegen waren, meerdere wegen banen naar de plaatsen, waar ze de stenen gelegd, de bronnen gegraven, of de planten gezet hadden, zodat de wegtrekkende mensen, later die wegen volgden, zich van zelf aan de bronnen konden vestigen en op de plaatsen die vruchtbaar waren. Ik zag hen bij hun arbeid dikwijls van scharen boze geesten omgeven, die zij konden zien, en ik zag, hoe zij die geesten door gebed naar moerassige, woeste streken verwezen, en hoe ze wegtrokken; en hoe die mannen rustig verder schoonmaakten.

Zij maakten wegen naar Kana, Megiddo, Naïm, ook vestigden zij op die manier de geboorteplaats van de meeste profeten. Van Abel-Mehola en Dotaïn legden zij de basis en maakten de schone bronnenbaden van Betulië.

Melchisedech trok nog als vreemde enkeling door het land, en men wist niet, waar hij zich ophield. Die mensen waren oud, maar toch zeer vlug. Aan de latere Dode Zee en in Judea waren reeds steden, ook enige in het noorden van het land, maar nog geen in het midden.

De mannen hebben zelf hun graf gemaakt en er zich ingelegd.

- De ene bij Hebron,
- de andere aan de Tabor en
- de derde in de spelonk niet ver van Safed.

In het algemeen waren ze voor Abraham, wat Joannes voor Jezus was geweest.

Zij bereidden en reinigden het land en de wegen en zaaiden goede vruchten en brachten het water erheen voor de stamvader van het volk Gods; Joannes echter bereidde de harten door boete en tot wedergeboorte in Jezus Christus.

Zij deden voor Israël, wat Joannes deed voor de kerk.

Op andere plaatsen heb ik ook zulke eenzame mannen gezien, door Melchisedech waren zij daar geplaatst.

Ik heb dikwijls Melchisedech gezien, die lang vóór de tijd van Semiramis en Abraham in het Beloofde Land verscheen waar alles nog woest was, en het land scheen te ordenen en bijzondere plaatsen aan te duiden en gereed te maken.

Ik zag hem heel eenzaam en dacht daarbij: wat wil die man hier zo vroeg, er is hier nog niemand! Zo zag ik hem op een berg een bron boren; het was de bron van de Jordaan. Hij had een lange fijne boor, die gelijk een straal in de berg drong.

Zo zag ik hem op verscheidene plaatsen van de aarde bronnen openen.

In de eerste tijd vóór de zondvloed zag ik de stromen niet zoals nu ontspringen aan een bron en verder vloeien; ik zag wel zeer veel water van een hoge berg in het oosten naar beneden stromen.

Melchisedech nam veel plaatsen van het Beloofde Land in bezit door aanduiding.

- Hij mat de plaats uit van de vijver van Bethesda.
- Hij legde een steen, waar de tempel zou komen, vóór Jeruzalem er was.
- Ik zag hem de twaalf edelstenen, die in de Jordaan lagen, waar de priesters met de Verbondsark stonden bij de doortocht van de kinderen van Israël, als koren planten, en ze zijn gegroeid.

Ik heb altijd Melchisedech alleen gezien, uitgenomen waar hij te doen had met verzoening, verwijdering en leiding van families en volksstammen.

Ik heb ook gezien dat Melchisedech een slot bouwde bij Salem. Het geleek meer op een tentencomplex met galerijen en trappen rondom, op de manier van het slot van Mensor in Arabië. Slechts de grondvesten waren belegd met stenen.

Ik denk nog de vier hoeken gezien te hebben waar de hoofdpijlers in stonden in de tijd van Joannes. Het had slechts een zeer sterk stenen fundament, die er uitzag als een overwoekerde schans waarop Joannes zijn kleine rieten hut staan had.

Dat tentslot was een plaats, waar zich veel vreemden en doorreizende lieden ophielden, een soort vrije, uitstekende herberg bij het aangenaam water. Misschien heeft Melchisedech, die ik altijd als een raadgever en leider van heen- en weertrekkende volkeren en stammen gezien heb, dat slot gehad, om hen daar te herbergen en te onderrichten. Toen was er reeds een verband met de doop.

Melchisedech had hier zijn aanhechtingspunt, van waaruit hij naar zijn bouwwerken in Jeruzalem, naar Abraham en elders heentrok.

Hij verzamelde en verdeelde hier ook families en lieden, die zich hier en daar vestigden.

Dat was nog vóór het offer van brood en wijn, welke, meen ik, plaats had in een dal ten zuiden van Jeruzalem. Hij bouwde Salem vooraleer hij Jeruzalem bouwde.

Waar hij werkte en bouwde was het als legde hij de grondsteen van een toekomstige genade, als trok hij de aandacht op een plaats, als begon hij er iets toekomstig.

Melchisedech behoort tot dat koor van engelen, die over landen en volkeren aangesteld zijn, die tot Abraham en de patriarchen kwamen en hen boodschappen brachten.

Ze staan tegenover de aartsengelen Michaël, Gabriël en Rafael.

Boodschappers van God, de Aartsengelen Michaël en Gabriël.

Orthodoxe icoon in het Heilige-Catherina-klooster op de Berg Sinaï.

11. Job

De vader van Job, een groot stamhoofd, was een broer van Phaleg, de zoon van Heber. Kort vóór zijn tijd had de verspreiding plaatsgehad van de Babylonische torenbouw. Hij had dertien zonen, waarvan de jongste Job was, en ten noorden woonde van de Zwarte Zee, in de omgeving van een gebergte, waar het op de ene kant warm, op de andere kant koud is en die een ijskap draagt.

Job is een voorvader van Abraham, wiens moeder een achternicht van Job was, die huwde in de familie van Heber.

Job kan nog geleefd hebben toen Abraham geboren werd.

Hij heeft op verscheidene plaatsen gewoond en zijn lijden op drie verschillende plaatsen doorstaan.

De eerste keer had hij 9, dan 7, dan 12 jaar rust, en steeds trof hem het lijden op een andere verblijfplaats. Hij werd nooit zo arm, dat hij niets meer zou gehad hebben; maar toch werd hij straatarm vergeleken bij de toestand ervoor, want met wat hem restte betaalde hij al zijn schulden.

Job kon in het huis van zijn ouders niet blijven; hij had een andere gezindheid. Hij aanbad de enige God in de natuur, vooral in de sterren en in de wisseling van het licht. Hij sprak altijd van de wonderbare werken van God en beoefende een reiner godsdienst.

Hij trok met de zijnen ten noorden van de Kaukasus. Hier was een zeer armzalige streek met veel moeras, en ik meen, dat daar nu, een volk woont met platte neuzen, hoge jukbeenderen en kleine ogen. Hier begon Job, en alles viel hem mee.

Hij groepeerde allerlei arme, en verlaten mensen, die in spelonken en in het bos woonden en niets hadden om van te leven dan vogels en andere dieren, die zij vingen en wier vlees zij rauw aten, tot Job hen leerde dat te bereiden. Hij bewerkte met hen het land, en zij maakten er zelfs grachten rond. Job en zijn volk droegen toen maar weinig klederen. Zij woonden in tenten. Job had hier

vlug grote kudden, waaronder veel gestreepte ezels en andere gevlekte dieren.

Eens werden hem drie zonen tegelijk geboren, een andermaal drie dochters tegelijk. Hier had hij nog geen stad, maar trok van het ene naar het andere van zijn velden, die een uitgestrektheid hadden van zeven uur. In dit moerasgebied bebouwden ze geen koren, maar een soort dik riet, dat ook in het water groeide en een merg bevatte, dat zij als brij en ook geroosterd aten. Het vlees droogden zij aanvankelijk in grachten in de zon, tot Job het koken leerde. Ook vele knolsoorten plantten zij als voeding.

Hij was onbeschrijflijk zachtaardig, lief, rechtvaardig, weldadig en hielp al de arme mensen. Ook was Job zeer kuis en met God vertrouwd en God verscheen hem ook dikwijls als een engel of een witte man, zoals zij dat noemden. Deze engelenverschijningen waren als glanzende jongelingen, maar zonder baard. Zij droegen lange witte gewaden vol afhanginge plooiën of banden, het was niet te onderscheiden. Zij hadden een gordel en aten en dronken.

Job werd in zijn lijden van God door zulke gestalten getroost, en zij oordeelden over zijn vrienden, neven en verwanten. Hij aanbad geen afgoden, zoals de andere lieden rondom die zich alle soorten beelden van dieren maakten en die aanbaden.

Hij had zich echter een beeld van de almachtige God ingedacht en vervaardigd. Het was de figuur van een kind met stralen rond het hoofd, de handen hield het onder elkaar en had in de ene hand een bol, waarop waterbronnen en een scheepje afgebeeld waren.

Ik denk, dat het de zondvloed moest voorstellen, waarover **Job** dikwijls sprak met zijn twee meest vertrouwde knechten; hij sprak hen ook over de wijsheid en de barmhartigheid van God.

De figuur was glanzend van metaal; hij kon het overal meenemen. Hij bad en offerde koren ervoor, dat hij verbrandde.

De rook steeg als door een trechter in de hoogte.

Hier overkwam Job **het eerste ongeluk**.

Het was steeds een vechten en strijden tussen ieder lijdend, want hij was van veel boosaardige stammen omgeven, en hij klom nadien meer op het gebergte, de Kaukasus, waar hij opnieuw begon en waar hem alles weer gedijde.

Hier begon hij en zijn volk zich meer te kleden en hun leven was wel veel volmaakter in leven.

Vanuit die tweede woonplaats kwam Job met een groot gevolg naar Egypte, waar destijds vreemde herderskoningen uit het vaderland van Job een deel van het land beheersten.

Daarna werden die terug verdreven door een Egyptische koning.

Job moest voor de zoon van een van die herderskoningen de bruid die met hem verwant was, naar Egypte leiden.

Hij bracht rijke geschenken mee en had wel 30 kamelen en veel knechten. Toen ik hem hier in Egypte zag, was Job een krachtig grote man met een aangename geelbruine kleur en rossig haar; Abraham had een helderder kleur, de mensen in Egypte echter waren vuil bruin.

Job was met tegenzin in Egypte, en ik zag dat hij met heimwee naar het oosten, naar zijn vaderland terugblikte, dat zuidelijker lag dan het achterste land van de drie koningen.

Ik hoorde hem klagen bij zijn knechten, dat hij liever met de wilde dieren dan met de mensen hier in Egypte wilde leven; want hij was zeer bedroefd over de schrikkelijke afgodendienst op die plaats. Zij offerden aan een hatelijke afgod met omhoog geheven ossenkop en brede open muil levende kinderen, die ze in de gloeiend gemaakte armen van de afgod legden.

De herderskoning, voor wiens zoon Job de bruid naar Egypte geleid had, verlangde hem te weerhouden en wees hem Matarea aan als woonoord.

De plaats was toen gans anders dan later, toen de heilige familie zelf zich daar ophield, toch zag ik dat Job op dezelfde plaats woonde, en dat de bron van Maria reeds door God aan hem getoond werd.

Toen Maria die bron vond, was ze slechts overdekt, maar onderaan reeds uitgemetseld.

Job gebruikte ook de steen bij de bron voor zijn goddelijke dienst. De streek rond zijn woonplaats bevrijdde hij door gebed van wilde en giftige dieren.

Hier had hij visioenen over het Heil van de mensheid en ook over de beproevingen, die hem nog te wachten stonden.

Hij ijverde veel tegen de schandelijkheden van het Egyptische volk en de mensenoffers, en ik geloof, dat ze afgeschaft werden.

Toen hij in zijn vaderland teruggekeerd was, trof hem **het tweede ongeluk**.

En toen **het derde** na 12 jaar rust over hem kwam, woonde hij meer ten zuiden en van Jericho uit recht tegenover het oosten. Ik geloof, dat die streek hem werd gegeven na zijn tweede lijden, omdat men hem overal liefhad en eerde wegens zijn grote rechtvaardigheid, vreze Gods en wetenschap.

Hij was hier terug opnieuw begonnen in een zeer effen vlakke. Op een hoogte, die vruchtbaar was, liepen allerlei edele dieren, ook kamelen, in het wild, en men ving ze daaruit, zoals bij ons de wilde paarden in de heide. Op die hoogte vestigde hij zich, werd zeer rijk en bouwde een stad; zo vlug nam het toe.

De stad op stenen grondslagen was overspannen met tentdaken; en toen hij terug in welvaart leefde, overviel hem het derde leed, dat hij zo ontzettend ziek werd.

Toen hij ook dit had doorstaan met grote wijsheid en geduld, werd hij terug gans gezond en kreeg nog veel zonen en dochters. Ik denk dat hij heel oud gestorven is, toen een ander volk daar binnendrong.

Alhoewel de geschiedenis in het boek van Job anders is, toch zijn er nog zeer veel werkelijke gesprekken van Job in bewaard, en ik meen, dat ik ze alle zou onderscheiden.

In de geschiedenis van de knechten, waar ze zo snel op elkaar volgen, is aan te merken, dat de woorden: “en toen hij nog daarover sprak”, willen zeggen en toen dat laatste lijden in de gedachten van de mensen nog niet gans vergeten was.

- Dat de satan voor God treedt met de kinderen Gods en Job aanklaagt, is ook maar samengetrokken opgesteld.

Toentertijd was er veel verkeer van boze geesten met de afgodische mensen, en ze verschenen hun wel in de gedaante van engelen. Zo werden hier de boze burens tegen Job opgehitst, zij belasterden Job; ze zegden dat hij God niet oprecht diende, het was hem gemakkelijk goed te zijn omdat hij van alles had in overvloed. Nu wilde God tonen, dat lijden dikwijls een beproeving is, enz. ...

- De vrienden, die rond Job spreken, wijzen op de reflecties van zijn vrienden over zijn lot.
- Job verwachtte met groot verlangen de Verlosser en droeg bij tot de stam van David; hij verhoudt zich tot Abraham door de moeder van Abraham, die uit zijn nakomelingschap was, zoals de voorouders van Anna en Maria.

Zijn geschiedenis en zijn gesprekken met God werden breedvoerig door 2 van zijn trouwste knechten, die als rentmeesters waren, opgetekend, en als het ware uit zijn mond, zoals hij het hen zelf vertelde. Die 2 dienaars heetten:

- **Hai** en
- **Uis of Ois.**

Zij schreven op schors.

Die geschiedenis werd zeer heilig gehouden bij zijn nakomelingen en kwam van geslacht op geslacht tot Abraham; ook in de school van Rebecca werden de Kanaänitische meisjes daaruit

onderwezen omwille van de onderworpenheid in de beproevingen die God verzendt.

Zo kwam die geschiedenis langs **Jacob** en **Jozef** tot de kinderen van Israël naar Egypte, en **Mozes** vatte ze samen en schikte ze anders voor het gebruik van de Israëlieten die verdrukt werden in Egypte en hun moeilijkheden in de woestijn; want ze was veel uitvoeriger, en er stond veel in, dat ze niet zouden kunnen verstaan en wat hen ook niet had kunnen dienen.

Salomon verwerkte ze nog eens helemaal, liet veel weg en zette er veel in van het zijne. En zo werd deze ware geschiedenis tot een godvruchtig boek, vol van de wijsheid van Job, Mozes en Salomon, en men kan moeilijk de eigenlijke geschiedenis van Job erin terugvinden, want zij werd ook in betrekking gebracht met de namen van landen en volken van het land Kanaän, waardoor men dacht, dat Job een Edomiet was.

12. Abraham.

Abraham³⁰ en zijn voorouders waren een bijzonder soort van grote mensen. Zij leidden een herdersleven en waren in feite niet te Ur in Chaldea thuis, maar ze waren daarheen getrokken.

Die mensen hadden een eigen wacht en recht. Zij namen hier en daar streken in, waar zich goede weiden bevonden; ze bakenden de grenzen af, richtten stenen op tot een altaar, en dan was het afgegrensde land hun eigendom.

In de jeugd van Abraham is iets dergelijks gebeurd als bij het kind Mozes, vermits zijn voedster hem het leven redde. Het was voorzeggd geworden aan het opperhoofd van het land, dat een wonderbaar kind zou geboren worden, dat voor hem gevaarlijk zou worden. Daartegen trof hij maatregelen. Daarom hield de moeder van Abraham zich verborgen, en Abraham werd in dezelfde spelonk geboren, waarin ik Seth door Eva verborgen zag houden.

Abraham werd door zijn voedster **Maraha** hier heimelijk gevoed. Zij leefde als een arme slavin in de wildernis arbeidend en had haar hut dichtbij de spelonk, die naar haar, melkgrot genoemd werd, en waar zij ook door Abraham op haar bedde ten laatste begraven werd.

Abraham was buitengewoon groot; zijn ouders namen hem uit de spelonk terug tot zich, daar hij kon doorgaan voor een kind, dat reeds geboren was vóór de voorzegging. Hij kwam echter toch in gevaar wegens zijn vroegtijdige schranderheid.

De voedster vluchtte met hem en verborg hem terug geruime tijd in de spelonk. Toen werden veel kinderen van zijn leeftijd vermoord. Abraham had die voedster zeer lief en leidde haar later bij zijn tochten mee op een kameel. Hij woonde met haar ook in

³⁰ Abraham is de eerste van de drie aartsvaders/patriarchen. Zijn oorspronkelijke naam was Abram ('voldane vader' of 'vader van talrijke volkeren'). Hij leefde tussen 1900 en 1700 vóór J. Chr.

Sukkoth. Bij haar dood was ze 100 jaar oud, en Abraham bereidde voor haar het graf in de witte steenmassa, die als een heuvel in de grot vernauwde.

De grot werd een bedoord, vooral voor moeders.

In gans die geschiedenis was een geheime voorafbeelding op de vroegste vervolging, welke Maria met het Jezus-kind te lijden had, die zich ook in deze grot voor de soldaten van Herodus verborgen hield, als ze naar het kind zochten.

De vader van Abraham kende veel geheimen en had veel genaden. De mensen van zijn stam hadden het talent goud in de aarde te vinden, waaruit ze kleine afgodsbeelden vervaardigden, zoals deze, welke **Rachel**³¹ ontvreemde aan **Laban**³².

Ur is een plaats in het noorden van Chaldea. Ik zag in die streek op veel plaatsen, op bergen en in de vlakte, wit vuur omhoog stijgen, als brandde de aardbodem. Ik weet echter niet, of' dat vuur natuurlijk of door mensen gemaakt was.

Abraham was een groot sterrenkundige; hij zag ook eigenschappen van de dingen en een samenvloeien van sterren met betrekking op de geboorte; hij zag allerhande dingen in de sterren; maar hij leidde alles tot God, volgde in alles God en diende God alleen. In Chaldea leerde hij ook deze wetenschap aan anderen; maar hij leidde alles naar God terug.

Ik zag, dat hij van God in een visioen het bevel ontving, weg te trekken. God toonde hem een ander land, en Abraham, zonder vragen, zette 's anderendaags 's morgens zijn mannen aan op te breken en trok weg. Daarna zag ik dat hij zijn tenten opgeslagen

³¹ Rachel ('schaap') dochter van Laban, echtgenote van Jakob. (cf. Gen. 29, 20 sq.) (NvV).

³² Laban: (Hebr. Labân: 'de witte') de Arameër, zoon van Bethuel, broer van Rebecca, vader van Lea en Rachel (Gen. 25, 20 enz.).

had in een streek van het Beloofde Land, welke naar het mij toescheen, later Nazareth zou worden.

Abraham bouwde hier zelf een altaar van steen en een tent daarboven. Als hij voor het altaar knielde, kwam een glans van de hemel over hem, en een engel, een Godsgezant, trad voor hem, die met hem sprak en hem een door en door glanzende gave overbracht.

De engel sprak met Abraham, en deze ontving het geheim van de zegen, het heiligdom des hemels, opende zijn gewaad en legde het op zijn borst. Aan mij werd echter gezegd, dat dát het sacrament was van het Oud Verbond.

Abraham kende de inhoud er nog niet van, het was hem verborgen, zoals bij ons het heiligdom van het heilig Sacrament. Het was voor hem echter een heiligdom en gegeven als onderpand van de beloofde nakomelingschap.

De engel was gans op dezelfde manier als deze, welke de Heilige Maagd de ontvangenis van de Messias verkondigde; hij was ook zo zacht en rustig in zijn verrichting en niet zo snel en lopend, zoals ik andere engelen in hun boodschappen zie.

Ik meen dat Abraham altijd het geheim bij zich heeft gedragen. De engel sprak met hem ook over Melchisedech, die het offer voor hem zou vieren, welke na de komst van de Messias vervuld zou worden en ten eeuwigen dage zou duren.

Daarna nam Abraham uit een kistje 5 grote gebeenten, die hij op het altaar legde in kruisvorm. Hij brandde er licht voor, en hij offerde. Het vuur brandde als een ster en was in het midden wit en naar de uiteinden rood.

Ik zag Abraham ook in Egypte met **Sara**³³.

³³ Sara: 'Prinses'. Halfzuster en echtgenote van Abraham (Gen. 12, 11; 20, 2) ... als Moeder van Israël beschouwd. Begraven in de grot van Makpela.

Hij kwam hierheen wegens de hongersnood, maar ook om een schat te halen, die door een verwante van Sara hier was geraakt. Dat was hem door God bevolen. De schat was een uit driehoekige goudstukken samengeregen stamregister van de kinderen van Noë en bijzonder van Sem tot aan zijn tijd.

Een nicht van Sara's moeder had deze naar Egypte ontvoerd, die met het herdersvolk van het geslacht van Job, t.t.z. met ongeregelde zijspruiten van dezen, naar Egypte gekomen was en daar als een maagd gediend had. Zij had die schat ontvoerd zoals Rachel de afgoden van Laban.

Het was deze stamboom die er uitzag als een weegschaal met koordjes gemaakt. Die snoeren namelijk bestonden uit aan elkander geregen driehoekige stukjes met afzonderlijke evenwijdige lijnen. Op alle waren met de namen van de stamleden van Noë en bijzonder van Sem figuren en letters geschreven, en als men de snoeren neerliet, lag alles in de schaal tezamen. Ik heb ook gehoord, maar vergeten, hoeveel sikkels, zo heette de som, het ganse bedrag bedroeg.

Het stamregister was in de handen van de priesters en van de farao gekomen, die met hun eeuwig rekenen er van alles aan berekend hadden maar niet juist uitgepluisd.

Toen de farao met grote plagen bezocht werd, beraadde hij zich met zijn afgodenpriesters en gaf daarna alles aan Abraham wat hij verlangde.

Toen Abraham terug in het Beloofde Land teruggekeerd was, zag ik **Loth** (= neef van Abraham) bij hem in de tent en Abraham wees met de hand rondom. In zijn gedrag had hij veel van de zeden van de H. Driekoningen en was in een lang, wit wollen kleed met mouwen gekleed, waaraan een gevlochten witte gordel met kwasten hing en langs achter een soort kap. Op het hoofd droeg hij een kapje en over de borst een in de vorm van een hart uit metaal en edelsteen.

Hij had een lange baard. Ik kan niet zeggen hoe goed en vrijgevig hij was. Als hij ergens iets had, wat een ander behaagde, voornamelijk vee, dan gaf hij het hem terstond; want hij was een uitgesproken vijand van nijd en afgunst.

Loth was bijna op dezelfde manier gekleed; hij was echter niet zo groot als Abraham en ook niet zo edelmoedig. Hij was wel goed, maar toch een beetje hebzuchtig. Ik zag echter hun knechten dikwijls strijden en zag, hoe Loth wegtrok; maar hij trok de nevel in. Boven Abraham zag ik licht en zag hem later zijn tent afbreken en rondtrekken, en dat hij een altaar van rotsstenen bouwde met een tent er boven. De mensen konden goed, uit ruwe steen iets bouwen, en zowel de heer als de knecht legde er de hand aan. Dat altaar was in de streek van Hebron, de latere woonplaats van Zacharias, de vader van de Doper.

De streek, waar Loth heengetrokken was, was een zeer goede streek, zoals gans de streek naar de Jordaan toe.

Ik zag ook, hoe de steden der streek waar Loth woonde, geplunderd werden, en hoe Loth met have en goed weggesleept werd.

En ik zag, hoe een vluchteling het Abraham vertelde; Abraham bad en trok met al zijn knechten erheen en overviel de vijand en bevrijdde zijn broer;³⁴ Loth dankte en gaf uiting aan zijn spijt weggetrokken te zijn van Abraham.

De vijanden en de oorlogvoerenden vooral, voornamelijk de reuzen, waren ongewoon grote mensen, die alles met geweld en ruwe trots aftroggelden, en van wie het nadien terug afgenomen werd. Ze waren niet gekleed zoals de lieden van Abraham, maar nauwer en korter, en droegen bovendien meer kledingstukken met vooral veel knoppen, sterren en sieraden.

³⁴ In feite, zijn neef - cf. de 'broeders van Jezus' in het Evangelie (zijn neven) in het oosten, de term 'broeder' is toepasselijk op elke nauwe verwante (NvV).

13. Het offer van brood en wijn van Melchisedech.

Melchisedech zag ik dikwijls bij Abraham*.

Abraham en Melchisedech.

*Houtsnede van de Nurenberg Chroniek 'Schedel'schen Weltchronik'
Blatt 21 verso.*

Hij kwam op dezelfde wijze, zoals engelen dikwijls tot Abraham kwamen. Eens beval hij hem een drievoudig offer te brengen van duiven en andere vogels; hij voorzegde over Sodoma en Loth, en dat hij, Melchisedech, tot hem terug zou komen om brood en wijn te offeren; hij zegde ook wat Abraham aan God zou vragen.

Abraham was zeer eerbiedig voor Melchisedech en vol hoop in de verwachting van het beloofde offer; daarom bouwde hij een zeer mooi altaar en omgaf het met loofhutten. Toen Melchisedech terugkwam voor het offer van brood en wijn, liet hij door boden Abraham verwittigen van zijn komst als zijnde de koning van Salem. Abraham ging hem tegemoet, knielde voor hem neer en ontving zijn zegen. Dit gebeurde in een dal dat ten zuiden gelegen is van het vruchtbare dal dat zich naar Gaza uitstrekt.

Melchisedech kwam vóór het latere Jeruzalem. Hij had een grauw, zeer snel dier met korte, brede hals bij zich, dat breed

beladen was. Op de ene kant droeg het een vat wijn, dat vlak was langs de flank van het dier; op de andere kant droeg het een kist. Daarin stonden naast elkaar vlakke, ovaalronde broden, dezelfde kelk die ik later bij de instelling van het heilig Sacrament zag bij het Laatste Avondmaal, en kleinere bekers. Die vaten waren niet van goud of zilver, maar doorzichtig als van bruinachtige edelsteen; ze schenen gegroeid, niet gemaakt.

Melchisedech maakte de indruk van de Heer gedurende zijn leerwandelingen. Hij was zeer slank en groot, buitengewoon plechtig en zachtaardig. Hij droeg een lang gewaad, zo helder en wit, dat het mij herinnerde aan het witte gewaad waarin de Heer verscheen bij zijn verheerlijking. Daarbij vergeleken was het witte gewaad van Abraham als grijs. Hij droeg ook een gordel waar letters op stonden, zoals later bij de Joodse priesters; ik zag ook dat hij, zoals de priesters, een geplooid muts op het hoofd droeg gedurende het offer. Zijn haar was glanzend geel, zoals lange lichte zijde; zijn aangezicht glansde.

De koning van Sodoma had reeds in de nabijheid van Abraham zijn tenten opgeslagen toen Melchisedech naderde en rondom stonden mensen met dieren, zakken en kisten.

Allen waren heel stil en feestelijk en vol eerbetoon voor Melchisedech, wiens tegenwoordigheid hen ernstig stemde.

Hij trad voor het altaar, waarop een soort tabernakel stond en waarin hij de kelk plaatste; er was ook een holte aan het altaar, voor het offer, denk ik.

Zoals altijd had Abraham bij het offer gebeenten van Adam op het altaar geplaatst, welke Noë in de ark had bewaard.

Zij smeekten ervoor opdat God de belofte van de Messias zou vervullen, die Hij aan Adam had gedaan.

Melchisedech spreidde eerst een rode deken, dat hij had meegebracht, over het altaar, en daarover een doorzichtig wit tafelkleed.

Zijn viering herinnerde mij aan de H. Mis.

Ik zag hem brood en wijn omhoogheffen, offeren, zegenen en breken.

Aan Abraham reikte hij de latere kelk van het Avondmaal om te drinken; de anderen dronken uit kleinere vaten, die door Abraham en de voornaamste aanwezigen van het volk aangereikt werden; zo werd ook gedaan met de gebroken broden.

Zij kregen grotere stukken als in de eerste tijd bij het heilig Avondmaal.

Ik zag die stukken glanzend; ze waren enkel gewijd, niet geconsacreerd. De engelen kunnen niet consacreren.

Allen werden opgewekt en verheven tot God.

Melchisedech reikte Abraham brood en wijn te nuttigen, en hij ontving beter, glanzender brood dan de anderen.

Hij bekwam grote kracht en zulk een sterk geloof, dat hij later niet weigerde de zoon van de belofte op Gods bevel te offeren.

Hij profeteerde en sprak de volgende woorden uit:

“Dat is niet wat Mozes gaf aan de Levieten op de Sinai.”

Ik weet niet of Abraham zelf ook brood en wijn heeft geofferd, maar ik weet wel dat de kelk, waaruit hij dronk, dezelfde is waarmee Jezus het heilig Sacrament heeft ingesteld.

Toen Melchisedech Abraham zegende bij het offer van brood en wijn, wijdde hij hem tot priester.

Over hem sprak hij de volgende woorden:

“De Heer spreekt tot mijn heer,

zet u aan mijn rechterhand.

Gij zijt voor eeuwig priester
naar de orde van Melchisedech.

De Heer heeft het gezworen en
het zal Hem niet berouwen”.

Hij legde Abraham de handen op, die hem nadien de tiende gaf. De reden van die belangrijkheid kan ik mij niet meer herinneren. (Vgl. het 7^e kapittel van de brief aan de Hebreeuwen).

Ik zag ook dat David, toen hij die psalm opstelde, een visioen had van de wijding van Abraham door Melchisedech en zijn laatste woorden profetisch herhaalde.

Die woorden **“Zit aan mijn rechterhand”** hebben een eigen betekenis.

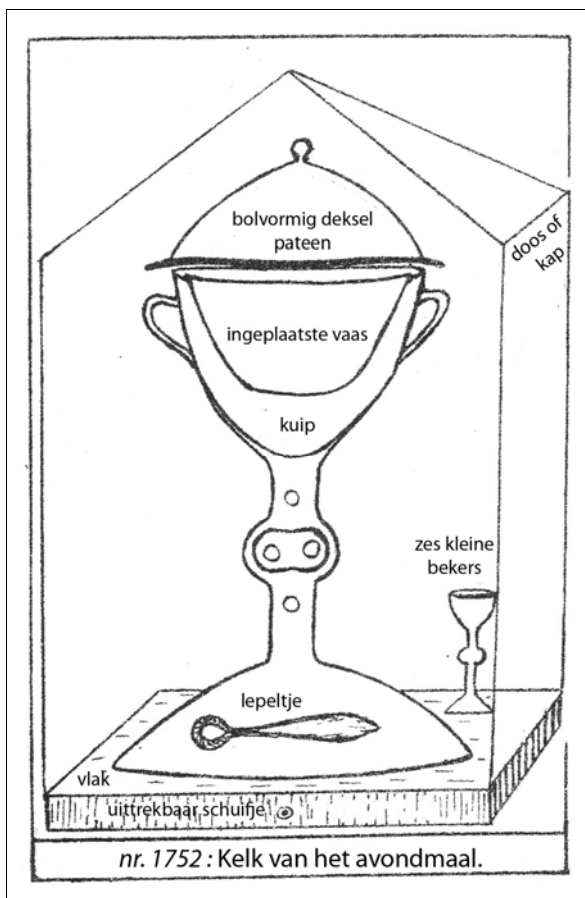
Als mij in beeld getoond wordt hoe de Zoon van alle eeuwigheid voortkomt uit de Vader, dan zie ik de Zoon uit de rechterzijde van de Vader voortkomen in een lichtvorm, die door een driehoek, zoals men het Goddelijk Oog afbeeldt, omgeven is; in de bovenste hoek zie ik de Heilige Geest.

Toch is dat niet te verwoorden.

- Eva zag ik uit de rechterzijde van Adam voortkomen;
- de aartsvaders droegen de Zegen in de rechterzijde;
- de kinderen aan wie de aartsvaders de Zegen gaven, stonden rechts;
- Jezus heeft de lanssteek ontvangen in de rechterzijde, en
- de Kerk groeit uit die rechterzijde.
- Als we lid worden van de Kerk, gaan we binnen in de rechterzijde van Jezus en zijn wij in Hem met zijn hemelse Vader verenigd.

Ik denk dat de zending van Melchisedech op aarde vervuld was met dat offer en de wijding van Abraham, want nadien zag ik hem niet meer.

De kelk met de zes bekertjes liet hij bij Abraham achter.

14. Abraham ontvangt het sacrament van het Oud Verbond.

Abraham zat biddend voor zijn tent onder een grote boom waarlangs de hoofdbaan liep. Hij zat hier dikwijls om de voorbijreizenden gastvrijheid te verschaffen.

Hij keek biddend naar de hemel en had de verschijning van God, als in een zonnestraal, die hem de aankomst van drie witte mannen aankondigde. Daarna offerde hij een lam op het altaar, en ik zag hem daarvoor in verrukking op de knieën smeken om het Heil van de mensen.

Het altaar stond rechts van de grote boom in een tent die van boven open was; verder rechts van de boom stond een tweede tent, waarin de offergereedschappen bewaard werden en waar Abraham het meest vertoefde als hij met zijn rondzwervende herders te doen had. Verder daarvan lag op de andere kant van de hoofdweg de tent van Sara en haar huishouden; de vrouwen woonden altijd afgezonderd.

Het offer van Abraham was nauwelijks geëindigd, toen hij **de drie engelen** op de baan zag aankomen. Ze gingen op gelijke afstand achter elkaar en met opgeschorte klederen.

Abraham ging hen tegemoet, boog zich over hen terwijl hij God verheerlijkte en leidde hen voor de tent van het altaar, waar zij hun klederen neerlieten en aan Abraham bevalen te knielen.

In zeer korte tijd, zoals in dergelijke omstandigheden, zag ik de wonderbare handeling die de engelen bij Abraham uitvoerden.

Ik zag dat **de eerste engel** aan de geknielde Abraham verkondigde dat God uit zijn nakomelingschap een onbevleete, zondeloze maagd zou doen geboren worden, die als Onbevleete Maagd de Moeder van de Verlosser zou worden.

Hijzelf, Abraham, zou nu ontvangen wat Adam door de zonde verloren had. De engel reikte hem nu een glanzend stuk voedsel

en liet hem uit een kleine beker een lichtende vloeistof drinken. Zegenend ging hierop de engel met zijn rechterhand van het hoofd van Abraham recht naar beneden, en dan van zijn rechter- en van zijn linkerschouder tot onder de borst, waar zich de drie lijnen verenigden. Hierop reikte de engel met beide handen iets glanzend als een wolkje tegen de borst van Abraham dat ik in hem zag verdwijnen, en ik had de gewaarwording als ontving hij het H. Sacrament.

De tweede engel verkondigde aan Abraham dat hij het geheim van die Zegen op dezelfde wijze, zoals hij het had ontvangen, voor zijn dood moest overgeven aan de eerstgeborene van Sara, en dat zijn neef Jakob de vader zou worden van twaalf zonen, waaruit twaalf stammen zouden spruiten. De engel zegde ook dat die Zegen terug zou ontnomen worden van Jakob; en wanneer de nakomelingen van Jakob tot een volk zouden zijn uitgegroeid, dan zou de Zegen, die door gebed moest afgesmeekt worden, rusten in de Ark van het Verbond als een Zegen voor het ganse volk. Hij toonde hem, dat wegens de goddeloosheid van het mensdom het geheim uit de Ark op de profeten zou overgaan en ten laatste aan een man zou gegeven worden, die de vader van de Maagd zou worden. Ik hoorde ook in die belofte dat het Heil van de wereld dat uit de Maagd zou geboren worden, aan de heidenen verkondigd zou worden door zes profeten en door sterrenbeelden. Dat alles werd Abraham duidelijk in een visioen; hij zag ook de Maagd aan de hemel verschijnen en zweven aan de rechterhand van een engel, die met een twijg haar mond aanraakte. Uit de mantel van de Maagd sproot daarna de Kerk.

De derde engel verkondigde aan Abraham de geboorte van **Isaäk**. Ik zag Abraham zo verblijd over de beloofde heilige Maagd en het visioen dat hij van haar had gehad, dat hij haast niet dacht aan Isaäk; ik denk dat de belofte aan de Maagd het hem lichter maakte later het bevel van God op te volgen en Isaäk te

offeren.

Na deze handeling zag ik hoe de engelen ontvangen werden en het lachen van Sara. Ik zag Abraham de engelen ook begeleiden toen ze weggingen en ten beste spreken voor Sodoma.

Toen Abraham uit zijn verrukking kwam, leidde hij de engelen onder de boom, plaatste zitbankjes er rond, waarop zich de engelen neerzetten, en Abraham waste hen de voeten. Nu snelde Abraham naar de tent van Sara en vroeg haar een maal te bereiden; daarna bracht ze het gereedgemaakte halverwege aan, haar aangezicht gesluierd. Na het maal begeleidde Abraham de engelen een eind weegs; ze spraken tot hem over de geboorte van een zoon; Sara, die achter de tentafsluitingen genaderd was, hoorde het en lachte. Ik zag zeer veel duiven, tam als kippen voor de tenten. De maaltijd bestond uit zulke duiven, ronde broden en honig.

Abraham had reeds vroeger, bij zijn uittocht uit Chaldea, het geheim van de Zegen ontvangen door een engel; maar toen was het nog verborgen, en meer gegeven als een onderpand van de vervulling van de belofte dat hij de vader zou worden van een talrijk volk. Maar nu werd het geheim door de engel in hem opgewekt, en hij werd daarover verlicht.

15. Jakob.

Rebecca wist dat Ezaü geen deel had aan het goddelijk geheim.

- **Ezaü** was lomp, ruw en lui;
- **Jakob** was zeer behendig, verstandig en had meer de aard van de moeder.

Isaäk hield meer van Ezaü als de eerstgeborene.

Ezaü trok veel op jacht. Rebecca dacht veel na over de manier waarop zij het eerstgeboorterecht en de Zegen aan Jakob zou doen toekomen. Zij leerde aan Jakob het afkopen van het eerstgeboorterecht; het bestond in groenten met vlees³⁵ en groene bladeren als salade. Ezaü kwam vermoeid thuis; Jakob vleide hem, en zo bekwam hij dat hij afstand deed van zijn eerstgeboorterecht.

Isaäk was reeds zeer oud en blind; hij vreesde te sterven en wilde Ezaü zijn Zegen geven. Rebecca, die wist dat Jakob deze moest hebben en zou hebben, kon Isaäk daartoe niet overreden .

Zij was daarover zeer bekommerd en liep onrustig heen en weer. Toen Isaäk het niet langer wilde uitstellen en Ezaü, die in de nabijheid was, binnenriep, moest Jakob zich verstoppen, zodat Ezaü hem niet zag. Rebecca stelde Jakob voor dat hij een bokje uit de kudde zou halen, want Isaäk beval Ezaü een wild dier te gaan doden. Zodra hij weg was, was het gerecht klaar voor Jakob.

De beste kleren van Ezaü, die Rebecca nu Jakob deed aantrekken, waren zo een jas zoals hijzelf droeg, maar stijver en op de borst kleurrijk gestikt. Ezaü was op armen en borst zwart behaard, als een vel; daarom wikkelde Rebecca het behaard vel rond de armen van Jakob en legde ook een vel op de borst, waar de vest open was. Deze vest werd niet gebruikt voor het werk, daarin lag het enige verschil met de gewone. Zijwaarts was ze open, het hoofd werd door een gat gestoken, dat uitgesneden was in licht, bruin

³⁵ Cf Gen 25. 29-34. Het gaat over de fameuze linzenschotel (NvV).

leder. Aan de zijden werd ze met riemen samengebonden; een gordel werd er rond gelegd en zo diende deze tegelijk als tas. Daaronder waren ze naakt; de vest had geen mouwen; de borst was vrij; de hoofdband en de voorschoot waren bruinachtig of grijs.

Ik zag hoe Isaäk Jakob op borst en handen betastte, waar Ezaü veel haar had; hoe hij wat aarzelend en verward was en twijfelde. Daar het ogenblik gekomen en het Gods Wil was, geloofde hij nochtans dat het Ezaü was en gaf Jakob de Zegen die hij van Abraham en Abraham van de engel ontvangen had. Daarvóór had hij reeds met Rebecca iets geheimvol bereid, iets wat bij de Zegen hoorde, het was een drank in een beker.

De kinderen wisten daar niets van, slechts degene die de Zegen had, ondervond het geheim dat nochtans voor hem een geheim bleef, zoals bij ons het Heilig Sacrament. De beker was aan de ene zijde platter dan aan de andere, was doorzichtig en blonk als parelmoer, hij was met iets rood gevuld, en ik had de gewaarwording als was het bloed, bloed van Isaäk. Rebecca was bij de bereiding.

Jakob was alleen bij Isaäk toen hij hem zegende. Hij moest de borst ontbloten en stond voor Isaäk. De vader tekende met de zegenende hand van het voorhoofd recht naar beneden tot in de schoot van Jakob en aan de rechterschouder ook daarheen, daarna van de linkerschouder op dezelfde manier. Daarop legde hij hem de rechterhand op het hoofd en de linker op de harteplaats; dan moest Jakob de beker uitdrinken; en eindelijk was het als gaf Isaäk hem alles, alle kracht en sterkte, terwijl hij met beide handen iets uit zijn lichaam nam en het plaatste in het lichaam van Jakob. Ik voelde het, het was zijn macht en de Zegen. Bij dat alles bad Isaäk met luide stem. Isaäk richtte zich zegenend van zijn bed op, hij was begeistert onder de Zegen, en er straalde glans van hem uit. Toen hij zegenlijnen trok, had Jakob de handen open en half verheven zoals de priester bij het ‘Dominus vobiscum’.

Toen de vader bad, had Jakob de handen op de borst gekruist.
Toen Isaäk de Zegen overgaf, ontving Jakob hem en kruiste de handen onder de borst als iemand die iets grijpt.
Om te eindigen legde Isaäk hem de handen op het hoofd en op de maagstreek. De beker waaruit hij gedronken had, kreeg hij ook.
Als de Zegen overgedragen was, zag ik Isaäk gans machteloos van vermoeienis of van het weggeven en ontbreken van een kracht. Maar Jakob zag er blozend uit, krachtig, vol leven en sterk.
Nu kwam Ezaü terug.

Toen Isaäk de overdracht van de Zegen op de verkeerde merkte, werd hij niet ontevreden; hij herkende daarin Gods Wil.
Maar Ezaü werd razend, hij trok zich de haren uit het hoofd; toch scheen het meer uit nijd tegen Jakob dan als leed om de verloren Zegen.

Beide zonen waren volwassen toen de Zegen gegeven werd.

Ezaü had reeds twee vrouwen, die zijn ouders niet lief waren. Beiden waren meer dan veertig jaar oud. Rebecca, die de toorn van Ezaü zag, zond Jakob heimelijk weg naar haar broer Laban³⁶. Ik zag hem weggaan. Hij droeg een jas tot aan de lenden en een voorschoot tot op de knieën; onder de voeten had hij zolen en rond het hoofd een band gewonden. Een herdersstaf in de hand, een zakje met brood aan de schouders hangend en een fles onder de andere arm was gans zijn bezit. Zo zag ik hem onder de tranen van de moeder weghollen. Isaäk zegende hem ook nog en beval hem daarheen te gaan en daar een vrouw te kiezen. De ouders hadden veel te verduren van Ezaü, vooral Rebecca had veel leed.

³⁶ Laban: (Hebr. Labân: ‘de witte’) de Arameër, zoon van Bethuel, broer van Rebecca, vader van Lea en Rachel (Gen. 25, 20 enz.).

Ik zag Jakob op zijn reis naar Mesopotamië op de plaats slapen waar later Bethel³⁷ gebouwd zou worden.

De zon was ondergegaan; hij legde zich een steen onder het hoofd en sliep in, liggend op zijn rug, helemaal uitgestrekt.

Zijn staf rustte in zijn arm.

Ik zag dan ook de ladder die hij zag in de droom en waarvan in de Bijbelse geschiedenis gezegd is: “die op de aarde stond en reikte tot in de hemel”. Maar ik zag die ladder van uit de ter aarde liggende Jakob tot aan de hemel omhoogstijgen.

Ik zag die ladder als een levende stamboom van zijn nakomelingschap. Zoals men de stambomen afbeeldt, zo zag ik onderaan op de aarde als groeide uit het lichaam van de slapende Jakob een bloeiende wijnstok, die zich verdeelde in drie stammen die dan zoals een driezijdige piramide in een spits tot de hemel reikte. De drie stammen waren onder elkaar verbonden door zijdelings gegroeide twijgen langs de drie zijden waarop de afstammelingen op de driezijdige ladderpiramide uitgebeeld waren.

Ik zag die ladder omgeven met veel verschijningen.

Ik zag de nakomelingen van Jakob op de ladder omhoogstijgen, die de geslachtsboom van Jezus uitbeeldde naar zijn mensheid. Bij het stijgen gingen ze dikwijls van de ene zijde naar de andere over en klom de een vóór de ander.

Enkele bleven achter en van de andere zijde stegen dan anderen voorbij, naargelang de kiem van Jezus' mensheid door de zonde werd verstoord en door onthouding terug gereinigd moest worden. Tenslotte bereikte de reine bloem, de Heilige Maagd waarin God mens wilde worden, de hoogste top van de ladder die tot in de hemel reikte.

³⁷ Bethel (Hebr. ‘Huis van God’); oude naam voor Beitin, heilig dorp gelegen op de oude baan van Jeruzalem naar Sichem, op 15 km ten noorden van Jeruzalem (NvV).

Boven haar zag ik de hemel open en de heerlijkheid Gods.
Van daaruit sprak God met Jakob.

Ik zag hoe Jakob, toen hij 's morgens ontwaakte, eerst een ronde grondlaag van stenen maakte, daarop een platte steen legde en de steen erop rechtzette die onder zijn hoofd had gelegen, terwijl hij sliep. Ik zag ook dat hij een vuur maakte, iets offerde en iets over de steen in het vuur goot. Hij bad geknield.
Ik denk dat hij vuur maakte zoals de drie koningen, door wrijving.

Dan zag ik Jakob gedurende zijn reis naar Laban³⁸ met zijn staf in de hand nog op meerdere plaatsen zoals te Bethel.
Op die reis zag ik hem terug te Aïnon³⁹ waar hij vroeger ook geweest was en een regenput had vernieuwd, die later de doopbron van Joannes werd.

Ik zag dat hij toen reeds op de plaats Mahanaïm⁴⁰ bad opdat God hem zou behoeden en dat hij ook zijn klederen zou behouden, zodat hij bij zijn aankomst in Mesopotamië er niet zo verwaarloosd zou uitzien en dat Laban hem toch zou herkennen.

Ik zag dat hij toen reeds aan zijn beide zijden zwevende scharen opmerkte, als twee legers, ten teken dat hij zo zou behoed worden, dat hij zo machtig zou worden.
Op de terugkeer zag hij de vervulling van dit visioen.

³⁸ Zie hiervoor.

³⁹ Aïnon (Hebr. 'de bronnen') plaats op de Jordaan, zetel van de predikant van de H. Joannes de Doper (NvV).

⁴⁰ Mahanaïm (Hebr. Makhanâyim: 'het Kamp') stad ten oosten van de Jordaan; cf. Gen. 32, 2-3 (NvV).

Dan zag ik hem verder ten oosten terugkeren op de zuidelijke oever van de rivier Jabok⁴¹ en er een nacht doorbrengen op de plaats waar hij later met de engel zal kampen. Ook hier had hij een visioen.

Toen Jakob terugkeerde uit Mesopotamië lag het kamp van Jakob ten oosten van de plaats van het latere Jabesch-Gilead⁴².

Ik zag hoe zijn schoonvader Laban hem achtervolgde omdat zijn afgodsbeelden ontvoerd waren, hoe Laban hem inhaalde en hier een grote woordenstrijd ontstond omwille van de afgodsbeelden. Jakob wist niet dat **Rachel**⁴³ die in het geheim had meegenomen.

Toen Rachel merkte dat haar vader Laban, die het ganse kamp doorzocht naar zijn afgodsbeelden nu weldra ook naar haar tent zou komen, verstopte zij de ontvreemde afgodsbeelden, waaronder er zowat vijf ingewikkelde metalen poppen waren van anderhalve arm lang, onder een zeer grote hoop stro voor de kamelen die niet ver van haar tent opgestapeld lag op de helling van het dal ten zuiden van de Jabok, en ze zette zich er gesluierd op alsof zij ziek en afgezonderd was geweest. Er zaten zoals zij nog meerdere vrouwen op deze strostapel.

Op zo een nog grotere strostapel heb ik de melaatse Job zien zitten.

De hoop van Rachel had de grootte van een volle oogstwagen. Ze voerden veel stro op de kamelen mee en onderweg namen ze er dikwijls nog meer bij.

⁴¹ De Jabok, tegenwoordig Nahr ez-Zerka ('blauwe rivier') belangrijke bijrivier van de Jordaan, linkeroever (NvV).

⁴² Jabesh-Gilead: stad van Galaad waar koning Säul begraven werd. (cf. I Sam. 31, 8-13) (NvV).

⁴³ Rachel ('schaap') dochter van Laban, echtgenote van Jakob. (cf. Gen. 29, 20 sq.) (NvV).

Rachel had zich lang aan die afgodsbeelden geërgerd en ze nu gewoon meegenomen om haar vader er van los te maken.

Jakob had boden gestuurd naar Ezaü, omdat hij hem vreesde, en deze kwamen terug en zegden dat Ezaü met vierhonderd man naderde.

Nu verdeelde Jakob gans zijn gevolg in twee groepen, de eerste herdersgroep in meerdere kleinere groepen, die hij tegenstuurde naar Ezaü. Die groepen leidde hij ook tot Mahanaïm, en daar zag hij dat visioen van de engelscharen terug die hij bij zijn heengaan had gezien en zegde: “Met mijn staf ben ik uitgetogen en met twee legers ben ik rijker geworden.” Nu verstond hij elk visioen dat hij vroeger had gezien.

Toen alles over de Jakob was, zette Jakob in de nacht ook zijn vrouwen en kinderen erover en bleef alleen.

Hij liet zijn tent daar oprichten waar hij bij zijn uittocht uit Palestina, Gods aangezicht had gezien. In de nacht wilde hij daar bidden. Zijn tent liet hij van alle kanten toemaken en zegde aan zijn knechten zich te verwijderen. Ik zag hem daar in alle oprechtheid voor God wenen en Hem alles aanbieden, inzonderheid zijn grote angst voor Ezaü.

Zijn tent was boven open, zodat hij beter naar de hemel toe kon bidden.

Ik zag nu hoe Jakob met de engel vocht; het gebeurde in een droomgezicht. Hij stond op en bad. Daar kwam van boven uit een licht een grote, glanzende gestalte voor hem en begon met hem te kampen; het was als wilde de verschijning hem uit de tent duwen. Zij dreven elkaar in de tent heen en weer, in alle richtingen. De verschijning deed als wilde zij Jakob naar alle windstreken verdringen, en Jakob wendde zich altijd terug naar het midden van de tent.

Dit was als een voorafbeelding dat Israël van alle kanten verdrongen, niet uit het Beloofde Land verdrongen zou worden.

Maar toen Jakob zich nog eens naar het midden van de tent wendde, greep de Engel in zijn heup.

Ik zag dat gebeuren omdat Jakob, die in het gezicht geslagen was, zich op zijn rustplaats wilde leggen of daarop neerzonk.

Vermits de engel de heup van Jakob had getroffen en met hem gedaan had wat hij wilde, zegde hij tot Jakob, die hem nog steeds vasthield: “Laat mij los, want het morgenrood breekt aan!”

Nu ontwaakte Jakob uit het visioen en de strijd; hij zag Gods engel nog vóór hem staan, en antwoordde: “Neen! ik laat u niet los vooraleer u mij gezegend hebt”, want hij voelde een nood aan Gods zegen omdat hij zich zwakker voelde en de aankomst van Ezaü in het vooruitzicht had.

Toen sprak de engel tot hem: “Hoe heet gij?”

Dat behoorde reeds tot de zegen.

Abram werd ook bij de zegen Abraham genoemd.

Hij antwoordde: “Jakob.”

Toen sprak de engel: “Ge zult Israël heten, want ge hebt met God en de mensen gevochten en ge hebt niet verloren.”

Jakob vroeg nu: “Hoe heet gij?”

En de engel antwoordde: “Waarom vraagt gij hoe ik heet?”

Dat betekent zoveel als: Kent ge mij niet?

Hebt ge mij reeds vroeger niet ontmoet?

En Jakob knielde voor hem en ontving de zegen.

De engel zegende hem zoals Abraham door God gezegend werd; zoals hij die zegen aan Isaäk en Isaäk die aan Jakob had overgedragen, in drie lijnen. Deze zegen had vooral betrekking op het geduld en het uithoudingsvermogen.

Nu verdween de engel; Jakob zag het morgenrood en noemde deze plaats Phanuel⁴⁴. Hij liet zijn tent opbreken en begaf zich over de Jabok naar zijn familie. De zon ging op; hij mankte op het rechterbeen, want rechts was hij verzwakt.

Toen Ezaü vertrokken was, ging Jakob met al de zijnen naar Mahanaïm en nam de streek van Sukkoth⁴⁵ met zijn kudden en knechten in tot aan de heuvel Aïnon.

Hijzelf woonde twaalf jaar te Aïnon; nadien strekte zijn nederzetting zich uit van Aïnon naar het westen tot over de Jordaan naar Salem toe; hij had zijn tenten tot waar Sichem gewoond had en daar kocht hij een veld.

Ik zag Dina met haar meiden daar wandelen en met de Sichemieten spreken met nieuwsgierigheid.

Ik zag dat Sichem vriendelijk met haar omging, dat haar meiden teruggingen en dat Sichem haar meenam in de stad.

Daar kwam een groot leed over haar en moord en doodslag over de Sichemieten. Sichar was toen nog een kleine stad uit gekapte steen gebouwd en had maar één poort.

Abraham, Isaäk en Jakob, de aartsvaders, waren aan de rechterzijde van hun lichaam iets sterker dan aan de andere kant. Men merkte het nochtans niet. Zij droegen wijde en beschermende klederen. In die rechterzijde lag bij hen een volheid als een gezwel. Het was een heiligdom, een Zegen, een geheim. Het had de grootte van een boon met kiem; het was glanzend. De eerstgeborene ontving het geheim van zijn vader, daarom had hij zo een grote voorrang.

⁴⁴ Phanuel (Hebr. Penuel 'Voor God') plaats gelegen op de zuideroever van de Jabok; Cf. Gen. 32, 31.

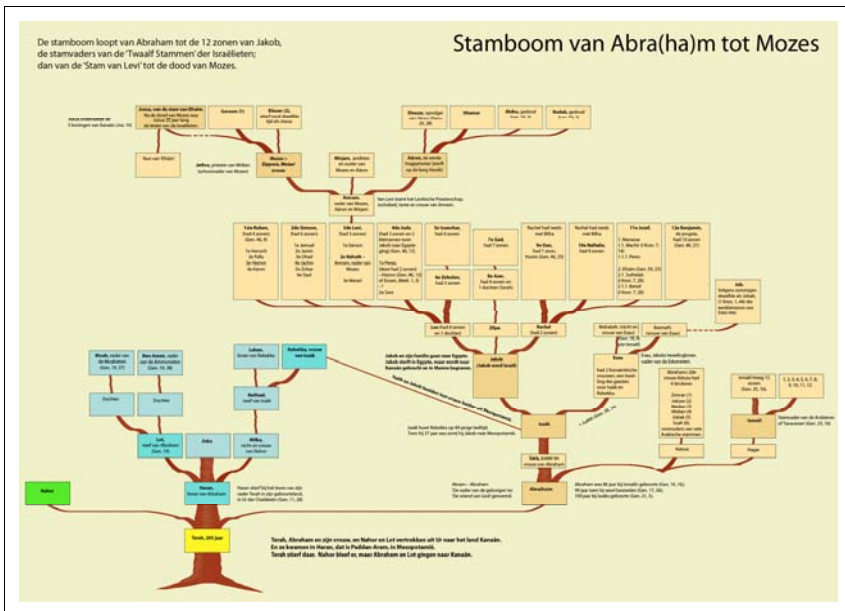
⁴⁵ Sukkoth ('de hutten') kamp van Jakob ten noorden van de Jabok. (Gen. 33, 17) (NvV).

Door het gevecht met de engel was de Zegen aan Jakob ontnomen.

De engel bracht hem geen wonde toe; het was als het verdorren van een volheid.

Nadien was hij niet meer zo zeker en leefde hij niet meer zo onder Gods hoed. Vroeger was hij iemand, die door een sacrament gesterkt is; nadien was hij deemoediger, bezorgder en hij voelde meer nood. Hij voelde wel dat die zegen hem ontnomen was, daarom liet hij de engel niet los tot hij hem door zegening gesterkt had.

Jozef bekwam terug de Zegen door de engel, toen hij in de kerker van Farao verbleef in Egypte.

16. Jozef en Aseneth⁴⁶.

Toen **Jozef** verkocht werd in Egypte was hij 16 jaar oud. Hij was middelmatig groot, zeer slank, gedwee, soepel naar lichaam en ziel. Hij was gans anders dan zijn broers. Voor iedereen was hij beminnelijk. Had de vader hem zo niet bevoordeligd, dan hadden zijn broers hem moeten liefhebben.

Ruben was ook gedweeër dan de anderen, maar **Benjamin** was een zeer grote, plompe mens, toch deemoedig en leidzaam.

Jozef droeg zijn haar in drie delen verdeeld:

- een deel langs beide zijden en
- een derde deel dat lang en gekruld in de nek neerhing.

Toen hij heerser werd over Egypte, was zijn hoofd geschoren, maar later was het haar terug lang.

Met de kleurrijke rok had Jakob aan Jozef ook een gebeente van Adam gegeven zonder dat Jozef wist wat het was.

Jakob had het hem gegeven als een bescherming omdat hij goed wist, dat zijn broeders hem niet liefhadden.

Jozef had het gebeente op zijn borst in een lederen zakje, langs boven afgerond. Toen zijn broers hem verkochten, trokken zij hem zijn kleurrijke rok uit en ook zijn gewoon kleed; maar op het blote lijf had hij nog een band en een soort skapulier over de borst waaronder dat zakje hing.

De bonte rok was wit met brede, rode strepen; op de borst lagen drie overlangse snoeren met in het midden een gele versiering. Langs boven was die wit omgord, zodat die wat ineen kon

⁴⁶ Aseneth was de dochter of volgeling van Putiphar, priester van Heliopolis, en echtgenote van Jozef die haar het moederschap gaf van **Manasse** en **Efraïm** (Gen. 41, 45, 50-52).

schuiven; onderaan was die smal, maar had inkepingen op zij om ruimte te laten bij het gaan. Verder hing die rok naar beneden, achteraan wat langer en vooraan open. Het gewone kleed van Jozef hing maar tot over de knieën.

Jozef was reeds aan Farao en zijn vrouw bekend vooraleer hij in de gevangenis kwam.

Jozef zorgde zo goed voor de zaken van **Putiphar**⁴⁷, en Putiphar deed alles zo goed aan het Hof en hij was zo gezegend toen Jozef in zijn huis verbleef, dat Farao zijn dienaar wilde zien.

De vrouw van Farao verlangde zo naar het Heil en was zo vroom, en zoals alle Egyptenaren, verlangde ze naar nieuwe afgoden; zij verbaasde zich over de wonderbare, geestrijke, wijze vreemdeling dat ze hem innerlijk als een god vereerde; steeds zegde ze tot Farao: “deze man is van onze goden gezonden, hij is geen mens zoals wij”.

Daarom kwam Jozef in de voorname gevangenis waar hij later opzichter over de anderen werd. Zij bewoende hem veel omdat hij als een boosdoener gevangen gezet was en zij zich in hem vergist had. Toen hij terug vrij werd en aan het Hof terechtkwam, was zij altijd goed voor hem.

Dezelfde beker, die hij bij Benjamin deed inpakken, was haar eerste geschenk. Die beker ken ik goed want hij had twee oren en geen voet. Hij was als van edelsteen⁴⁸ of een doorzichtige massa, die ik niet ken, in zijn geheel gevormd zoals het bovenste deel van de kelk van het Avondmaal. Hij was ook onder de vaten die de kinderen van Israël met zich meenamen, uit Egypte, en werd in de Ark van het Verbond bewaard.

⁴⁷ Putiphar = de afgodenpriester (zie verder).

⁴⁸ Het boek Genesis maakt gewag van een zilveren beker, wat kan betekenen dat het vat versierd was met zilveren handvatten en ringen.

Jozef verbleef 7 jaar in de kerker. Daar had hij in de grootse verslagenheid het geheim van Jakob ontvangen, op dezelfde manier als de aartsvaders; hij had ook een visioen van groot nakomelingschap.

De vrouw van Putiphar ken ik goed. Ik heb ook gezien hoe zij Jozef zocht te verleiden; maar na zijn verheffing aan het Hof deed zij boete, werd vroom en kuis. Zij was een grote, sterke vrouw met geelbruine huidskleur als glanzende zijde. Zij droeg een kleurig kleed en daarboven een fijn met figuren doorbroken gewaad, waardoor het onderste als kantwerk doorschemerde. Jozef was veel met haar vermits zijn heer hem alles toevertrouwd had. Toen hij begon te merken dat ze vertrouwelijker werd, sloiep hij niet meer in het huis van zijn heer als Putiphar er niet was. Zij zocht hem dikwijls op wanneer hij aan het schrijven was. Ik zag haar eens zeer onbetamelijk gekleed tot hem komen, terwijl hij in een hoek van een zaal stond en schreef.

Men schreef op rollen, op oppervlakten die aan de muren hingen, en waarvoor men kon staan of zitten. Zij sprak hem aan en hij antwoordde, maar toen werd ze brutaal. Jozef draaide zich om en liep weg. Zij greep naar zijn mantel en hij liet deze in de steek.

Ik zag Jozef bij de afgodenpriester Putiphar in Heliopolis, bij wie **Aseneth**, de dochter van Dina⁴⁹ en de Sichemiet, als profetes en afgodenversierster leefde met nog zeven andere meisjes.

Putiphar had haar in haar vijfde jaar gekocht aan haar voedster, die met haar naar de Rode Zee weggevlucht was van bij Jakob, die vreesde dat zijn zonen het kind zouden vermoorden. Zij bezat de geest van voorzegging en fungeerde bij Putiphar als profetes.

⁴⁹ De vermaarde "Diana van Efeze", godin die de hellenistische eigenschappen van Artemis (Diana) en de Egyptische van Isis verbindt (NvV).

Jozef kende haar, maar hij wist niet dat zij zijn nicht was. Zij was zeer ernstig en had de eenzaamheid lief; bij haar grootste schoonheid haatte zij de mannen. Zij had diepzinnige visioenen en kende de Egyptische sterrendienst. Zij had ook een geheim vermoeden van de godsdienst van de patriarchen; ik zag haar niet doen aan toverij.

In visioenen zag zij geheel het geheim van het leven, de voortplanting, de toekomst en de uittocht van de Israëlieten, zelfs het hele omzwerven in de woestijn.

Op bladeren van een waterplant en op huiden schreef zij veel rollen vol met wonderbare letters, die als koppen van diertjes en vogels waren. Deze boeken werden reeds in haar tijd misverstaan door de Egyptenaren en misbruikt voor boze gruweldaden.

Aseneth was zeer bedroefd over dat misverstand dat de duivel bewerkt had, en ze weende heel veel. Zij had meer visioenen dan welke mens ook van haar tijd en was vol wonderlijke wijsheid.

Zij deed alles heel stilweg en gaf aan iedereen raad.

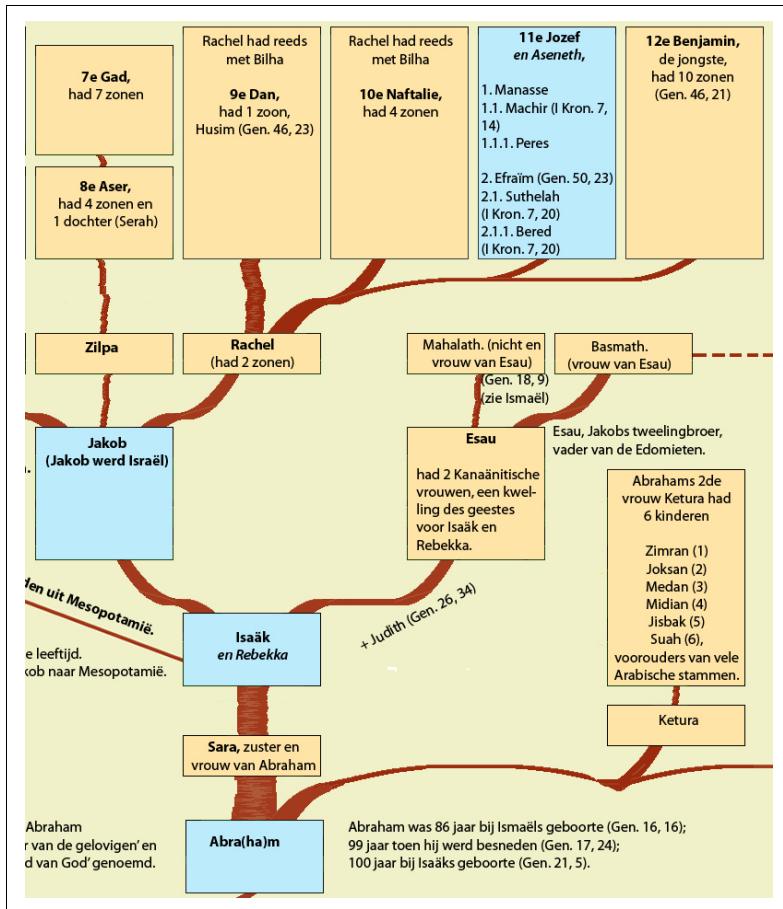
Zij kon ook weven en stikken en ze was zo vol wijsheid dat zij de verbastering van de waarheid, door de mensen veroorzaakt, herkende; daarom was ze zo ernstig, teruggehouden en stil.

Ik zag dat Aseneth, door het misverstand van haar visioenen en schriftrollen, oorzaak werd dat zij als Isis⁵⁰ en Jozef als Osiris⁵¹ vereerd werden. Misschien heeft ze daarvoor zoveel geweend; zij had ook schriftrollen geschreven tegen het feit dat zij moeder van alle goden genoemd werd.

⁵⁰ Het is Isis, in de Egyptische mythologie, die de koe gaf aan de bewoners van de Nijl. Die trek staft volledig de identiteit Isis-Aseneth, aan A.K. Emmerick geopenbaard (NvV).

⁵¹ Zo ook is het aan Osiris dat de uitvinding van de ploeg en de tarweteelt in Egypte, wordt toegeschreven. Ook daar is de identiteit Osiris-Jozef volledig klaar (NvV).

Als Putiphar offerde klom Aseneth naar een toren, waar zij als in een tuintje zat en keek naar de sterren bij maanlicht. Zij kwam in verrukking en zag alles zeer duidelijk in de sterren; zij zag de waarheid in de beelden want zij was door God uitverkoren. Maar ik heb ook afgodenpriesters gezien die de gruwelijkste dingen zeggen, vermits zij in helemaal vreemde, duivelse werelden gevoerd worden. Door deze duivelse visioenen werden de geheime bekendmakingen van Aseneth in gruwel van afgoderij misvormd.

Aseneth voerde veel in Egypte in. Zij liet veel nuttige dieren komen zoals koeien; zij leerde ook de bereiding van kaas aan, ook het weven en menig onbekende kunst. Zij genas ook veel ziekten. Door Jozef werd de ploeg in Egypte ingevoerd, daar hij wist hoe er zich van te bedienen. Eén zaak kwam mij buitengewoon voor: Aseneth liet van veel geslachte offerdieren het vlees lang koken in grote ketels, in open lucht ingegraven, tot het vlees een massa werd als lijm, die dan tot voedsel diende bij krijgstochten of hongersnood. Daarover waren de Egyptenaren heel blij en verbaasd.

Toen Jozef Aseneth zag bij de afgodspriester, naderde zij en wilde hem omarmen. Dat was geen onbeschaamdheid maar een profetische handeling, een soort profetie; daarom geschiedde ze vóór de afgodspriester. Aseneth werd als heilig behandeld. Maar ik zag dat Jozef haar met vooruitgestrekte hand terugduwde en ernstige woorden tot haar sprak. Daarop zag ik dat ze heel onthutst zich in haar kamer terugtrok en in rouw en boete leefde.

Ik zag Aseneth in haar kamer, zij stond achter een voorhangsel met lang, weelderig afhangend haar, onderaan gekruld. In de maagholte had zij een wonderbaar teken in de huid gedrukt. In een figuur, als een hartvormige schaal, stond een kind met uitgestrekte armen, met in de ene hand een kleine schaal, in de andere een beker of kelk. In de schaal lagen drie tere aren uit hun huls brekend en de figuur van een duif die naar de druiventros in de kelk scheen te pikken op de andere hand van het kind. Jakob kende dat teken; nochtans moest hij Aseneth doen verdwijnen, om haar te vrijwaren voor de toorn van zijn zonen. Toen zij in Egypte naar Jozef kwam en hem alles bekend maakte, herkende hij zijn nicht in dat teken. Ook Jozef had op zijn borst zulk een teken van een druiventros met veel druiven.

Nu zag ik een engel verschijnen in zeer feestelijk gewaad, met een lotusbloem in de hand. Hij groette Aseneth; zij keek hem aan omsluerde haar. Hij beval haar niet meer te treuren, zich feestelijk op te smukken en hem te eten te brengen. Zij ging heen

en keerde opgetooid terug en bracht op een licht, laag tafeltje wijn en kleine, platte broden onder de as gebakken. Zij was niet schuchter, maar eenvoudig en deemoedig zoals Abraham en de andere aartsvaders het waren bij heilige verschijningen; vermits de engel met haar sprak, ontsluisde ze zich. Hij verlangde honing van haar. Zij zegde dat zij er geen had zoals de andere maagden die er van aten. Daarop zegde de engel dat zij honing zou vinden tussen de afgodsbeelden die in de zaal stonden in verschillende grootte; ze waren omwonden, hadden dierenkoppen en onderaan dooreengevlochten slangenlichamen.

Daar vond zij een schone, hostiewitte, grootcellige honingraat en plaatste ze voor de engel opdat hij er zou kunnen van eten.

De engel zegende de honig die begon te glanzen en tussen beide schitterde. Ik kan de betekenis van deze hemelse honig niet meer helemaal verklaren; als men van zulke dingen ziet, verstaat men alles, omdat men die dingen inderdaad kent; maar nu schijnt een van de honigraten terug datgene wat men honing heet, zonder dat men weet wat bloemen, bijen en honing feitelijk zijn.

Ik kan slechts zeggen wat volgt: Aseneth had werkelijk maar brood en wijn bij zich, geen honing; met deze honing te eten deed ze afstand van de afgodendienst, en vond het Israëlitische (het Heil van het Oud Verbond) in haar een groei. Daarbij kwam nog dat zij velen zou helpen en dat velen zich rond haar zouden scharen zoals dat gebeurt bij bijen. Zij zegde zelfs dat zij nu geen wijn meer wilde drinken, dat zij behoefte had aan honing.

In Midian bij Jethro⁵² zag ik veel honing, veel bijen.

De engel zegde haar ook dat zij de bruid van Jozef en met hem verbonden zou worden. Hij zegende haar zoals Izaäk, Jakob en de engel, Abraham zegende.

De drie zegenlijnen werden bij haar tweemaal getrokken,

- de eerste maal naar de harteplaats,

⁵² Jethro, schoonvader van Mozes, priester van Midian (Madiân). Cf. Ex 2, 16 sq.

- de tweede maal naar de schoot.

Later had ik een visioen hoe Jozef terug naar Putiphar kwam en Aseneth als vrouw verlangde. Ik herinner mij dat hij, zoals de engel, een lotusbloem in de handen droeg.

Hij wist van haar grote wijsheid; maar hun wederzijdse verwantschap was voor Jozef zowel als voor Aseneth een geheim.

Ik zag ook dat de zoon van Farao, Aseneth liefhad en dat ze zich moest verborgen houden. **Dan**⁵³ en **Gad**⁵⁴ waren door de zoon van Farao opgehitst geworden en hadden zich met hem in een hinderlaag gelegd ten einde Jozef om het leven te brengen; maar dat werd door **Juda**⁵⁵ verhinderd.

Ik denk dat Juda een goddelijke waarschuwing had ontvangen in een visioen en aan Jozef zegde dat hij langs een andere weg moest gaan. Ik herinner mij dat ook Benjamin zich in die zaak verdienstelijk heeft gemaakt en Aseneth verdedigd heeft.

Dan en Gad ondergingen een straf, hun kinderen stierven.

God had hen ook gewaarschuwd vooraleer iemand daar iets van wist.

Toen Jozef en Aseneth zich aan het volk toonden droegen ze in hun hand, zoals de afgodspriester Putiphar, een heilig gehouden teken van de hoogste macht. Het bovenste deel van dat teken was een ring, het onderste een Latijns kruis, een T.

Het diende als zegel. Wanneer koren gemeten en ingedeeld werd, werden de hopen door indrukken daarmee getekend; zo ook de opslagplaatsen en kanaalwerken, het stijgen en dalen van de Nijl werd daarmee aangeduid. Schriften werden daarmee gestempeld nadat ze voordien met rood plantensap bestreken waren.

Toen Jozef een ambtsbediening had, lag dat teken, het kruis in de ring rustend, op een tapijt naast hem. Het scheen mij ook als een

⁵³ zoon van Jakob en Bilha, (Gen. 30, 3-6) – zie stamboom hiervoor.

⁵⁴ zoon van Jakob en Zilpa, (Gen. 30, 9-11) – zie stamboom hiervoor.

⁵⁵ zoon van Jakob en Lea – zie stamboom hiervoor.

kenteken te zijn van het nog in Jozef ingesloten geheim van de Ark van het Verbond.

Aseneth had ook een instrument als een roede waarmee zij, terwijl zij in extase wandelde en op de grond sloeg waar ze een trilling der roede gewaar werd zag, en zo water en bronnen vond. Het werd uitgevoerd onder de invloed van de sterren.

Bij feestelijke optochten reden Jozef en Aseneth in een blinkende wagen.

Aseneth droeg een borstschild, helemaal uit goud, dat onder de armen het ganse lichaam omsloot. Op het schild stonden veel figuren en tekens. Haar kleed viel tot boven de knieën, verder waren de benen omwikkeld. Op de rug droeg zij een wijde mantel, die langs voor samengehouden werd boven de knieën. De schoenen hadden opwaarts gebogen toppen zoals schaatsen. Het hoofddeksel, als een helm, bestond uit bonte pluimen en parels.

Jozef droeg een nauwe lijfrok met mouwen en daarboven een gouden borstschild met figuren; rond de lenden kruisten zich banden met gouden knopen; over de rug viel een mantel en zijn hoofddeksel was ook met pluimen en versieringen voorzien.

Toen Jozef naar Egypte kwam, werd Nieuw-Memphis gebouwd, dat ongeveer zeven uur ten noorden lag van Oud-Memphis. Tussen de twee steden liep op de dijken een grote baan met lanen; hier en daar, tussen bomen, stonden beelden van zeer ernstig en treurig uitziende vrouwelijke afgodsbeelden die op platte stenen zaten en waarvan het lijf als van honden was. Overigens waren er geen schone gebouwen, maar enorm lange wallen en kunstige piramiden vol koepels en kamers. De woningen waren lichte constructies met een bovenbouw van hout. Daartussen waren nog grote wouden en moerassen. Bij de vlucht van Maria naar Egypte had de Nijl reeds zijn loop veranderd.

De Egyptenaren aanbaden allerlei dieren: padden, slangen, krokodillen. Zij keken heel rustig toe wanneer een mens door een

krokodil opgegeten werd. Bij de aankomst van Jozef werd de stiergod nog niet vereerd; deze dienst kwam vlug in gebruik na de droom van Farao over de zeven vette en zeven magere koeien. Ze hadden vele afgodsbeelden, menige als kinderen in doeken gewikkeld, andere als verwarde slangen waaronder er waren die verkort of verlengd konden worden. Verscheidene afgodsbeelden waren getooid met borstschilden waarop plannen van steden, en de loop van de Nijl merkwaardig uitgetekend waren. Deze schilden werden gemaakt volgens de beelden die de afgodspriesters in de sterren zagen op hun toren; zo bouwden ze dan de steden en kanalen. Op zulk een manier werd Nieuw-Memphis verwezenlijkt.

De boze geesten moesten toen een andere, meer lichamelijke macht gehad hebben, want ik zag de Egyptische toverij meer uit de aarde, uit de diepte komen. Wanneer een afgodspriester zijn toverwerk begon, zag ik allerlei hatelijke diergestalten uit de aardbodem rond de tovenaars komen en onder de gedaante van een zwarte dampsluier in zijn mond binnengaan. Daarvan werd hij dronken en helderziend. Het was, als ging met elk ingetreden beest een gesloten wereld in hem open; nu zag hij het verre en nabije, de diepte der aarde, landen en mensen, geheime en verborgen dingen, d.i. alles waarop die geesten betrekking hadden. De latere toverij scheen mij altijd als staande onder de invloed van de geesten uit de lucht. Datgene wat de tovenaars door deze geesten zagen, scheen als een illusie, een spiegelbeeld, die de geesten voor hen maakten. Achter deze gestalten zag ik verder als waren het schaduwen, als keek men achter gordijnen.

Wanneer de Egyptische afgodspriesters in de sterren wilden lezen, dan gingen vasten en reinigingen vooraf; ze hulden zich in zakken en bestrooiden zich met as; en terwijl zij naar de sterren keken op een toren, werd geofferd. De heidenen van elke tijd hadden een verwarde kennis van de godsdienstgeheimen van de ware godsdienst zoals die overgeleverd werd van Seth, Henoch, Noë en de patriarchen aan het uitverkoren volk; daarom waren er zoveel gruweldaden in hun afgodendienst, waardoor de duivel

tegenwerkte, zoals hij het later deed onder de mensen door de ketterijen tegen de zuiver bewaarde Goddelijke Openbaringen. Daarom werd door God het geheim van de Verbondsark met vuur omhuld, om het te vrijwaren.

In Jozefs tijd zag ik de vrouwen in Egypte nog ongeveer gekleed zoals Semiramis.

Toen Jakob naar Jozef in Egypte kwam, was hij in de woestijn langs dezelfde weg gekomen als Mozes later, toen hij naar het Beloofde Land trok. Jakob wist dat hij Jozef terug zou zien, dat lag hem vaag op het hart. Reeds toen hij naar Mesopotamië ging had hij daar, waar hij de steen oprichtte, niet daar waar hij de ladder zag, een visioen van zijn profetische zonen; hij zag dat er één in de streek, waar Jozef verkocht werd, verzonk en als een ster terug in het zuiden opging. Daarom zegde hij, toen ze hem het met bloed besmeurde kleed brachten en dat hem het voorvisioen, dat hij helemaal vergeten had, terug klaar vóór de geest kwam te staan: ik wil Jozef bewenen tot ik hem terugvind.

Eerst had Jakob door Ruben laten uitmaken wie de vrouw van Jozef was; aan Jozef had hij nog niet dadelijk verklaard dat zij zijn nicht was. Maar hij werd een goed vriend van Putiphar die de besnijdenis aannam, nadat hij veel met hem samen geweest was, en hij diende de God van Jakob.

Jakob woonde ongeveer een dagreis ver van Jozef, en daar hij ziek werd, ging Jozef hem bezoeken. Jakob vroeg hem veel over Aseneth en daar hij het teken kende op haar borst, zegde hij tot Jozef wie Aseneth was met deze woorden: “Dat is vlees van uw vlees, dat is been van uw been”. Jozef was zo ontroerd dat hij bewusteloos viel; toen hij thuiskwam, vertelde hij het aan zijn vrouw; daaromtrent stortten ze beiden bittere tranen.

Later werd Jakob veel zieker, en Jozef was terug bij hem. Jakob zette zijn voeten uit het bed; Jozef moest de hand in de heup van zijn vader leggen en hem zweren, dat hij in Kanaän zou

begraven worden; terwijl Jozef zwoer, aanbad Jakob de Zegen in Jozef. Hij wist dat Jozef de Zegen van de engel ontvangen had, die hem eertijds ontnomen was geworden. Jozef droeg die Zegen in zijn rechterzijde tot aan zijn dood. Die Zegen verbleef ook in zijn lijk tot in de nacht vóór de uittocht van de Israëlieten; de Zegen werd door Mozes ontheven en met de overblijfselen van Jozef in de Verbondsark overgebracht, als het heiligdom van het uitverkoren volk.

Drie maand na het bezoek stierf Jakob. Na zijn dood werd een lijkrede uitgesproken waarin hij zeer gelooft en geliefd werd.

Aseneth had Jozef eerst **Manasses** en **Efraïm** geschonken; in het geheel werden achttien kinderen geboren waaronder meerdere tweelingen. Zij stierf drie jaar vóór Jozef en werd door Joodse vrouwen gebalsemd. Zolang Jozef nog leefde, stond haar lijk in zijn kunstig grafmonument. Maar de oudsten van het volk hadden iets van haar ingewanden ontnomen en bewaarden het in een klein gouden figuurtje. De Egyptenaren echter verlangden er ook naar, daarom werd het toevertrouwd aan Joodse vroedvrouwen; door één van hen werd het in een gepekt rieten huls gestopt en langs het kanaal verborgen tussen het riet.

In de nacht van de uittocht lichtte een voedster uit de stam Asser Mozes in over het geheim. Ze heette Sara.

Jozef werd bij zijn dood door Joden gebalsemd in aanwezigheid van Egyptenaren; de vereniging van de lichamen van Jozef en Aseneth geschiedde volgens de optekeningen die Aseneth uit haar visioenen gemaakt had, en de Joden had achtergelaten.

Ook de Egyptische priesters en sterrenkundigen, die Jozef en Aseneth onder hun godheden opnamen, hadden kennis van die optekeningen; zij vermoedden eveneens de grote betekenis van de Zegen van Jozef en Aseneth voor Israël; die Zegen zochten zij afhandig te maken en de Israëlieten te verdrukken.

Daarom werden de Israëlieten, die zich na de dood van Jozef verbazend vermeerderden, door de Farao zo geplaagd.

De Egyptenaren wisten ook, dat de Israëlieten niet zonder de gebeenten van Jozef uit het land zouden trekken; daarom roofden zij meermaals het lichaam van Jozef en op het einde werd het hun bezit.

Het gewone volk van de Joden wist slechts van het lichaam van Jozef, niet van het geheim dat erin was en maar door weinigen bekend was. Het ganse volk was in grote neerslachtigheid toen het de oudsten bekend werd, dat het heiligdom, waarop de belofte rustte, hen ontnomen was.

Mozes, in alle Egyptische wijsheid opgevoed aan het hof van Farao, bezocht zijn volk en kende de oorzaak van hun treurigheid. Toen hij de Egyptenaar doodsloeg, schikte God het zo, dat hij als vluchteling bij **Jethro** (schoonvader van Mozes) kwam. Deze zou door zijn huwelijk met de sibille **Degoka** hem behulpzaam kunnen zijn bij de ontdekking van het geroofde geheim.

Mozes had ook op bevel van God, **Sephora** (dochter van de priester Midian, Ex. 2, 16) gehuwd, om die twijg bij Israël te voegen.

Segola was de natuurlijke dochter van Farao uit een Joodse moeder en, hoewel opgevoed in de Egyptische sterrendienst, was zij de Joden zeer genegen. Zij was de eerste die ontdekt had dat Mozes, toen hij nog opgevoed werd aan het hof, geen zoon van Farao was.

Na de dood van zijn eerste vrouw moest **Aaron** een dochter van deze Segola huwen, omdat de moeder meer vertrouwd zou worden met de Israëlieten. De kinderen van dat huwelijk trokken mee met de Israëlieten; maar Aaron moest van haar scheiden ten einde toe te laten dat zijn priesterschap uit zuiver Joodse stammen zou spruiten. De dochter van Segola die van Aaron gescheiden was, huwde opnieuw. Haar nakomelingen woonden in de tijd van

onze Heiland te Abila, waarheen zij haar mummie hadden gebracht.

Segola was zeer verlicht en vermocht zeer veel bij Farao; zij had een verhevenheid op het voorhoofd zoals dergelijke die dikwijls voorkwamen bij profeten. Door de Geest werd ze gedreven veel gunsten en geschenken te verschaffen aan de Israëlieten.

In de nacht dat in Egypte de engel des Heren de eerstgeborene doodde, ging Segola vermomd met Mozes, Aaron en de drie andere Israëlieten naar twee grafheuvels, die door een kanaal gescheiden, maar met een brug verbonden waren. Het kanaal mondde tussen Memphis en Gosen in de Nijl uit. De ingang van het grafmonument lag onder de brug, dieper dan de waterspiegel, waarheen trappen leidden vanaf de brug.

Segola ging met Mozes alleen naar beneden; hij wierp de naam van God, op een briefje geschreven, in het water; nu week het water en de ingang in het monument kwam bloot te liggen.

Zij stootten aan de steen die de poort verbeeldde, en die naar binnen opendraaide. Nu riepen zij ook de anderen naar beneden. Hier bond Mozes hen de handen met zijn stola samen en liet hen zweren het geheim te bewaren. Na de eed maakte hij hun handen los. Nu gingen allen in de grafkelder, voorafgegaan van licht. Er waren nog allerlei gangen en er stonden nog andere dodenbeelden in.

Het lichaam van Jozef en de erbij gevoegde resten van Aseneth lagen in een Egyptische metalen kist met de voorstelling van een stier die glansde als opgeblonken goud. Zij hieven het deksel die de rug verbeeldde, af. Mozes nam het geheim uit het holle lichaam van Jozef, hulde het in doeken en reikte het Segola, die het door een doek verborgen, voor zich droeg.

De overige gebeenten werden op een steen dicht samen geschoven, in doeken geslagen en door mannen weggedragen. Nu dat ze het heiligdom hadden, kon Israël uit het land trekken. Segola weende, Israël was vol vreugde.

Mozes verborg in de kop van zijn staf, die een geelachtige mispeltak was, omgeven door bladeren, een relikwie van het lichaam van Jozef. Deze staf was een andere dan de herdersstaf die Mozes vóór God op de grond moest werpen, en die in een slang veranderde; het was een holle stok waaruit men langs elke kant een metalen punt kon laten uitschuiven.

Met het onderste gedeelte, dat mij uit metaal scheen en de vorm had van een stift, raakte Mozes de rotsen aan, als schreef hij er woorden in. De rots opende zich onder de spits en er kwam water uit. Ook waar Mozes met de spits van zijn staf op het zand tekens maakte, vloeide er water uit. Het mispelvormig bovenste deel van de roedestaf kon uit- en ingeschoven worden. Met die staf splitste Mozes de wateren van de Rode Zee.

God die tot Mozes spreekt.

*Macklin Bijbel naar schilderij van Philippe Jacques De Loutherbourg.
Foto uit de Bowyer Bible, Bolton, England - Foto Harry Kossuth.*

Van Jozefs dood tot aan de uittocht van Israël uit Egypte telt men ongeveer honderdzeventig jaar, volgens onze manier van rekenen. Daar hadden zij een andere rekening, andere weken en jaren. Dat is me dikwijls uitgelegd geworden; toch kan ik het niet herhalen.

Zolang de Israëlieten in Egypte leefden, hadden zij in plaats van tempels slechts tenten. Zij richtten stenen op, goten olie erover, offerden gewassen en lammeren, zongen en baden.

17. De Ark van het Verbond.

Nog in de nacht dat Mozes zich het heiligdom toegeëigend had, werd de kistvormige gouden kast voorbereid, waarin zij, bij de uittocht, het heiligdom meenamen. Het moest zo groot zijn dat een mens er kon in rusten, want het zou een kerk worden en een lichaam. Het was in de nacht dat zij de deuren met bloed tekenden; bij hun vlugge arbeid aan de kast dacht ik aan het heilig kruis, dat ook zo ijlings in de nacht vóór de dood van Jezus getimmerd werd. De kist was uit goudbladen en met de figuur van een Egyptische mummiekist. Langs boven was het breder dan langs onder; bovenop was het beeld van een gezicht met stralen omgeven; op de zijkanten waren de armlengten en de plaats van de ribben aangeduid.

Ongeveer in het midden van de sarcofaag werd een gouden kistje geplaatst, dat het heiligdom bevatte uit de kelder en door Segola gedragen was geworden. In het onderste gedeelte stonden de heilige vaten en bekers van de patriarchen, die Abraham van Melchisedech had ontvangen samen met de Zegen, die op de eerstgeborene werd overgedragen. Dat was de eerste inhoud en de eerste vorm van de Verbondsark, die met een rode doek en daarover een witte omhuld werd⁵⁶.

⁵⁶ Anna Katarina Emmerick zag ook de tafel van het Laatste Avondmaal van Jezus bedekt met een rode doek, waarop een witte (NvV).

Slechts bij de berg Sinai werd de houten koffer vervaardigd, die langs binnen en buiten verguld was en waarin de gouden mummiekist met het heiligdom werd geplaatst. De mummiekist reikte ongeveer tot halve hoogte van de koffer en was ook zo lang niet, aan de twee uiteinden was nog plaats voor twee kleinere vaten waarin zich relikwieën bevonden van Jakob en de familie van Jozef, en waarin later ook de staf van Aaron kwam. Toen die Verbondsark in de tempel op Sion geplaatst werd, werd zij langs binnen veranderd vermits de gouden mummiekist eruit genomen werd en vervangen door een gelijkaardige, kleinere figuur uit een witte massa.

Als kind heb ik dikwijls de Verbondsark gezien met alles wat erin en errond was en waarin steeds meer gestoken werd. Alle grote heiligdommen die ze bekwamen, legden ze erin; ze moet nochtans niet heel zwaar geweest zijn want men kon ze gemakkelijk dragen.

De Ark was langer dan ze breed was, maar ze was even hoog als breed. Onderaan had ze een vooruitspringende voetlijst; het bovenste deel was omlijst met een kunstrijke goudversiering van een halve el breed en van verscheiden kleuren, bloemen, versieringen, figuren, zonnen en sterren. Alles was prachtig, maar toch niet diep in reliëf want de uiteinden en de bladeren staken maar weinig boven de bovenste rand van de Ark.

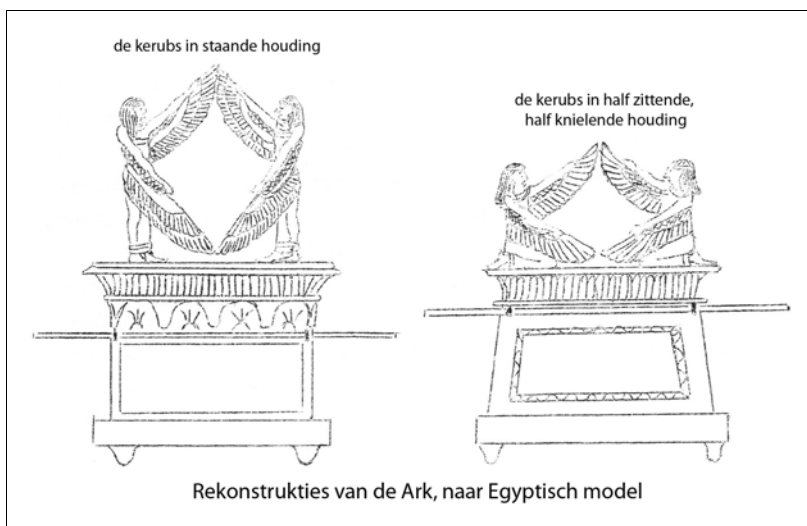
Onder deze omlijsting waren ringen aan de hoeken van de twee langste zijden, waardoor de draagstangen gestoken werden. Het overige deel van de Ark was met allerlei figuren van veelkleurig acaciahout zeer schoon met goud ingelegd.

In het midden van de Ark was een kleine, onopvallende deur waarlangs de hogepriester, wanneer hij alleen in het Allerheiligste was, het heiligdom uit de Ark kon nemen om te zegenen en te voorzeggen, en om het daarna terug te leggen. Deze deur schoof in twee delen rechts en links naar binnen en was groot genoeg opdat de hogepriester gemakkelijk binnenin de Ark had kunnen

grijpen. Waar de draagstangen vóór de deur liepen, waren ze lichtjes omgebogen.

Werden de beide deuren opengeschoven dan ging het gouden vat open, waarin het heiligdom bewaard werd met een fijn doekje omgeven, zoals een boek dat wordt opengeslagen.

Boven het deksel van de Ark verhief zich de genadetroon. Dat was een hol, ook met goudplaten overtrokken vlak waarin heilige gebeenten lagen. Het was zo groot als het deksel en slechts weinig er boven uitstekend. Op de breedtezijden was zij met vier houten vijzen in de Ark zo boven het deksel bevestigd dat men er tussendoor kon kijken. De vijzen hadden gouden vruchtknoppen als kop; de vier buitenste vijzen zaten in de vier hoeken van de Ark; de vier binnenste gingen naar binnen. Aan elke breedtezijde van de genadetroon was een uitsnijding waarin een gouden cherubijn, ter grootte van een knaap, bevestigd was⁵⁷.

⁵⁷ Uitweiding over de Ark – zie reeks Emmanuel, fascikel 34, pag. 911 – Pinkstertijd, Jezus' leven in de Kerk.

In het midden van de genadetroon was een ronde opening waar een roede door het deksel van de Ark stak; men kon die tussen de genadetroon en het deksel zien. Die opening was met een gouden korf als met een kroon omgeven die langs boven met overlangse ringen aan een stang sloot; die stang steeg van het heiligdom in de Ark langs die opening en die kroon omhoog in zeven toppen die als bladeren van een bloem zich open spreidden. Aan die stang grepen onder elkaar de rechterhand van de ene, en de linker van de andere cherubijn, terwijl achter de stang de rechtervleugel van de ene en de linker van de andere zich uitstrekkend, benaderden. De beide andere vleugels strekten zij slechts weinig uit boven hun schouders, zonder zich te raken, zodat langs de voorzijde van de Ark het zicht op de kroon in het midden van de tafel vrij bleef. Onder deze vleugels strekten zij de armen met waarschuwende hand vooruit. De cherubijnen knielden slechts met één been in de uitsnede van de tafel, het andere hielden ze zwevend uitgestrekt. Hun aangezicht was met de uitdrukking van de beweeglijkheid naar buiten gekeerd, als droegen zij een heilige vrees voor de glans rond de kroon. Rond het midden van het lichaam droegen zij een gewaad. Bij grote tochten werden zij van de Ark genomen en afzonderlijk gedragen.

Ik zag dat boven op de als bloemenbladeren uitgespreide top van de stang lichten of vlammen brandden, die door de priesters aangestoken werden. Daarvoor gebruikten zij een bruine massa, ik meen dat het een heilig hars was. Zij bewaarden het in dozen. Ik heb nochtans ook dikwijls gezien, dat uit de kroon grote lichtstralen opschoten tegen de roede; ook dat dergelijke stralen uit de hemel in de kroon drongen; dat ook zijwaarts lichtvonken in fijne lichtstralen uitschoten, en op die manier de richting aantoonde langs waar men verder moest gaan.

Aan het onderste deel van de stang waren haken langs binnen in de Ark waardoor het gouden kistje met het heiligdom, en daarboven de twee tafelen van de wet, zwevend gehouden werden. Vóór het heiligdom, zonder de bodem van de Ark te raken, hing een gouden, geribde vaas gevuld met manna.

Wanneer ik zijwaarts in de Ark keek, kon ik het heiligdom vooraan niet bemerken. Ik beschouwde de Verbondsark steeds als een kerk en het heiligdom als het altaar met het Allerheiligste Sacrament, en het vat met manna als de godslamp.

Ging ik als kind in een kerk, dan vond ik altijd de verklaring van het een of het ander van de Verbondsark; en het geheim in de Ark was voor mij datgene, wat het Heilig Sacrament bij ons is; toch leek het mij niet zo genadevol maar stijf en gewichtig; het maakte op mij een vager, meer vrees inboezemende indruk, maar niettemin heilig en geheimvol. Het scheen mij steeds toe dat alles wat heil was in de Verbondsark ook ons Heil was, maar dat nog in een kluw gewikkeld was en nog in wording; het geheimste in de Ark was het heiligdom. Het scheen mij de grondslag van het heilig Sacrament en van zijn vervulling. Ik kan het niet uitdrukken. Het was een zo verborgen geheim als Jezus bij ons in het Allerheiligste. Ik voelde aan dat slechts weinig hogepriesters wisten wat het was en dat het maar de vroomsten onder hen waren die door hogere verlichting, het kenden en gebruikten. Velen kenden het niet en gebruikten het dus ook niet, juist zoals voor ons zoveel genaden en wonderen van de Kerk onbekend zijn en verloren gaan; ook ons aller Heil zou verloren gaan moest het gebouwd zijn op menselijk verstand, kracht en wil. Maar het is op de rots gebouwd.

De toestand en de blindheid van de Joden komt mij steeds treurig tot wenens toe voor: ze hadden alles in kiem, en toch wilden ze de vrucht niet herkennen. Eerst hadden zij het geheim: het was de getuigenis, de belofte; daarom kwam de wet en daarna de genade.

Toen ik de Heer in Sichar zag onderwijzen, vroegen hem de mensen wat er geworden was van het geheim van de Verbondsark. Hij antwoordde hen: daarvan hebben veel mensen ontvangen, en nu is het in hen overgegaan. En het feit reeds dat het er niet meer is, zou reeds een herkenbaar teken moeten zijn dat de Messias geboren is.

Ik zag het geheim als heiligdom in een vorm, in een soort hulsel als een vat, een zijn, een kracht. Het was brood en wijn, vlees en bloed, het was de kiem van de Zegen vóór de zondeval; het was het sacramenteel bestaan van het voortplanten van vóór de zonde, dat voor de mensen in de godsdienst bewaard bleef en hen door vroomheid mogelijk maakte de stamboom zo rein mogelijk te houden, en die in Maria eindelijk volkomen werd om de langverwachte Messias uit de Heilige Geest te ontvangen.

Noë, die de wijngaard plantte, had die voorbereiding: daarin was reeds de verzoening en de bescherming.

Abraham had het ontvangen in die Zegen, die ik hem als een zaak, een werkelijkheid zag overreiken. Het bleef een familiegeheim; vandaar het grote voorrecht van de eerstgeborene.

Vóór de uittocht uit Egypte ontving Mozes het geheim terug, en zoals het daarvoor het godsdienstgeheim van de families was geweest, zo was het nu het geheim van het ganse volk. Het trad in de Verbondsark zoals het Allerheiligste Sacrament in het tabernakel en in de monstrans.

Toen de kinderen van Israël het gouden kalf aanbaden en in grote dwaling geraakten, twijfelde Mozes aan de kracht van het heiligdom en werd gestraft: hij zou het beloofde Land niet binnengaan.

Toen de Verbondsark in de handen viel van de vijand, dan werd zoals in ieder gevaar, het geheim door de Hogepriester eruit genomen als een band die Israël verenigde; en niettegenstaande dat bleef de Ark zo heilig dat de vijand, gedwongen door Gods straffen, deze moest teruggeven.

Slechts weinigen kenden het geheim en zijn deelachtig-worden.

Dikwijls bedierf een mens door verontreiniging de straal die hij daaruit ontvangen had om mee te werken aan de zuivere afstamming van de Messias, en de toenadering tot de Heiland of veelmeer tot het reine vat, dat hij uit God ging ontvangen, werd zo

voor de mensheid lang uitgesteld, maar door boete konden ze zich terug reinigen.

Ik weet niet zeker indien bij de inhoud van dat sacrament slechts een goddelijke grondslag en een bovennatuurlijke, priesterlijke volheid plaatsgreep door een soort consecratie, ofwel indien het volledig en onmiddellijk uit God plaatsgreep; toch geloof ik het eerste, want ik weet zeker dat priesters het dikwijls terugplaatsten en het Heil verhinderden en daarvoor zwaar, ja met de dood gestraft werden. Als het geheim werkte en het gebed verhoord werd, dan glansde het, het groeide en schemerde rood door het omhulsel. De Zegen vermeerderde of verminderde op verschillende tijdstippen volgens de godsvrucht en reinheid van de mensen. Door gebed, offer en boete scheen het toe te nemen.

Ik zag het slechts vóór het volk bij de doortocht door de Rode Zee en bij de aanbidding van het gouden kalf, toen gebruikte het Mozes, maar omhuld. Hij haalde het uit de gouden houder, bedekte het zoals het Allerheiligste Sacrament op Goede Vrijdag, droeg het ook op dezelfde manier of hield het voor de borst om te zegenen of te bannen, als werkte het in de verte. Op die manier had Mozes veel Israëlieten voor zich gewonnen en gered van afgoderij en dood.

Ik zag echter meer dat de hogepriester het enkel gebruikte, als hij in het Allerheiligste was, en het in een zekere richting bewoog als een macht, een bescherming, en zo een afweren meebracht, een zegen, een verhoring, een weldaad, een straf. Hij greep het niet vast met blote handen.

Het heilighdom werd door hem ook in het water gedompeld met een heilig doel, en dat water werd als een zegen te drinken gegeven.

De profetes **Debora**, **Hanna**, de moeder van Samuel te Silo en **Emerentia**, de moeder van de heilige Anna, dronken van dat water. Door die heilige drank was Emerentia voorbereid tot de

ontvangenis van de heilige Anna⁵⁸.

De heilige Anna dronk niet van dat water. De Zegen was in haar.

Joachim ontving het geheim uit de Verbondsark door een engel. En zo werd Maria onder de gouden poort van de tempel ontvangen en met haar geboorte is zij zelf de Ark van het geheim geworden. Het doel ervan was vervuld en de houten Ark in de tempel was nu zonder heiligdom.

Toen Joachim en Anna elkaar onder de gouden poort ontmoetten, omgaf hen licht en glans, en de heilige Maagd werd zonder erfzonde ontvangen⁵⁹. Er was een wonderbare klank rond hen als een stem van God. Het geheim van de Onbevleete Ontvangenis van Maria in Anna kunnen de mensen niet begrijpen, en daarom blijft het hen verborgen.

De geslachtsboom van Jezus heeft de kiem ontvangen van de Zegen die leidde tot de menswording van God; maar Jezus Christus vestigde het sacrament van het Nieuw Verbond als de vrucht, als de vervulling ervan, om de mensen met God terug te verenigen.

Toen **Jeremias** bij de Babylonische gevangenschap de Verbondsark op de berg Sinaï liet verbergen met andere heilige zaken, was het geheim er niet meer in; enkel de omhulsels ervan werden met de Verbondsark door hem begraven.

Hij kende de inhoud en de heiligheid en wilde daarover in het openbaar tot het volk spreken, alsook over de afschuwelijkheid

⁵⁸ Uitweiding over Anna's voorouders – zie reeks Emmanuel, fascikel 1, nr. 12, pag. 52 – Geboorte van de heilige Anna.

⁵⁹ Zie reeks Emmanuel, fascikel 1, nr. 27, pag. 74 – De H. Joakim ontving door tussenkomst van een engel het heilig geheim uit de Ark van het Verbond en in aansluiting daarmee werd de H. Maagd Maria onder de gouden poort van de tempel ontvangen.

van zijn mishandeling; maar **Malachias** weerhield hem en nam het geheim in zijn bezit.

Door Malachias kwam het nadien bij de Essenen en langs een priester om terug in de Verbondsark die nadien gemaakt werd. Malachias was zoals Melchisedech een engel, een Godsgezant; ik zag hem niet zoals een gewoon mens. Hij verscheen als mens zoals Melchisedech met dat verschil dat hij aangepast was aan de tijd.

Kort na de wegvoering van **Daniël** naar Babylon zag ik hem als een verdwaalde knaap van ongeveer 7 jaar, in een roodachtig gewaad met een staf in de hand; hij richtte zich tot een vroom echtpaar in Sapha uit de stam Zabulon. Ze hielden hem bij zich. Hij was zeer lief, bovenmenselijk geduldig en zacht, zodat allen hem liefhadden; hij kon onderrichten en handelen zonder te worden tegengesproken. Hij had veel betrekking met Jeremias en hij heeft hem in de grootste gevaren met raad bijgestaan. Ook door hem werd Jeremias uit de kerker in Jeruzalem bevrijd.

De Verbondsark die door Jeremias op de berg Sinaï werd verborgen, heeft men niet meer teruggevonden.

De Verbondsark die later gemaakt werd, was niet meer zo schoon, en alles was er ook niet meer in. De Essenen kwamen op de berg Horeb in het bezit van de staf van Aaron, waar ook een deel van het heiligdom bewaard werd. Het geslacht dat Mozes aangesteld had om de Verbondsark van nabij te beschermen, bestond nog in de tijd van Herodes.

Op de jongste dag zal alles duidelijk worden en daar zal het geheim verklaard worden tot vrees van allen die het misbruikt hebben.

Nawoord.

In september van het jaar 1818 vond de eerste ontmoeting plaats van de gestigmatiseerde Augustijnernon Anna Katarina Emmerick met de dichter Clemens Brentano te Dülmen.

Het mag wel een hemelse beschikking heten dat juist Brentano, die een bewogen leven achter de rug had en nu in zijn 40ste levensjaar was, als Gods werktuig zou optreden bij het optekenen van de visioenen van de zwaar zieke zieneres en het spelen van verscheidene rollen.

Brentano heeft deze opdracht overigens onmiddellijk herkend en aanvaard; hij wierp er zich op met volle ijver en enthousiasme; zijn nieuwe levensopgave die hij tot aan zijn dood in het jaar 1842 niet meer zou loslaten.

Ook Anna Katarina ziet in Brentano, de ‘Pelgrim’ zoals zij hem in haar beschouwingen beschrijft, het werktuig dat zij van God heeft afgesmeekt opdat de mededelingen die zij van God ontvangt door hem zouden opgetekend worden.

Vandaar dat zij hem begroet heel kort na haar kennismaking:

“Ik ben verbaasd over mijzelf dat ik zo vertrouwelijk met u spreken kan, dat ik u zoveel kan meedelen waarover ik met anderen weinig pleeg te vertellen; gij waart mij van stonde af niet vreemd; ik kende u voordat gij tot mij zijt gekomen. In mijn vroegere visioenen is mij dikwijls een man getoond met donkere gelaatskleur die naast mij zat te schrijven; daarom dacht ik, toen ge voor het eerst in mijn kamer kwam: "Ah! daar is hij dan toch!"”

De goede verhouding tot de Pelgrim werd weldra vertroebeld door intriges en moeilijkheden met verwanten en bekenden. Brentano verliet Dülmen en keerde maar terug in mei 1819. De dichter was ongelukkig omwille van de vele storingen die hij ondervond bij het optekenen van de mededelingen, omwille van

het misverstand van hen die Emmerick omringden, en de moeilijkheden die hij ondervond om het wezenlijke af te zonderen en samen te brengen uit brokstukken van beschouwingen.

Dikwijls viel hij in vertwijfeling, maar dan was de vrome non daar om hem te troosten en te wijzen, in een visioen, op de betekenis van zijn arbeid.

“Elke avond wordt me herinnerd dat ik nog deze of gene mededeling moet doen, en zo gebeurde het ook gisterenavond. Gans die nacht had ik een persoonlijke vermaning, maar vooral een in verband met de Pelgrim. Hij moest nog veel verbeteren; en door onze omgang met hem konden we hem beter maken en daardoor ook nuttiger. Als ik nu nadacht over mijn verhouding tot de Pelgrim, in welke mate ik zijn en mijn opdracht kon voldoen, en op welke wijze wij door grotere mededeelzaamheid konden bijdragen tot rijker gedijen, dan begreep ik dat we wederzijds veel geduld moesten beoefenen in het lijden dat nog over ons zou komen en dat de Pelgrim het sacrament tot mijn intentie zou ontvangen, want zo zou de geestelijke vereniging groter worden. Doe wat ge kunt, en laat voor het overige de Pelgrim”.

In een brief aan de dichteres Louise Hensel berichtte Brentano over zijn bezoeken aan het ziekbed van de gestigmatiseerde:

“Wat zoudt ge zeggen over wat ik dagelijks beleef bij het bed van onze lieve hartsvriendin, en wat voor ons beslist heel wat meer is dan haar wondtekens en het bloeden ervan op de vrijdagen, en haar voedselderven?

Dikwijls wanneer ik haar voorlees uit Taulerus 5; of met haar of de priester of de geneesheer aan haar bed over kerken en geloofszaken spreek, valt zij in slaap. Dat is niet de natuurlijke slaap; haar ziel verlaat bijna gans haar lichaam, dat dan urenlang zo stijf wordt dat gij haar bij het hoofd als een stenen beeld recht omhoog kunt richten; haar armen, haar handen,

zoals zij bij het inslapen rustig liggen, verstijven en kan men, zonder ze te breken, niet uit hun positie brengen; men kan haar weg- en weerwerpen zonder dat zij ervan ontwaakt.”

Door de menigvuldige gesprekken die zij had met de dichter kon zij hem steeds dichterbij de christelijke leer brengen. Brentano, die kort tevoren zich bekeerd had tot het katholiek geloof, schrijft dan ook:

“Nu zie ik in, wat de Kerk is, dat ze oneindig meer is dan een vereniging van gelijkgezinde mensen. Werkelijk, ze is het Lichaam van Jezus Christus, die als haar hoofd, wezenlijk met haar verbonden en ononderbroken met haar begaan is! Nu begrijp ik welk een onmetelijke schat van genaden en weldaden de Kerk van God bezit, die slechts door haar en in haar kunnen ontvangen worden.”

In verscheidene visioenen zal Anna Katarina wijzen op het werk van Brentano. Zo zegt ze eens:

“Ik weet dat ik reeds lang gestorven zou zijn, want nu heb ik een visioen gehad dat de Pelgrim alles moet bekend maken, en daarom ben ik nog niet gestorven.

Hij moet alles opschrijven, want het profeteren, t.t.z. de bekendmaking van de visioenen is mijn taak. En wanneer de Pelgrim alles zal opgetekend hebben en met alles klaar is, dan zal ik sterven.”

De uitgebreide visioenen over de geheimen van het Oud Verbond die de lezer hier onder ogen krijgt: over het paradijs, de schepping van de eerste mens, de zondvloed en de aartsvaders behoren tot de eerste visioenen van de jonge Katarina.

Daarover zegde ze in latere jaren:

“Als ik in mijn vijfde of zesde jaar het eerste artikel van de katholieke geloofsbelijdenis overwoog: “Ik geloof in God de Vader, de almachtige Schepper van hemel en aarde”, kwamen mij allerlei beelden van de schepping van hemel en aarde voor de geest. Ik zag de val van de engelen, de schepping van de aarde en het paradijs, van Adam, Eva en de zondeval.

Ik was overtuigd dat iedere mens dat zo zag, zoals we de andere dingen zien om ons heen; en zo vertelde ik het zonder argwaan aan mijn ouders, broers en zusters en speelvriendinnen, tot ik merkte dat men mij uitlachte, en vroeg of ik een boek had waarin dat alles stond.

Stilaan begon ik over die dingen te zwijgen, en dacht dat het misschien niet paste daarover te spreken, zonder dat ik mij daar verder bezorgd om maakte. Die visioenen heb ik gehad zowel bij nacht als bij dag; in het veld, thuis, wandelend, werkend, onder allerlei bezigheden...

Uit het Evangelie of het Oud Testament heb ik nooit iets sterk onthouden vermits ik alles persoonlijk gezien had in mijn leven, en elk jaar zag ik hetzelfde terug in dezelfde omstandigheden, hoewel er dikwijls andere taferelen bij waren. Dikwijls was ik op de plaats zelf met de toehoorders en woonde ik de handeling bij met hen meegaand, of van plaats veranderend; ik stond niet altijd op dezelfde plaats als toeschouwer, dikwijls werd ik boven het tafereel omhooggehouden en keek ik op hen neer.

Het andere, vooral het geheimvolle, zag ik innerlijk in een bewustwording, gedeeltelijk in beelden uit het tafereel. In elk

geval zag ik door alles heen, geen lichaam kon een ander dekken, anders had er een verwarring ontstaan.

Als kind en vooraleer ik in het klooster ging, had ik hoofdzakelijk veel visioenen uit het Oud Testament, nadien waren die zeldzamer en kwamen er meer voor uit het leven van Onze Heer.”

Het was Clemens Brentano niet meer gegeven het gezamenlijke, omvangrijke en toch onvolledige materiaal over de ‘Geheimen van het Oud Verbond’ te ordenen en uit te geven. De scheppingskracht van de dichter verlamde vlug na de dood van Anna Katarina Emmerick in het jaar 1824. Slechts het ‘Bittere Lijden van Onze Heer Jezus Christus’ en het ‘Leven van de Heilige Maagd Maria’ kon hij tegen zijn dood voleindigen.

P.K.E. Schmöger van de Congregatie van de Allerheiligste Verlosser (Redemptoristen) zette zich aan het moeizaam werk van het verzamelen en heruitgeven, waarbij hij zich liet helpen door P. Kapistan von Kaltern. Zo kon hij in het jaar 1882 de visioenen van de zieneres over het Oude Testament uitgeven.

Helaas breken de beschouwingen af met de tijd van Jozef in Egypte en het maken van de Ark van het Verbond.

Toch zijn die aantekeningen over de wereld en de tijd van de patriarchen zo interessant, dat wij die hier, slechts weinig ingekort, weergeven naar de tekst van P. Schmöger.

Aschaffenburg, juli 1969.

Bernard Patloch.

Bladwijzer.

<i>De geheimen van het Oud Verbond naar de visioenen van Anna-Katarina Emmerick</i>	<i>1</i>
Inleiding.	1
Voorwoord.	3
Nota over het ‘Heilig Depot’	5
<i>De schepping.</i>	<i>8</i>
1. De val van de engelen.	8
2. De schepping van de aarde.	11
3. Adam en Eva.....	14
4. De boom des levens en de boom der kennis van goed en kwaad.	18
<i>De zonde en haar gevolgen.</i>	<i>22</i>
1. De zondeval.	22
2. De belofte van het Heil.	36
3. Verjaging uit het paradijs.	40
4. De familie van Adam.....	43
5. Kaïn. – De kinderen Gods. – De reuzen.	46
6. Noë en zijn nakomelingschap. – De stamvader Hom en Dsemschid.	52
7. Torenbouw van Babel.	69
8. Derketo.	76
9. Semiramis.	82
10. Melchisedech.....	89
11. Job	98

12. Abraham.	104
13. Het offer van brood en wijn van Melchisedech.	109
14. Abraham ontvangt het sacrament van het Oud Verbond.	114
15. Jakob.	117
16. Jozef en Aseneth.	127
17. De Ark van het Verbond.	142
 Nawoord.	 151
Bladwijzer.	156